

Annie M.G.
Schmidt

De A van Abeltje

Met tekeningen van
Thé Tjong-Khing

Querido

Annie M.G. Schmidt

De A van Abeltje

1955

Dit is het spannende gevolg op Abeltjes fantastische liftavonturen. Laten we nog eens bij elkaar komen, besluiten de exliftvaarders. En dat doen ze. Meneer Tump, juffrouw Klaterhoen, de kleine Laura en Abeltje de liftjongen gaan samen naar de kermis in Middelum. Maar daar loopt het mis. De arme Laura verdwijnt tijdens een mislukte goocheltruc van een van de kermismensen, professor Pinsky. Gelukkig heeft die er wel een vermoeden van waar Laura kan zijn. Hij leent hun zijn woonwagen en paard, en zo nemen meneer Tump en juffrouw Klaterhoen hun intrek in een woonwagen en klimt Abeltje op de bok en neemt de teugels in handen van... nieuwe avonturen.

1

Laten we nog ‘s bij elkaar komen...

“Hoi!” zei meneer Tump.

“Hoi!” zei Abeltje.

“Stilletjes is het hier, hè?”

“Er is nog geen hond,” zei Abeltje. “Maar dat komt omdat het nog zo vroeg is. Over een uurtje heb ik weer klanten genoeg.”

Abeltje stond voor de lift van het warenhuis knots, in zijn rode livrei met de glimmende knopen. Enkele vroege klanten stonden bij de sjaaltjesafdeling, maar overigens was het warenhuis nog in een slaperige stemming.

“Hoe gaat het zo?” vroeg meneer Tump.

“Z’n gangetje,” zei Abeltje. “Wou u soms naar boven met de lift?”

“Och nee...er valt toch tegenwoordig niets meer te beleven met die lift. Is ‘t wel?”

“Helemaal niets. Hij gaat naar de vierde, en dan weer terug. Verder niet.”

“Weet je, Abeltje,” zei meneer Tump. “Ik vind dat we weer ‘s bij elkaar moeten komen. Ik en jij en dan Klaterhoen en Laura. Kunnen we weer ‘s praten over vroeger. Doen we dat?”

“Goed. Prima. Bij mij thuis dan?”

“Ja, vanavond?”

“Vanavond, om acht uur.”

“Top. Ik zal zorgen dat de anderen er ook zijn. Tot kijk.”

“Tot kijk,” zei Abeltje. “Kijk daar stroomt mijn lift al vol.”

Meneer Tump slenterde weg en Abeltje zoefde naar boven, met zijn lift vol passagiers: “Dames en heren, EERSTE ETAGE: babyartikelen, stoffen, schoenen, hoeden, SPEELGOED...PARTERRE: garnituren, herenmode-artikelen, paraplu's, tassen, handschoenen, bijouterieën, NAAIDOZEN...” Zo ging het de hele dag door. Naar boven en naar beneden. Het was niet akelig! Het was eigenlijk leuk werk, maar een beetje eentonig, zie je, een klein beetje eentonig was het wel...

Om vijf minuten over zes liep Abeltje op straat.

De dag was voorbij. Daar liep hij in zijn rode pakje haastig door de steegjes van Middeïum. Een paar mensen in de Stoofstraat stootten elkaar aan en iluisterden: “Zie je die jongen daar?”

“Die met dat rode uniform?”

“Ja, die. Dat is nou Abeltje Roef.”

“O, je bedoelt die jongen die ‘t vorig jaar...”

“Precies. Die het vorig jaar met de lift is weggevlogen.”

“Ja, hij drukte geloof ik op een knopje...”

“Hij drukte op het allerbovenste knopje, waar hij helemaal niet op mocht drukken en toen ging me die lift door alles heen de lucht in.”

“Met nog een paar mensen, is ‘t niet?”

“Jazeker, met een zekere meneer Tump en met juffrouw Klaterhoen van het zangklasje en met een meisje, Laura heet ze...En ze hebben een soort wereldreis gemaakt...naar Amerika en Australië. Gelukkig zijn ze weer teruggekeerd, veilig en wel. En ze zijn precies in dezelfde liftkoker teruggekeerd, waaruit ze verdwenen waren...”

Zo spraken de mensen in Middelum, zachtjes fluisterend, wanneer Abeltje voorbijkwam. Maar Abeltje hoorde dat niet. Die had haast om thuis te komen. En vooral vanavond, want straks zou hij bezoek krijgen van zijn vrienden, z’n goeie ouwe vrienden waar hij zoveel mee had meegemaakt.

“Nou jongen,” zei moeder Roef, “clan moeten jullie maar lekker in jouw kamer gaan zitten. En wees maar niet bang, ik zal er helemaal niet bij komen. Ik breng alleen thee. Wil je nog een stuk caramelpudding?”

“Graag...” zei Abeltje met volle mond.

“Ik begrijp niet, dat je niet barst,” zei z’n moeder. “Ik begrijp niet waar je al dat eten laat. Maar ik vind het best, je eet

maar.”

Prompt om acht uur, daar kwamen ze. Alledrie tegelijk.

Daar was allereerst meneer Tump. Hij was nog dikker dan het vorig jaar; hij hijgde en veegde zich met zijn zakdoek langs het voorhoofd.

Vlak achter hem kwam juffrouw Klaterhoen, schraal en een beetje snibbig, zoals altijd. En daarachter kwam Laura. Haar dikke donkere krullen dansten warrig om haar hoofd. Ze lachte, en ze had Sam, het Amerikaanse konijn, op haar arm.

“Ha die Abeltje,” riepen ze allemaal.

“Ha die club!” riep Abeltje. “Kom binnen. Kom binnen.”

“Wat hebben we elkaar een tijd niet gezien, zeg!

Allereerst: hoe gaat het eigenlijk met ons allemaal. Hoe gaat het met u, meneer Tump. Met de zaken?”

“Dat zal ik je zeggen,” zei meneer Tump. “Het ging beroerd. Het ging allerbelabberdst. Met die mottenballen, weet je wel. Die mottenballen die ik verkocht. Er kwam de klad in. Ik ben ermee opgehouden.”

“O ja?” riepen ze allemaal.

“Ja. Ik doe nou in autohoezen.”

“In autohoezen?” zei Klaterhoen. “Wat zijn dat?”

“O,” zei meneer Tump. “Dat zal ik jullie een andere keer wel eens demonstreren. Dat is zo prachtig. Je kent toch wel die parkeerhoezen, die ze ‘s-avonds over auto’s heen leggen, zodat zo’n wagen niet smerig wordt? Nou, die verkoop ik. Maar het zijn heel speciale hoezen...met een bepaald soort pinnen zet je ze vast in de grond...zodat dan de auto stevig staat en niet gestolen kan worden. En het hele geval...” riep meneer Tump...hij werd er zelf enthousiast van...“dat hele

geval zit in dit kleine pakketje.”

Hij liet een pakje zien, niet veel groter dan zijn hand. “Ik zal het wel eens demonstreren...” zei hij, “maar nu niet, nu drinken we thee.”

“En hoe gaat het met jou, Klaterhoentje?”

“Dat schikt nogal,” zei Klaterhoen. “Alleen heb ik last met de politie.”

“Met de politie?”

“Ja. Je weet dat ik een zangklasje heb. Meerdere zelfs. Ik heb nu ook een zangklasje voor ouden van dagen. En we zingen iedere dinsdagmiddag op het marktpllein van Middelum. Al die oudjes. Reuzeleuk. En ‘n stemmen dat ze hebben. Maar nu komt er iedere keer een agent en vraagt me om m’n vergunning. Nou, en ik heb geen vergunning. Waarom moet ik een vergunning hebben, als ik op het marktpllein met zeventig ouden van dagen wil gaan zingen. Waarom? Ik vraag jullie, waarom!”

Ze keek verontwaardigd in het rond.

“Tja,” zei meneer Tump. “Je moet tegenwoordig voor alles een vergunning hebben. Maar, hoe zit het...woont Laura nou bij jou in huis, Klaterhoen?”

“Dat doet ze,” zei Klaterhoen en haar gezicht werd weer vrolijker. “En gezellig dat we ‘t samen hebben, hè Laura?”

“Ja,” steunde Laura moeizaam. Ze stond in een hoek van de kamer op haar hoofd, met het konijn balancerend op haar

voeten.

“Ze kan het maar niet laten,” zei Klaterhoen met een zucht. “Ze moet altijd op haar hoofd staan, op de gekste plaatsen. Of ze moet met haar tenen ergens aan hangen. Gekke kunsten maken, altijd.”

“t Vorig jaar hing ze aan haar tenen in Amerika,” zei Abeltje weemoedig.

“Ja waarachtig,” zei meneer Tump peinzend. “Het vorig jaar...toen we met de lift op reis waren...dat was een tijd! Mensen, wat een tijd! En nu? Nu moet ik ‘s-avonds prompt om zes uur thuis wezen, anders zwaait er wat. En als ik een minuut te laat ben, belt mijn vrouw de Kroon op om te vragen of ik daar soms aan ‘t biljarten ben. Toen...in Amerika...in Perugona...dat was een leventje...dat was vrijheid.”

“Nou nou...” zei juffrouw Klaterhoen...“ik vond dat Perugona maar eng hoor. Revolutie...gevangengenomen worden...schieten...”

“Nou ja, maar je was presidentsvrouw!” zei meneer Tump. “En ik was president! Denk eens aan ons paleis! Hoeveel vertrekken hadden we ook alweer?”

“Zesenveertig!” riep Laura vanuit haar hoek. “En we hadden tweeënzestig bedienden! En er was een roze fontein in het park. En er waren overal groene papegaaien!”

“En ik had nog een snor...” zei meneer Tump

treurig...“een mooie snor...”

“Een gedrocht van een snor was het,” snibde Klaterhoen.
“Een misselijke nieuwe aanplant!”

“En een wit uniform had ik...” snikte meneer Tump. “Met ridderorden.”

“Ja,” zei Klaterhoen weer. “En je hebt puik geregeerd, Jozias, zo puik geregeerd dat de mensen revolutie maakten en jou gevangennamen, Jozias...”

“Géén ruziemaken...geen ruziemaken...” zei Abeltje haastig...hij zag zijn heerlijke avond al bedorven. “In elk geval...onze reizen waren verrukkelijk. Ik hoefde maar op dat bovenste knopje van de lift te drukken en daar ging het hoep...de lucht in...duizenden meters hoog...naar Nieuw-Zeeland...overal maar heen. En nu? Nu gaat diezelfde lift iedere dag naar de vierde etage. En geen centimeter hoger. En ik kan nog zo hard op het knopje drukken...het helpt geen steek.”

“Gek hè,” zei meneer Tump. “Dat die lift zijn wonderbaarlijke werking zomaar ineens kwijt is geraakt...hoe zou dat toch komen?”

“t Lag ‘m niet aan de lift...” zei Laura, die nu aan haar tenen aan de vensterbank hing...“t zat ‘m in Abeltje zelf. Maar goed, in elk geval...onze lieve Sam hebben we toch maar van die reis overgehouden.”

“Hm...” zei meneer Tump. “Wat ik zeggen wou...morgen

begint hier in Middelum de kermis. Zullen we daar met z'n allen 's heen gaan? 't Is wel geen wereldreis, maar 't is toch ook leuk."

"Ja," zeiden de anderen. "t Is geen wereldreis, maar ach, kermis is ook wel 's aardig."

2

De kermis

Beng! Béng! Tsjengeleboem! Hotsa Hotsa Hee! Kermis in Middelum.

Het was een heidens kabaal. Hoeiii...daar ging een zweefmolen met kleine vliegmachientjes, die gierden als straaljagers en sirenes. Vlak daarnaast bengden de autootjes tegen elkaar onder het gegil en geschreeuw van de passagiers en een daverende jazzmuziek!

Geuren van vette olie, van frites, van oliebollen...van wafels...kijk, daar gingen een heleboel ballonnen de lucht in... gele en groene en rode...daar was een schiettent...kon je op de beer schieten, en daar was de tent van een waarzegster...

“Bij mekaar blijven, jongens,” riep Klaterhoen telkens weer...“bij mekaar blijven!” Maar Abeltje en Laura waren niet zo makkelijk te houden. Ze schoten als apen zo vlug tussen het gewoel door, ieder met een hele lange kleurige zuurstok in de hand.

“Hé...wacht nou ‘s even...” zei meneer Tump amechtig.

“Ik kan jullie niet bijhouden...waar zullen we nu ‘s in gaan?”

“In de achtbaan...” gilde Laura boven het lawaai uit...“we gaan in de achtbaan!”

“Dat durf ik niet! Dat is zo eng!” riep juffrouw Klaterhoen.

“Niks eng! Fijn!” schreeuwde Laura. “Kom maar,” riep Abeltje. “We nemen u wel mee aan ‘t handje, Klaterhoentje.”

En ze sleurden Klaterhoen en meneer Tump mee naar de ingang van de achtbaan. Ze zaten met z’n vieren dicht op elkaar...de muziek begon te krijzen...de generator zoemde boven alles uit en daar ging het...zjoeiiiii...hoeiiiii...de bocht om, zigzag...plotseling een hoek om...hoeiiiii...

“Help...” gilde Klaterhoen. Ze viel bijna flauw.

Maar de anderen hielden haar stevig vast...en aan ‘t eind...bots, daar lagen ze allemaal op de grond...gillend en giechelend...

“Nooit meer...” zei Klaterhoen. “Dit nooit meer.”

“Pffff...” zuchtte meneer Tump.

“Kom maar mee,” zei Abeltje. “We gaan gezellig poffertjes eten, dat is veel veiliger.”

Toen ze met z’n allen in een hoekje van de wafelkraam zaten, telden ze hun geld.

“Sakkerjel,” zei meneer Tump. “Je bent hier in een paar minuten je centen kwijt. ‘t Moet kalmpjes an, jongens.”

“Laten we dan alleen maar in de allerleukste dingen gaan,” zei Abeltje. “De lachspiegels.”

“Hè nee,” zei Laura, “wat heb je daar nou an. Nee, ik wil zo graag naar de tiggertemmer.”

“Waar is dat?”

“Kijk...” wees Laura. Er stond een grote groene tent, met een rode deur. Op de deur stond met grote bloemige krullige letter: Leilos en zijn tiggers.

“Dat zal mooi zijn,” zei Laura, met gloeiende wangen.

“Nou,” zei meneer Tump. “Vooruit dan maar. Naar de tiggers. Hebben jullie je poffers op? Dan gaan we.”

Maar toen ze bij de deur van de tent kwamen, was daar niets te zien en niets te horen.

Voor de tent was een groot houten plankier. Maar de tent was dicht.

“Hè, wat jammer nou,” zei Laura teleurgesteld. “Ze zijn hier nog niet begonnen.” Ze nam Sam, haar lieve konijn, en klom de houten stellage op.

“Laura, de konijntemster!” riep ze heel hard.

En toen begon ze daar zomaar, in haar eentje op dat houten toneeltje, met haar kunsten.

Ze ging op haar handen staan, haar benen in de hoogte. En Sam klauterde langs haar rug naar boven en stond wiebelig, maar rechtop, op haar voeten:

Een paar omstanders klapten en riepen: “Bravo!”

Meer volk kwam erbij staan. Laura maakte een brug, waar Sam keurig overheen liep, op zijn achterpootjes. Ze liet het

konijn door haar handen springen. Ze ging op haar rug liggen en liet Sam van haar ene opgeheven voet op de andere springen. Het was een alleraardigst gezicht. Niemand van het publiek had er erg in, dat ze hier eigenlijk niet hoorde. Ze dachten allemaal dat het een gratis voorstelling was.

Klaterhoen stond heel trots te kijken. Het was per slot haar pleegdochter die daar zulke prachtige toeren maakte.

En Abeltje hield zijn adem in. Hij vond het zo mooi.

Tot Klaterhoen plotseling zei: “Pas op, daar komt die nare Derks!”

Derks was een politieagent. Hij kwam naar de tent toe, keek somber naar Laura, en riep: “Hei hei daar!”

“Wablief...” zei Laura en stond ineens gewoon op haar voeten.

“Van wie heb jij vergunning om hier op te treden?” vroeg Derks, het opschrijfboekje al in zijn handen.

“O, ik deed maar even iets...” stamelde Laura. “Ik vroeg er toch geen geld voor!”

“Van wie ben jij er een?” ging de agent streng door.

“Dit is mijn pleegdochter,” zei juffrouw Klaterhoen tot de agent. “En dat kind maakt heel eventjes kunsten hier vlak voor de tent. Zomaar, begrijpt u dat? Zomaar, uit de lol. Effe! Begrijpt u dat?”

“Ik begrijp alleen...” begon de agent boos. Maar ineens slaakte Abeltje een doordringende, afschuwelijke indianen-gil en rende ervandoor. De agent weifelde geen ogenblik en ging hem achterna, als bij instinct.

“Kom,” zei Laura haastig. Ze pakte Sam beet, greep Klaterhoen vast, wenkte tegen meneer Tump en een seconde later waren ze verdwenen tussen het gewoel. En vlakbij de grote goocheltent vonden ze Abeltje, die rustig op een paaltje zat.

“Zag je dat?” vroeg hij. “Ik heb hem gewoon weggelokt.

Ben toen zelf tussen twee tentjes door geschoten en nou is ie ons allemaal kwijt.”

“Hè hè,” zei Klaterhoen. “Dat was nou die Derks. Dat was nou die agent die altijd om vergunningen vraagt. Ook als ik de ouden van dagen zangles wil geven. Wat ‘n vent. Stel je voor dat je met die man getrouwd bent. Als je dan op de canapé gaat zitten vraagt hij of je wel vergunning hebt om op die canapé te zitten.”

“Laten we nou maar gauw ergens in gaan,” zei Abeltje. “Anders komt ie weer opdagen. Wat zou dit wezen, deze goocheltent?”

Ze keken naar de ingang. Voor de opening was een kleurig gordijn gehangen. De rest van de tent was spierwit met grote gouden krullen. Er stond met kleurige letters op: Professor Pinsky, illusionist.

“Ja,” zei Laura, “daar gaan we in.” Ze danste op en neer van ongeduld. “Kom mee, kom mee. Die is tenminste open.”

“Ja, we gaan al,” zei meneer Tump. “Kalmte, juffertje, niet zo zenuwpezerig doen...”

Ze betaalden entree en gingen naar binnen.

Het was wat schemerig in de tent. Er zaten een stuk of veertien mensen op houten banken, maar langzamerhand groeide het aantal en kwamen er wel vijftig binnen.

“Treedt binnen, dames en heren!” brulde een dwaze clown die in de deuopening stond. “Treedt binnen in het

wereldberoemde domein van professor Pinsky, de vermaarde tovenaar!”

Eindelijk ging het gordijn dicht. Het werd op het toneel licht, en daar kwam hij. De grote goochelaar, tovenaar, illusionist, professor Pinsky!

3

De evanuatie-truc van professor Pinsky

“t Is natuurlijk humbug...” fluisterde meneer Tump. “Maar, wat heeft die man een prachtige snor!”

Sinds zijn reis naar Amerika was meneer Tump erg gevoelig voor snorren geworden. De zijne had hij allang geleden afgeschoren, omdat het maar een rood pluksel was gebleven. Maar professor Pinsky...ja, die had een snor. En ‘n hele lange mooie, puntige. Pikzwart. Hij zag eruit als een deftige kater met z’n ronde gezicht, z’n schuine groene ogen en z’n mooie snor.

“Dames en heren...” begon de professor. “Ik zal u enige wonderen laten aanschouwen, zoals geen menselijk wezen in dit heelal ze ooit nog heeft aanschouwd.”

Hij greep een ei uit de lucht. En nog een, en nog een. Hij liet een ei zien op de palm van zijn hand. Hij zei een toverspreuk en kijk, het was een kuikentje geworden.

Toen toverde hij achttien brandende sigaretten te voorschijn...uit zijn broekspijp, uit zijn oren, uit zijn mond, uit de lucht, overal vandaan. Ineens bracht hij een gebakken ei te voorschijn op een bordje, uit zijn zak. Het was geweldig knap. Het was fantastisch.

Abeltje en Laura zaten met grote ogen van bewondering te kijken. Alleen Klaterhoen mummelde telkens: “Ach, dat had ie natuurlijk achter z’n hand verstopt.” Maar het was flauw om dat te zeggen, want hoe kun je nou hele borden met spiegeleieren achter je hand verbergen, en lange toverstokken en kijk: een koppel duiven!

Zelfs meneer Tump kwam ervan onder de indruk. “Tjonge jonge,” zei hij, “dat is me wat. Dat is ook geen kattendrek!”

“Pas op...” zei Abeltje. “Nou komt de grote stunt.”

En jawel, professor Pinsky ging nu bedrijvig prutsen aan een hele grote kast die op het toneel stond. Of kast...? was het een kast? Het had meer van een enorme rechtopstaande kist, zwart geschilderd, met allerlei Chinese poppetjes versierd, en met twee deurtjes aan de voorkant.

“Dames en heren...opgepast,” riep professor Pinsky. “Ik zal u thans tonen hoe wij een dame kunnen laten verdwijnen...spoorloos verdwijnen. En hoe wij haar later weer kunnen laten herverschuinen. Dit, dames en heren, is de wereldvermaarde evanuatie-truc van professor Pinsky. Alleen

mijn grootvader, mijn vader en mijn persoontje weten het geheim! Door niemand anders vertoond! Dame verdwijnt. En wie zal de dame zijn? Wie van de dames wil even op het toneel verschijnen, om zich te laten verdwijnen? U, dame?"

Hij wees met z'n stokje op Klaterhoen. Maar die schudde verontwaardigd van nee! "Ik pieker d'r niet over," zei ze.

Maar Laura was al opgestaan. Die klom in een minimum van tijd het toneel op met Sam in haar armen en ze zei: "Ik wil wel."

De professor glom van voldoening. "Kijk 's aan," zei hij.

"Een dame. Een zeer jonge dame. En met haar lieve konijntje. Deze kant uit. Gaat u hier maar staan. Dames en heren, dit is het zogenaamde evanuatie-kabinet. Deze jongedame wil zich beschikbaar stellen voor mijn wel zeer bovennatuurlijke truc! Bekijk dit kabinet eens goed, jongedame en vertel eens aan het publiek of u hierin dubbele deuren, dubbele wanden of andere minderwaardige trucmiddelen vindt!"

Laura ging de kast binnen. Ze voelde overal, kwam er weer uit en zei: "Nee, het is in orde. Ik voel niks en ik zie niks."

"Goed," zei de professor. "Gaat u dan thans in dit kabinet, jongedame, met uw charmante huisdier. Dames en heren. U ziet, zij is erin. De deurtjes sluit ik toe, hebt u het allemaal goed gezien? Zij kan er niet uit, noch van achter noch van voren. Mag ik nu een heer uit het publiek verzoeken, naar

voren te komen?”

Met één sprong was Abeltje op het toneel. Hij had al zitten popelen om mee te mogen doen.

“Aha,” zei professor Pinsky. “Een heer in livrei. In rood livrei. Nu zal de wonderbaarlijke truc nog beter slagen! Jongeheer, wees zo goed om hier voor het kabinet te gaan staan. Hier ziet u een gouden koord met een kwast. Sluit de ogen. Zeg langzaam Venia Romo...”

Abeltje deed precies, zoals hem was gezegd. Hij sloot zijn ogen. Hij trok aan de kwast en hij zei heel duidelijk: “Venia Romo.”

De professor deed een paar stappen naar voren en wreef zich in de handen, terwijl zijn gezicht glom van trots en zijn snor heen en weer wipte.

“Wat een beeld van een snor...” fluisterde meneer Tump tegen Klaterhoen.

“Och, ga toch weg met je snor...” zei Klaterhoen kribbig. “Ssst. Even luisteren en afwachten wat er gebeurt...”

“Nu, ja nu, dames en heren...” zei hij, “ontsluit ik voor u dit wonderkabinet. Nog niet meteen...de jongedame moet even de gelegenheid hebben, volledig in lucht op te lossen...ik wacht dus nog een paar seconden. Nog drie seconden...nog twee seconden...”

Er begon een luide Spaanse muziek te spelen...een rumba...humta-ta-ta rumta-ta met veel gitaarwerk en een

woeste drum op de achtergrond.

“En thans ontsluit ik voor u de deurtjes...”

Hij deed het.

Het publiek rekte de halzen en keek.

“Zie u het?” zei de professor. “Waar is de jongedame gebleven? Waar is zij? Spoorloos, dames en heren.

Spoorloos. In de lucht opgelost!”

Inderdaad, het kabinet was leeg.

“Bravo!” schreeuwde meneer Tump. Hij klapte zo hard dat het boven alles uit te horen was. De anderen klapten mee. Het was ook een knappe truc en die professor Pinsky, wel, die kon heus wel wat.

Abeltje stond er een beetje verlegen lachend bij. Hij wist niet goed of hij mee moest klappen of niet. Per slot had hij ook aan de verdwijning meegewerkt. Hij boog. En het publiek klapte ook voor hem.

“Ziezo,” zei professor Pinsky. “En nu zal ik de deurtjes weer sluiten. U hebt het allemaal gezien, onze jongedame is verdwenen. Zij is slechts een wolkje, een gaswolkje dat hier in de zaal doorschijnend en onzichtbaar rondzweeft. Nu zal dat wolkje weer samengeperst moeten worden tot een wezen van vlees en bloed...tot twee wezens van vlees en bloed want het konijn is mede tot een wolkje geworden. Dus nu,” en hij richtte zich weer tot Abeltje, “jongeman, wees zo vriendelijk en trek voor mij aan dit zilveren koord. Ja, dit zilveren koord

dat schuin aan de achterzijde hangt. Sluit de ogen, zeg: Venia Riemie...en trek aan het koord.”

Abeltje deed weer zijn ogen dicht. Hij zei de woorden heel duidelijk en langzaam. Hij gaf een flinke ruk aan het zilveren koord.

“Dank u wel zeer,” zei de professor. “Het wonder is thans geschied. Ik zal de beide deuren voor u openen...en tot uw grote verbijstering en overgrote verbazing zult u dan zien... daar is de jongedame weer!” Met een weids gebaar wierp hij de deurtjes open.

Het publiek rekte weer de halzen.

Er was niets.

Abeltje gluurde ook in het kabinet. Maar het was helemaal leeg. Precies zo leeg als zo-even.

Afwachtend bleef het publiek zitten.

Maar professor Pinsky was op een merkwaardige manier veranderd. Al die zelfverzekerdheid van hem was weg...Hij stond versteend van schrik met zijn rug naar het publiek en keek met open mond naar het kabinet. Met open mond en domme ogen van verbazing en zelfs zijn snor ging hangen.

“Dddddd dat is even mmmmmisgelopen...” stotterde hij. Hij was doodsbлек geworden. Even keek hij ontdaan naar het publiek. Toen probeerde hij zijn glimlach weer terug te vinden en hij holde om het kabinet heen om nogmaals aan het zilveren koord te trekken.

Er gebeurde niets.

Toen deed hij de deurtjes nog eens dicht. Trok weer aan het koord. Deed de deurtjes open. Niets.

Hij ging er zelf in. Deed de deurtjes achter zich dicht. Men hoorde hem lang rommelen en rammelen daarbinnen. Het publiek werd ongeduldig. Sommigen begonnen te lachen. Hi hi...zeiden ze.

Eindelijk gingen de deurtjes weer open. Professor Pinsky kwam bleek en ontdaan naar buiten.

Hij strekte zijn handen machteloos uit.

“Dames en heren...” zei hij.

4

Waar is Laura?

Nu kwamen er allerlei stemmen uit het publiek.

“Hé, waar blijft dat meissie nou!”

“Hé, je kan het niet, hè?”

“Wel meisjes laten verdwijnen, hè? Maar verschijnen, ho maar!”

“Me geld terug...” joelde een dikke juffrouw.

Abeltje stond daar maar zo’n beetje onnozel op het grote toneel naast het wonderkabinet. Hij wist niet wat hij doen moest. Hij keek eens naar meneer Tump en juffrouw Klaterhoen, die daar op de tweede rij zaten.

Meneer Tump kauwde op zijn sigaar. Klaterhoen schuifelde zenuwachtig heen en weer.

Maar die arme professor Pinsky was er het ergst aan toe. Blijkbaar was hij echt ontdaan. Als een warhoofdige kip liep hij handenwringend het toneel over en weer terug. En eindelijk riep hij: “Dames en heren. De voorstelling is afgelopen. Wilt u zo goed zijn, de tent de verlaten.”

Maar toen werd het publiek echt nijdig.

“Wat denk je wel!” riepen ze boos. “Eerst geld betalen en dan d'r uit gestuurd worden. Voordat de dame weer verschenen is. Niks hoor.”

“Ons geld terug!” riepen anderen.

“Aan de kassa buiten,” zei de professor, “zal uw entreegeld worden terugbetaald. Maar verlaat u nu de tent. Het is uit. Er komt niets meer, horen jullie!” riep hij doodzenuwachtig.

Mompelend ging het publiek naar buiten. Allemaal, behalve meneer Tump, juffrouw Klaterhoen en natuurlijk Abeltje, die nog steeds op het toneel stond.

Buiten hoorde men de mensen elkaar verdringen en schreeuwen voor de kassa, om het geld terug te ontvangen.

“En?” zei meneer Tump. Hij stond tegenover de professor en keek hem dreigend aan.

“En?” zei hij nog eens.

De professor haalde zijn schouders op. Zijn katersnor trilde nerveus. Hij bibberde trouwens helemaal.

“Ja hoor ‘s eventjes,” zei juffrouw Klaterhoen. “Wou u met dat gebaar beweren, dat u niet weet waar onze Laura is?”

“Ja. Ik bedoel nee,” zei de professor bevend. Er waren tranen in zijn ogen. Hij was blijkbaar bang. Gewoon bang. “Ik sta voor een raadsel,” zei hij. “De truc is zo eenvoudig. Wanneer het meisje binnen is, en er wordt aan het gouden koord getrokken, dan schuift er een paneel van links naar

rechts. Het meisje komt dan hier, rechts in een klein hokje te zitten. De deuren gaan weer open en het kabinet is leeg. En door die spiegels lijkt het even groot als het was. Ziet u...het is een heel systeem van spiegels. Maar als er dan aan het zilveren koord wordt getrokken...zo...kijk maar...dan gaat dat paneel weer terug, en het meisje staat weer gewoon midden in het kabinet.”

“Ja,” zei Klaterhoen. “Dat kan allemaal wel wezen. Maar waar is ze dan nu? Waar zit ze? Laat mij er ‘s kijken achter al die spiegels en panelen.”

Klaterhoen stapte in de kast en gluurde achter deuren, spiegels en panelen. “Niets,” zei ze.

Meneer Tump deed een paar passen voorwaarts en stond recht tegenover de professor.

“Kijk ‘s hier, man,” zei hij. “Jij hebt onze Laura weggetoverd. Zeg op, waar is ze, waar is ze? Als je haar niet onmiddellijk te voorschijn brengt, halen we de politie.”

Professor Pinsky huilde nu werkelijk.

Hij viel op zijn knieën en strekte zijn handen bezwerend uit. “Geloof me toch...” smeekte hij. “Ik weet het niet. Altijd is deze truc goed gegaan. Nooit was er iets aan de hand. Ik sta zelf voor een groot raadsel.”

“Vooruit, zeg op,” riep meneer Tump dreigend. “Waar is ze!”

“Niet slaan,” riep de professor. “Niet slaan, asjeblief. O

lieve, goeie mensen...laten we liever eens overal gaan zoeken...haal toch de politie niet..."

Intussen was Abeltje op z'n eentje al aan het zoeken gegaan. Hij had de hele kast onderzocht. Tussen twee panelen vond hij een paar zwart-en-witte haartjes van Sam, het konijn. Maar verder was er niets te bespeuren. Het was, alsof Laura werkelijk in de lucht was opgelost...een klein doorzichtig wolkje geworden was...

"Ik ga naar de politie," zei Klaterhoen resoluut. "Ik laat me niet onder mijn ogen m'n pleegdochter ontvoeren." En ze ging.

"Nee, nee," jammerde de goochelaar. "Wacht nou toch nog even." Hij greep zich vast aan haar rokken...hij viel weer op zijn knieën voor haar. Maar ze schudde hem van zich af. "Blijf jullie hier," zei ze bevelend tegen Abeltje en meneer Tump. "Houdt hem in de gaten, die moordenaar."

En ze ging. Ze liep dwars door de woelige kermis, ze liep het bordes op van het politiebureau en wandelde regelrecht in de armen van de agent Derks.

"Aha!" riep hij. "Met u heb ik nog een appeltje te schillen."

"Wat appeltje!" zei Klaterhoen buiten adem. "Niks appeltje, het gaat hier om iets heel anders. Mijn pleegdochter is weggetoverd!"

"Allemaal smoesjes om eraf te komen, hè?" zei de agent

dreigend. “Maar ik trap er niet in. U krijgt een bekeuring wegens het in het publiek laten optreden van een minderjarig persoon! En u krijgt nóg een bekeuring wegens een samenscholing met ouden van dagen, zingende ouden van dagen nog wel, op het marktplein.”

“Och man,” zei Klaterhoen woedend, “luister nou toch wat ik je vertel! Mijn pleegdochter...u moet direct...”

“Direct moeten we niks,” zei Derks. “Allereerst de bekeuringen. Uw naam?” Maar Klaterhoen had zich omgedraaid en liep het bordes af.

Ze had genoeg van de politie.

Toen ze terugkwam, en de tent binnenging van de grote illusionist professor Pinsky, zat deze man op een bankje en meneer Tump en Abeltje zaten aan weerszijden van hem en waren bezig hem te troosten.

“Kom kom,” zei meneer Tump. “Dat meisje zal wel terugkomen. We zullen haar wel vinden. U kunt het niet helpen. Wij geloven u, professor.”

“Juist,” zei Abeltje, “we moeten ons best maar doen. En misschien staat ze straks vanzelf voor ons neus. Ha, Klaterhoen! Wat zei de politie?”

“De politie,” zei juffrouw Klaterhoen minachtend. “De politie bestaat alleen uit Derks. En Derks is een prul. En ik wil met Derks niets te maken hebben.”

Toen keek ze Abeltje plotseling aan en ze bekeek hem peinzend en vorsend.

“Weet je, wat het is?” zei ze met een vreemde stem. “Jij hebt het gedaan, Abeltje. Jij bent het! Als jij op een knopje drukt, gaan we allemaal de lucht in. Als jij ergens aan trekt, verdwijnt er een van ons...als jij maar ergens aan trekt of ergens tegen drukt...dan gebeuren de vreemde dingen...”

“Maar...” stotterde Abeltje en hij kreeg een vuurrode kleur. “Maar ik heb toch echt alleen maar aan die twee koorden getrokken en dat moest ik toch ook? Ik kan het toch niet helpen, dat ze verdwenen is?”

“Ach schei toch uit,” zei meneer Tump. “Natuurlijk kan hij het niet helpen, Klaterhoen. Trek je er maar niks van aan, hoor jongen. Onze Laura komt wel weer terug. Uit zichzelf komt ze terug, zal je zien. Zo meteen gaat dat gordijn van de tent open en daar staat ze, zal je zien.”

Ze keken allemaal naar de deuropening, maar er stond niets. Er kwam ook niets.

En toen voelde Abeltje een huivering. Een koude, kille huivering als een soort straaltje over zijn rug. Hij voelde ineens dat er iets griezeligs was in deze verdwijning, iets heel, heel griezeligs...

5

Zou het kunnen zijn, dat...

Wie er wel binnenkwam in de tent was een klein kogelrond dik vrouwtje, met zwarte krulletjes, zwarte oogjes en een geborduurde omslagdoek aan.

“Hoe zit het, pa,” zei ze tegen professor Pinsky. “Komt er nog wat van?”

“Dit is mijn vrouw,” zei professor Pinsky. “Zij zit aan de kassa. En dit,” – hij wees op de clown, die nu binnenkwam, de clown die het publiek naar de tent moest lokken – “deze clown is onze zoon. Hij is geweldig. Hij zal een groot artiest worden.”

De clown boog. En zijn vader glimlachte hem bewonderend toe.

“Zo is het,” zei mevrouw Pinsky. “Hij is een groot artiest. En mijn man is ook een groot artiest. Maar hoe zit het nu, pa. Kan er weer publiek naar binnen?” Het gezicht van de professor betrok weer.

“Nee,” zei hij. “Deze middag geen voorstellingen meer,

Amelita!” Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en snikte: “Deze middag geen voorstellingen en misschien nooit meer voorstellingen. O, Amelita.”

“Wat is er aan de hand?” vroeg mevrouw Pinsky verschrikt en zij sloot haar man bezorgd in de armen. “Wat is er gebeurd, mijn held, mijn prins?”

“De evanuatie-truc is mislukt,” snikte professor Pinsky.

“Moesten daarom de mensen hun geld terug?” zei mevrouw Pinsky. “Maar dat is toch niet zo erg? De volgende keer beter! Geloof me,” zei ze tot juffrouw Klaterhoen, “mijn man is zo’n grote artiest!”

“Een reuze artiest,” zei juffrouw Klaterhoen bitter. “Hij laat mijn pleegdochter verdwijnen in dat lamme kabinet van jullie daar!”

“Ja,” knikte mevrouw Pinsky trots. “Dat doet hij. Dat kan hij allemaal!”

“Juist,” ging juffrouw Klaterhoen door. “Laten verdwijnen, dat kan hij meesterlijk. Maar laten verschijnen, hè, dat lukt ‘m niet.”

Mevrouw Pinsky keek haar man vragend aan.

“Het is waar,” zuchtte de brave man. “Ze wou wel verdwijnen, maar niet meer verschijnen. Ze is echt weg!”

“Maar waar is ze dan?” vroeg mevrouw Pinsky en keek de tent rond.

“Dat vraag ik u nou ook,” zei meneer Tump met nadruk.

“Waar is zij?”

“Laten we ‘t eens aan onze broer Leilos vragen,” zei mevrouw Pinsky. “Kom, pa, ga even oom Leilos halen. Leilos is mijn man z’n broer,” zei ze verduidelijkend. “Die kan alles. En die weet alles en die is enorm! Hij lost het wel op.”

“Is dat die leeuwentemmer?” vroeg Klaterhoen.

“Tijgertemmer,” zei mevrouw Pinsky.

De professor ging de tent uit, om zijn broer te halen, maar hij zei nog even in de tentopening: “Liefste, vanmiddag geen voorstellingen meer...maar misschien noooooit meer voorstellingen. De politie is erbij gehaald...”

Toen keken ze elkaar zo verdrietig aan, dat het hart van juffrouw Klaterhoen helemaal week werd.

“Wees maar niet bang, hoor,” zei ze. “Ik heb de politie er nog niet bij gehaald. Misschien kunnen we ‘t zelf wel aan. Wat ben jij daar aan ‘t doen, Abeltje?”

“Och, ik kijk maar zo’n beetje,” zei Abeltje. Hij was in het kabinet gedoken. Hij kwam er weer uit, liep eromheen en scharrelde ergens achter in de tent.

Lang hoefden ze niet op professor Pinsky te wachten. Hij kwam met wapperende haren en een heel los boord de tent weer binnengestormd.

“Weg!” schreeuwde hij. “Leilos is weg!”

“Hoezo,” vroeg mevrouw Pinsky verwonderd. “Hoezo weg?”

“Verdwenen,” jammerde meneer Pinsky. “Met tent en al. Met woonwagen en al.”

“Alles en iedereen schijnt hier te verdwijnen vanmiddag,” zei meneer Tump verwonderd.

Toen ging het echtpaar Pinsky vertellen, wel een beetje door elkaar, maar het was toch verstaanbaar: De tiggertemmer Leilos met z’n vrouw hadden twee woonwagens, met twee tijgers en een tent, en ze zouden hier de hele tijd blijven, dus nog een week gedurende de kermis in Middelum. Nog vanmiddag hadden ze verklaard dat het allemaal zo goed ging...ja, vanmiddag hadden ze elkaar nog gesproken, om een uur of twee en nu, weg waren ze, spoorloos verdwenen, met tent, woonwagens, tijgers, alles!

“Ze waren wel dicht, zo-even,” zei juffrouw Klaterhoen. “Maar de tent stond er en de woonwagens ook, want onze Laura heeft er nog kunsten gemaakt, met haar konijn.”

“Heeft dat meisje van u kunsten gemaakt?” vroeg professor Pinsky zacht.

“Ja,” zei Klaterhoen. “Boven op het plankier van Leilos’ tent is ze gaan staan en ze heeft net zo lang kunsten gemaakt – en hele mooie kunsten – tot die lammeling van een Derks ons allemaal heeft weggejaagd. Derks is de politie,” voegde ze er somber aan toe, “en met de politie wil ik niks meer te maken hebben.”

“Hé! Klaterhoen! Meneer Tump!” schreeuwde Abeltje.

Hij kwam aanrennen van achter het toneel en hij had iets in z'n hand, wat hij naar boven hield.

“Wat is dat?” vroeg Klaterhoen, en zette haar lorgnet recht.

“Het blauwe lintje!” riep Abeltje. “Het blauwe lintje van Sam.”

“Waar heb je dat gevonden?” vroeg meneer Tump.

“Vlak buiten de tent,” riep Abeltje. “Op de markt, naast het zeildoek. Ze moet dus uit het kabinet weggelopen zijn, ze moet dus op straat terechtgekomen zijn.”

“In elk geval het konijn,” verduidelijkte juffrouw Klaterhoen.

“O, maar Laura dan ook,” zei Abeltje. “En kijk jullie eens. Achter in het kabinet, in dat rechterzijpaneel, daar zit een scharnier los. Ze moet dat hebben losgerukt en weggeduwd. Het zit los...er zit hier een opening, ze kan eruit gegaan zijn... toen de professor het publiek bezighield. Misschien zat ze te lang in die donkere ruimte, misschien is ze er gewoon uit gegaan.”

“Tja,” zei Klaterhoen, “misschien is ze gewoon thuis. Jongens, wachten jullie even hier. Ik kom zo terug. Ik ga kijken of ze thuis is. Dan breng ik haar wel mee.”

En juffrouw Klaterhoen holde het trapje af van de tent en verdween.

De stemming was nu aanmerkelijk opgemonderd.

De vrouw van professor Pinsky haalde een fles grenadine

tevoorschijn en een stuk of wat glaasjes. Ze deelde er Weespermoppen bij uit en iedereen was vol verwachting en bijna vrolijk. Alleen professor Pinsky zelf niet. Hij zat nadenkend op zijn Weespermop te kauwen en staarde somber voor zich uit.

“Wel, op de goede afloop,” riep meneer Tump uitbundig. “Ik dacht van ‘t begin af aan al, dat meisje is gewoon weggelopen en naar huis gegaan, ‘t Is een grillig kind, hoor, ze doet waar ze zin in heeft. En ik ben nu helemaal niet bang meer, straks brengt Klaterhoen haar gewoon mee.”

Hij zweeg, want er kwamen voetstappen buiten op het trapje. Maar het waren trage moedeloze voetstappen. Klaterhoen trad de tent weer binnen met een bedrukt gezicht. Ze zagen het al. Niets.

“Zouden we nu toch maar niet serieus de politie...” begon meneer Tump.

Maar toen zei professor Pinsky: “Ik heb een vermoeden.”

Ze zwegen allemaal en keken hem gespannen aan.

“Maar voor ik het vermoeden uitspreek,” zei de professor, “belooft u me eerst, om niet direct naar de politie te gaan.”

“Dat belooft ik,” zei Klaterhoen.

“Wel,” ging meneer Pinsky door, “mijn broer Leilos is een tijgertemmer. Een groot vakman. Een groot artiest. Mijn hele familie bestaat uit grote artiesten. Hij werkt zelf met de tijgerin Sonja. Subliem doet hij dat. En tot voor kort werkte

zijn dochter met de tijger Douglas. Schitterend deed ze dat. Een perfect nummer. Maar zijn dochter is nu getrouwd met de degensliker. En...”

“Nou, en...” vroeg meneer Tump met aandrang.

“En slikt nu degens,” zei de professor. “Ze doet niets meer met tijgers. Ze wil niets meer met tijgers van doen hebben. Ze slikt nu degens.”

“Ja maar, wat heeft dat met ons te maken,” vroeg Klaterhoen ongeduldig.

“Kijk,” zei de professor. “Dit was voor mijn broer Leilos een grote slag. Hij had maar één dochter. Een andere, vreemde tijgertemster in dienst nemen, dat wilde hij niet. Hij wilde zelf een meisje, een heel jong meisje, opleiden tot tijgertemster. Hij wilde een aardig meisje vinden dat langzamerhand vertrouwd zou raken met de tijger Douglas. En hij zoekt nu al sinds een half jaar naar een meisje dat hij daarvoor geschikt acht. We hebben al zoveel meisjes naar hem toegestuurd, die allemaal wel met tijgers wilden werken. Maar de een beviel hem niet, en de ander mocht niet van thuis en met allemaal was wat. Het werd voor hem een obsessie. Hij sliep er ‘s nachts niet van. Hij droomde van het geschikte meisje dat met zijn Douglas zou kunnen werken. Jullie kunt je dat helema al niet voorstellen,” zei de professor ernstig tot Klaterhoen. “Jullie weten dat zo niet, hoe ons vak ons na aan het hart ligt. Hoe erg dat is, als je geen opvolger

hebt. Hoe vreselijk het is, als je dochter degens gaat slikken, terwijl je hele familie altijd tijgers heeft getemd, van geslacht op geslacht.”

“Dus de tiggertemmer Leilos heeft Laura geschaakt,” zei Abeltje opeens met heldere stem.

“Ik denk het wel,” zei professor Pinsky zacht.

6

Wat moeten we nu doen?

Even was het doodstil in de tent.

Toen zei juffrouw Klaterhoen driftig: “Die smeerlap!”

“Tja,” zei meneer Tump. “Dat vind ik ook! Dat is een heel gemene streek. We moeten dan toch maar de politie erbij halen.”

De heer en mevrouw Pinsky begonnen weer zachtjes te jammeren. Ze vielen samen op hun knieën en wrongen hun handen.

“Wacht even,” zei Abeltje. “Voor we iets verder doen, laten we dan toch eerst eens bedenken, hoe dat in z’n werk is gegaan. Heeft hij haar uit dat kabinet gehaald, denkt u?”

De professor trok zenuwachtig aan zijn snor.

“Ik denk het,” zei hij. “Mijn broer wist precies hoe dat kabinet in elkaar zat. Hij trad zelf niet op vanmiddag, met z’n tijdgers. Hij heeft wel gezien natuurlijk hoe die Laura van jullie daar haar kunsten maakte voor zijn tent. Hij was daar verrukt

van...hij wilde haar hebben voor zijn Douglas...o, ik begrijp het volkomen...”

Juffrouw Klaterhoen begon te rillen van afgrijzen. Dat ‘hij wilde haar hebben voor zijn Douglas’ klonk haar bepaald luguber in de oren.

“En toen,” drong Abeltje aan.

“Nou, mijn broer is haar dus gevolgd. Hij stond waarschijnlijk hier achter op het toneel, tussen die gordijnen te loeren. Hij zag hoe Laura in het kabinet ging. Hoe de deurtjes dichtgingen, hoe ik mijn gewone toespraak hield. Hij weet precies hoe dat kabinet in elkaar zit, want hij heeft er vaak genoeg mee geholpen. Wel, op het juiste moment, toen ze dus zogenaamd verdwenen was, heeft hij dat paneel vanachter losgetrokken, Laura met het konijn eruit gehaald en is met haar achter in de tent verdwenen en onder het zeildoek door gekropen.”

“Pff,” zei Abeltje. “Net of Laura zich zoiets zou laten welgevallen. Die is heus niet zo’n doetje. Ze zou moord en brand gegild hebben.”

“Ja maar,” zei professor Pinsky. “Ze dacht waarschijnlijk dat het allemaal bij de truc hoorde. Ze zat daar in een donker klein hokje, met haar konijn. Plotseling gaat het paneel open en een andere circusman trekt haar eruit. Wat denkt ze dan? Natuurlijk dat het er allemaal bij hoort. Ze vindt het dus leuk...ze gaat zwijgend mee. Ze kruipt zelfs met hem onder

het zeildoek door...ze denkt dat anders de mensen haar zullen zien en dat de truc mislukken zal.”

“Zeg eens,” zei meneer Tump argwanend, “zeg eens, professor, jullie hebt dat toch niet van tevoren afgesproken, je broer en jij? Het is toch geen doorgestoken kaart? Je weet het allemaal zo opperbest...ik vertrouw dat zaakje niet!”

Professor Pinsky's ogen vulden zich weer met tranen en hij wrong opnieuw zijn handen. “Ik zweer van niet..” stamelde hij. “Ik zweer bij alles wat mij heilig is, en bij mijn snor, dat het niet waar is. Ik wist van niets! En bovendien: Het is toch mijn brood! Het is toch mijn beste, mijn allermooiste truc? Zou ik die in het water laten vallen? Nooit, ook niet ter wille van mijn broer Leilos. En wat ik hem het kwalijkst neem,” vervolgde hij, en stak zijn gebalde vuist op, “wat ik hem het meeste kwalijk noem, dat is, dat hij mijn truc heeft laten mislukken. Laat hem meisjes schaken voor mijn part, alle meisjes die hij wil, voor mijn part, maar laat hij het niet doen ten koste van mijn ongeëvenaarde evanuatie-truc!”

“Goed, ik geloof u,” zei meneer Tump. Hij was telkens wel argwanend, maar als hij dan in het goedige gezicht van de professor keek, met de mooie snor, dan was hij weer helemaal ontwapend. “Goed, ik geloof u, maar nu! Wat moeten we nu doen? Hij is uw broer, u moet zorgen dat Laura weer bij ons terugkeert. Als u daar niet voor zorgen kan, gaan we naar de politie.”

De professor rukte zich wanhopig aan de haren. Het zweet stond hem in parels op het voorhoofd. Toen boog zijn vrouw zich naar hem toe en fluisterde hem iets in 't oor.

Zijn gezicht klaarde op. Hij schoof dichterbij meneer Tump en juffrouw Klaterhoen en zei: “Natuurlijk, dat is het. Jullie moet erachterheen. Jullie moet haar gaan zoeken. Je krijgt onze woonwagen mee. En ons paard, onze Bessie.”

“Maar...” stamelde juffrouw Klaterhoen ontdaan.

“Ssst...luister,” zei professor Pinsky. “Mijn broer is een rare. Wanneer ik zelf erachteraan ga, krijg ik dat meisje niet terug. Hij zou me gewoon uitlachen en haar houden. Wanneer je de politie erop afstuurt, krijg je dat meisje ook niet terug. Want hij zal haar verbergen, zo geraffineerd, dat niemand haar zou kunnen vinden, ook de politie niet. Hij zou gewoon ontkennen dat hij ook maar ergens mee te maken heeft gehad. Maar als jullie zelf erop afgaan, dan krijg je haar terug. Jullie zijn haar familie, of ten minste de mensen waar ze bij hoort. Jullie kunt rechten op haar laten gelden. Als je voor mijn broer Leilos gaat staan en zegt: Geef ons onze dochter Laura terug, want ons hart is gebroken, dan, ja dan zal mijn broer Leilos haar onmiddellijk afstaan. Want hij is een goed mens. Een gevoelig mens. Alle artiesten zijn gevoelig.”

“Maar waarom met een woonwagen?” vroeg meneer Tump onthutst.

“Omdat u hem dan volgen kunt, zonder dat hij argwaan

krijgt. Hij zal zeggen, als hij onze woonwagen ziet: Ha, daar is die broer van mij. Hij zal niet op de vlucht slaan. Hij weet dat ik toch niet tegen hem op kan.”

“Maar,” zei Abeltje. “U hebt toch uw woonwagen zelf nodig?”

Professor Pinsky maakte een groots gebaar. “We hebben er een over,” zei hij.

“En het paard dan?”

“Hebben we ook over. Kom mee, ik zal het jullie laten zien.”

“Ja,” beaamde mevrouw Pinsky, “komt u met ons mee. We zullen u de woonwagen laten zien.”

Ze gingen met z’n allen naar buiten. Achter de tent stonden twee woonwagens. In de ene huisde de familie Pinsky; de andere was leeg. Het was een prachtige gele woonwagen, met geblokte gordijntjes voor de ruiten. Binnen waren opklapbare bedden, een petroleumstel, een knus hoekje met tafeltjes en banken en zelfs een lief schemerlampje. Aan de wanden hingen foto’s van professor Pinsky met al zijn wonderbaarlijke trucs.

“En daar staat Bessie, het paard,” zei professor Pinsky.

Abeltje keek door de kleine ruitjes naar buiten en zag een klein kittig wit paard, een soort circuspaard, met mooie amandelvormige donkere ogen.

“Oooh...” zuchtte Abeltje.

“Wat zucht je?” vroeg juffrouw Klaterhoen.

“Oh,” zuchtte Abeltje. “Denk toch ‘s, Klaterhoen...we kunnen de wijde wereld weer in. We kunnen weer trekken van ‘t ene land naar ‘t andere...we kunnen weer helemaal vrij zijn.”

Juffrouw Klaterhoen stond een ogenblik voor zich uit te staren.

“Nee,” zei ze toen. “Nee. Het is veel te onzinnig. Stel je voor, ik in een woonwagen. En Jozias Tump in een woonwagen. En waarom? Om Laura terug te vinden. Die misschien allang weer hier in Middelum op de kermis doolt. Die misschien strakjes vanzelf weer binnen komt hollen.”

“Geloof je dat heus, Klaterhoertje?” zei meneer Tump aarzelend.

“Nou ja,” zei Klaterhoen ferm, “wanneer ze niet terugkomt...laten we haar omroepen door de radio. Dan is ze zo terug!”

“Dus...we doen het niet?” zei Abeltje.

“We doen het niet!” zei Klaterhoen resoluut. “Dank voor het aanbod, professor, maar we zullen er geen gebruik van maken. We wachten liever eerst ‘s af.”

“t Is dom van u,” zei professor Pinsky.

“Heel dom,” zuchtte mevrouw Pinsky.

“Dan maar dom,” zei Klaterhoen. “Maar wel bedankt. En tot ziens.”

Ze gingen de woonwagen uit en stonden weer op de kermis.

Het tjengelde en gierde nog even hard om hen heen. De muziek schalde en de oliebollen geurden, maar ze waren niet vrolijk meer.

Daar gingen ze met z'n drieën...Abeltje, z'n handen in z'n broekzak, meneer Tump met de sigaar tussen z'n lippen en Klaterhoen, het hoofd gebogen. Daar gingen ze. En waarheen?

“Gaan we nou ieder naar ons eigen huis?” vroeg Abeltje.

De twee anderen stonden stil. Ieder naar z'n eigen huis... en dan maar wachten of Laura ooit nog weer 's terug zou keren.

“Laten we er nog 's over praten,” zei meneer Tump.

“Daar in dat stille hoekje van de poffertieskraam, laten we daar even gaan zitten.”

En ze gingen de poffertieskraam binnen, trokken zich terug in een kabinetje en bestelden ieder een wafel.

De A van Abeltje

“Daar zitten we nou...” zuchtte meneer Tump. “En wat moeten we doen? Toch politie?”

“Ach,” zei Abeltje. “Stel je voor dat professor Pinsky gelijk heeft. Dat Laura is meegenomen door de tiggertemmer...dan helpt het toch niks of je er de politie op afstuurt. Ze hebben haar natuurlijk verstopt.”

“Maar we weten helemaal niet, waar die tiggertemmer zit,” zei meneer Tump. “Hij kan wel naar Finland getrokken zijn. Of naar Spanje of naar Tietjerksteradeel...we hebben niet de flauwste notie waar hij heen is...Wat erg. Onze lieve Laura... verdwenen...”

Toen meneer Tump dit zei, kon Klaterhoen zich niet meer bedwingen. Ze snikte en de tranen vielen op haar wafel. Ze grabbelde in haar mantelzak en haalde haar zakdoek tevoorschijn. “Mijn eigen lieve Laura,” schreide ze. “Ze was zo gezellig in huis. Ze was helemaal mijn dochter geworden...”

“Ze was toch vroeger bij haar tante?” vroeg meneer Tump.

“Ja,” zei juffrouw Klaterhoen. “Haar ouders zijn in Bangkok en ze was in huis bij haar tante. Maar het was een heel strenge tante, streng en erg stijf. Ze mocht er niks. Ze mocht er geen kunsten maken en dat is toch haar lust en haar leven. En toen hebben we geschreven aan haar ouders en gevraagd of ze bij mij in huis mocht. Haar ouders vonden dat goed en zo kwam ze bij mij. En ik kon zo goed met haar overweg...”

“Er valt iets uit uw zak,” zei Abeltje. “Een stuk papier.”

Klaterhoen greep het en keek er een poosje wezenloos naar. Het was een dichtgevouwen stuk papier, uit een schoolschrift.

Ze vouwde het open en las.

“Kijk nou toch ‘s,” zei ze en ze liet het velletje aan de anderen zien.

In keurige potloodblokketters stond erop geschreven:

ZOEK NIET NAAR MIJ. IK BENT GELUKKIG. LAURA.

“Wel sakkerjel!” riep meneer Tump. “Die kwaje meid! Daar zitten we nou al uren in angst. Daar zitten we nou met z’n drieën te huilen van ongerustheid. En ze is er op haar eigen houtje vandoor gegaan. Zo’n rakker!”

“Wat gek!” zei Abeltje. “Wat vreselijk gek! Wanneer heeft ze dat briefje dan in Klaterhoens zak gestopt?”

Klaterhoen zat nog wezenloos naar het briefje te kijken.

“Dat moet ze al heel in ‘t begin gedaan hebben,” zei ze. “Toen we nog naar de goochel trucjes zaten te kijken. Toen ze nog naast me zat, in de tent op de bank, aan ‘t begin van de voorstelling. Ze had dus toen al het plan, om echt te verdwijnen, om weg te lopen. Maar waarom? Waarom heeft ze er met mij niet over gesproken? Ze mocht alles van me... als ze weg wou zou ik haar zeker niet tegengehouden hebben.”

“Betekent dat nou, dat ze met die tijgertemmer is meegegaan?” vroeg meneer Tump. “Is ze vrijwillig met hem meegegaan? Of is ze een heel andere kant uit?”

“Maar ze wist niets van die tijgertemmer af,” zei Abeltje. “Hoe kon ze dat nou weten? Hoe kon ze met hem in contact gekomen zijn?”

“Nou, hoe dan ook,” zei Klaterhoen, “t is gek, ‘t is zot, maar ik ben nou toch een beetje meer gerustgesteld. Ik vind nu inderdaad dat we maar alledrie naar huis moeten gaan en maar ‘s moeten afwachten. Ze zal nu toch ongetwijfeld wel een briefje schrijven. Ze zit niet opgesloten, ze is uit vrije wil vertrokken. Dat geeft me weer moed. Laten we nu maar opstappen.”

“We zullen door ‘t park lopen,” zei meneer Tump. “Dan kunnen we aan ‘t eind van ‘t park afscheid van elkaar nemen.”

Daar gingen ze, drie zwijgende figuren. Ze hadden niet veel zin om te praten. De gebeurtenissen waren zo zonderling

geweest en de oplossing was zo moeilijk te raden, ieder voor zich liep in gedachten. Abeltje schopte tegen een afgevalen tak.

Toen bukte hij zich plotseling en tuurde naar de grond.

“Wat zie je,” vroeg Klaterhoen.

Abeltje wees naar de grond, aan de kant van het pad. Daar had iemand met een hak van een schoen letters in het zand geschreven, haast onleesbaar. Er stond: **HELP A**

“Helpa?” zei meneer Tump. “Wat betekent helpa?”

“Helpa...” mijmerde Klaterhoen. “Och, er zijn hier gewoon kinderen aan ‘t spelen geweest. Ga mee, het is niks. We zijn overspannen, we zien in alles een betekenis.”

Een paar passen liepen ze door. Toen stond Abeltje opnieuw stil. Hij wees op de grond. “Konijnenkeuteltjes,” riep hij. “Kijk maar. Ze zijn hier langsgekomen, Laura en Sam. En weet jullie wat die letters betekenen? Help, Abeltje! betekent het. Het is de A van Abeltje. Het is een boodschap van Laura. Help me, Abeltje, bedoelde ze...Begrijpen jullie dat dan niet?”

“Wel allemachtig!” zei Klaterhoen. “Nou snap ik er helemaal niks meer van. Eerst schrijft ze mij een brief en duwt die brief in mijn mantelzak, en daar staat in: ik ben zo gelukkig, zoek niet naar me. En dan schrijft ze met haar hak in ‘t zand: Help me. Begrijp jij het, Jozias Tump?”

“Geen snars begrijp ik ervan,” bromde meneer Tump. “Laten we maar ‘s op een bankje gaan zitten en er nog ‘s over nadenken.”

“Dat helpt ons niks,” barstte Abeltje los. “Dat nadenken van ons, dat helpt geen steek meer. We moeten handelen! We moeten erachteraan! Nu weet ik zeker dat ze met die tijgertemmer mee is gegaan. Mee is gesleurd! Tegen haar zin!”

“Oooh,” jammerde Klaterhoen en ze drukte haar zakdoek tegen haar wang. “Met die vreselijke tijgertemmer...Ja Jozias, Abeltje heeft gelijk...we moeten er iets aan doen. Kom, vooruit, we gaan terug naar professor Pinkie of hoe heet die vent.”

Vijf minuten later stonden ze weer in de tent van de grote illusionist. Klaterhoen liet het briefje zien uit haar mantelzak. En Abeltje vertelde van de noodkreet die daar in het zand was geschreven, in het park. Professor Pinsky legde een vinger op zijn neus en dacht na.

“Die brief,” zei hij, “dat stuk papier dat u daar hebt, dat is bedrog. Geen twijfel aan, dat is bedrog. Mijn broer Leilos heeft zelf dat briefje geschreven en het in uw zak gestopt, voor hij met Laura verdween. Hij heeft z’n woonwagen aan de Westersingel gezet, dat is dus aan de rand van de stad, en daarna heeft hij Laura uit mijn tent weggelokt, door het park heen. Midden in het park begreep Laura dat ze werd ontvoerd...voila!” zei professor Pinsky en spreidde zijn handen uit. “U snapt het...ze stribbelde tegen...het hielp haar niet...ze schreef nog haastig in het zand met haar voetje: Help A...Abeltje wou ze schrijven maar ze had er de tijd niet meer voor.”

“Ooooh,” kreunde Klaterhoen, “wat een ellendeling! Wat een schurk. En dat is uw broer, meneer Pinkie. Zoiets is uw broer!”

Professor Pinsky en zijn rolronde vrouwtje staken hun armen naar boven en begonnen tegelijkertijd heel hard te praten: “Hij is helemaal geen schurk,” riepen ze. “Hij is de beste, de braafste, de goedhartigste man van de wereld! Hij zal voor Laura zorgen, alsof ze zijn eigen dochter was...nee alsof

ze zijn eigen tijger was, want van tijgers houdt hij het allermeeft. Het is een noodsprong die hij moest doen. Hij had niemand voor zijn tijger Douglas, begrijp dan toch wat dat zeggen wil...en hij zag direct dat dit meisje temmers-bloed in de aderen heeft.”

“Waar denkt u, dat hij is heen gegaan?” vroeg Abeltje, ineens doortastend. “Wij willen hem volgen. Met uw woonwagen!”

“Maar Abeltje!” riepen Klaterhoen en meneer Tump verschrikt.

“Ja,” zei Abeltje resoluut. “We gaan eropaf. Waar denkt u dat ze naartoe zijn, meneer Pinsky?”

Professor Pinsky legde nogmaals zijn vinger bedachtzaam op zijn neus en dacht na. Hij keek een beetje scheel van inspanning.

“Naar Joegoslavië,” zei hij toen.

“Welja,” riep meneer Tump. “Ga je mee even naar Joegoslavië? Met zo’n woonwagen?”

“Maar,” zei mevrouw Pinsky. “Ze gaan nooit regelrecht aan een stuk door. Ze hebben bepaalde plekken hier in het land waar ze dagen of soms weken blijven staan. Daar verkoopt mijn schoonzuster, mevrouw Leilos, kleerhangers, en Leilos zelf werkt dan met de tijgers. Studeert nummers in en zo. Ik zou zeggen, ze zitten nu in Snevert. Ja, in Snevert.”

“Of in Buitzijl,” zei meneer Pinsky. “In Buitzijl zitten ze

ook vaak.”

“Snevert is naar het westen,” zei mevrouw Pinsky.

“En Buitzijl is naar het oosten,” zei meneer Pinsky.

Abeltje nam een cent en riep: “Munt is Buitzijl. Kruis is Snevert!”

Hij gooide de cent hoog op. Meneer Tump pakte de cent van de grond en zei: “Kruis! Dus...Snevert. Waar is die vermaledijde woonwagen? We vertrekken op slag.”

8

In de woonwagen

“Nee Klaterhoen! Nee Klaterhoen! Dat stomme dier kan geen uren achter elkaar draven. Dat beest moet rust hebben. En haver. En water.”

Meneer Tump had de woonwagen aan de berm van de weg neergezet. Het paard Bessie bukte zich dadelijk en at van het verse gras. Klaterhoen boog zich uit een van de raampjes van de gele woonwagen en klaagde: “Ja, maar, zo halen we ze nooit in. Dat gaat maar met een sukkeldrafje! Als we niet oppassen is Leilos met Laura al in Joegoslavië voordat wij zes kilometer verder zijn!”

“Kom nou, Klaterhoen,” suste Abelte, die in zijn rode livrei boven op de bok zat. “Die Leilos rijdt ook met een paard, en dat paard laat hij ook op tijd rusten. Bovendien gaat hij oefenen met z’n tijgers onderweg. We halen hem heus wel in. En meneer Tump heeft groot gelijk, Bessie moet rust hebben. En water.”

“Jullie zou ‘t liefste dat paard binnen op de rustbank

leggen,” snibde Klaterhoen. “En dan zelf gaan trekken.”

“Hi hi,” zei Abeltje. “U ziet er net uit als een zigeunervrouw, Klaterhoen!”

Het was zo. Klaterhoen had een rode zakdoek om haar hoofd gebonden. Ze droeg een bonte schort en ze was bezig binnen de boel te zwabberen. Meneer Tump liep in zijn overhemd, met bretels. Z’n hoed hing achter op zijn hoofd. Hij blies als een stoommachine en zag vuurrood van de warmte.

“Hè hè,” zei hij. “Ik voel me weer helemaal als toen. Als toen met die lift, weten jullie nog wel? Zo vrij, man, zo vrij als een vogeltje.”

“t Gaat anders niet zo hard als met die lift,” zuchtte Abeltje, en keek spijtig naar de lange witte weg, die zich voor hen uitstreckte, een eindeloos lang wit lint tussen de bossen en de velden.

“Komen jullie binnen eten, of zullen we buiten picknicken,” informeerde Klaterhoen vanuit haar woonwagenraam.

“Buiten,” zeiden Abeltje en meneer Tump. “Natuurlijk buiten!”

Ze spanden Bessie uit en brachten haar naar een grote gemetselde koeiendrinkplaats, naast een weijde aan de zoom van de bos. Bessie dronk met lange teugen. Haar witte vel rimpelde telkens, als ze de vl iege wegjoeg en haar staart

zwierde langs haar flanken.

“Wat een lief paard is het toch,” zei Abeltje. “En wat een mooi paard.”

“Tja,” zei meneer Tump, die languit in de wei was gaan liggen. “Dat is weer een voordeel boven de lift: je kan Bessie menen. Je kan sturen, je kan tenminste beslissen welke kant je op wil. Met die lift moesten we altijd maar afwachten, waar we terecht zouden komen. En ons land is toch wel mooi, als je ‘t goed beschouwt, hè?”

“Kom ‘s helpen! luie vlegels,” riep Klaterhoen. “Of moet ik soms weer alles achter jullie aan dragen?”

Ze krabbelden overeind en gingen het trapje op aan de achterkant van de woonwagen. Daarbinnen was het knus en huiselijk. De bedden waren toegedekt met gestreepte dekens, er lag een fris kleedje over de tafel. Klaterhoen had een paar mandjes volgepakt met brood en potten pindakaas en jam. Ze had een thermosfles met warme melk en een met thee. Ze had wat sinaasappels en bananen. Dat alles sleepten ze gezamenlijk naar buiten en daar in het weiland, vlak naast de grazende Bessie, stalden ze de picknick uit.

“Wat een leven,” murmelde meneer Tump. “Ik ben gelukkig!”

“Hoor dat! Hij is gelukkig,” zei Klaterhoen. “Hij is gelukkig, die egoïst. En denk je dan geen ogenblik aan ons DOEL? Denk je dan geen moment aan die ongelukkige

Laura, dat lieve kleine schepseltje, dat misschien op dit moment door een valse tijger wordt verscheu-heu-heurd?” Juffrouw Klaterhoen snikte, met haar mond vol pindakaas, en sloeg haar schort voor haar ogen.

“Hè, Klaterhoen,” zei Abeltje. “Doe nou niet zo overdreven. Misschien is Laura tegen haar zin weggevoerd. Ik geloof inderdaad, dat ze niet wou en dat ze daarom Help in het zand heeft geschreven. Maar ze hoeft daarom toch nog niet door een tijger te worden opgegeten?”

“Ik heb zelfs het gevoel...” ging Abeltje door, terwijl hij aan een stuk kaas knabbelde, “ik heb zelfs het gevoel, dat ze ‘t reusachtig vindt om tijgers te temmen. Echt iets voor Laura. Ze kan zo enorm goed met dieren omgaan. Zoals ze toch Sam heeft afgericht...”

“Ja, maar Sam is geen tijger,” zuchtte Klaterhoen.

“Hoor ‘s,” zei meneer Tump. “We kunnen nu wel uit-ent-er-na overwegen of Laura wel of niet gelukkig is. En of ze wel of niet door een tijger is opgevreten. En of ze wel of niet geschikt is om tijgers te temmen. Maar dat helpt ons allemaal geen lor. We moeten kalm blijven. We moeten naar Snevert gaan, maar dat moeten we rustig doen, want als we dat paard van ons gaan afjakkeren zakt het arme loeder in mekaar en wat heb je dan? Dan heb je nog niks. En ondertussen moeten we zelf genieten van buiten zijn en van vrij zijn. Waar of niet?”

“Dat is het,” zei Abeltje. “Ik ben blij dat ik nog even een briefje in mijn moeders bus heb gedaan.”

“Heb je erin gezet van de woonwagen?” vroeg meneer Tump verschrikt.

“Nee, natuurlijk niet. Ik heb gezegd, dat ik een paar dagen voor dringende zaken weg moest, met u en Klaterhoen.”

“Ik heb aan mijn vrouw ongeveer hetzelfde geschreven,” zei meneer Tump. “Dat ik voor dringende zaken weggeroepen ben. Nou, misschien kan ik ook onderweg nog wat zakendoen. Ik heb per slot een paar autohoezen bij me.”

De zon was gedaald en scheen nu dwars tussen de takken van de dennen door. De wilde paarse lupinen wiegden zachtjes heen en weer in de wind. Het rook hier heerlijk naar sparren, naar gras, naar aarde en nog naar meer, dacht Abeltje, naar wijdsheid, naar avontuur, misschien wel naar tijgers.

Zelfs Klaterhoen was wat blijmoediger gestemd. Ze begon een liedje te zingen van Sari Mareis en de anderen zongen tweede en derde stem.

“Als we vannacht doorrijden,” zei meneer Tump, “dan kunnen we morgen in Snevert zijn. Dan wisselen we vannacht mekaar af, Abeltje. Jij gaat straks eerst slapen, laten we zeggen van negen tot drie. En dan kom ik je om drie uur wakker maken, dan laten we Bessie weer even rusten en jij ment verder vannacht.”

“En wat kan ik doen?” vroeg Klaterhoen deemoedig.

“Jij moet bij ons de moed erin houden,” zei meneer Tump. “En niet aan onze kop zeuren over Laura die door de tijgers wordt opgevreten.”

“Goed,” zei Klaterhoen. “En ik zal breien onderweg in de wagen. Ik brei dassen en sokken. En die verkoop ik onderweg, want geld, Jozias, geld hebben we haast niet, weet je dat wel?”

“Ach...geld,” zei Abeltje. “We zijn toch binnen een paar dagen weer terug. Met onze Laura...Kijk daar komt iemand aan. Een boer of zo.”

Het was een boer, met een pet op, een pijp tussen z'n tanden en een lange zeis over de schouder. Hij keek nieuwsgierig naar het stel daar op het weilje.

“Hij denkt dat we reizende kermisklanten zijn,” zei Abeltje.

“Nou, dat zijn we ook op ‘t ogenblik,” zei meneer Tump. “Hé baas, hebt u misschien vandaag hier een paar groene woonwagens voorbij zien trekken?”

“Hier langs de weg?” vroeg de boer. Hij stond stil, nam zijn pijp uit de mond en dacht lang na.

“Niet dat ik weet...” zei hij toen en krabde zich onder zijn pet. “Niet dat ik indirect weet...”

“O dank u,” zei meneer Tump. “Goeienavond.”

“Zie je,” zei Klaterhoen. “We hadden toch naar Buitzijl

moeten gaan, of hoe heet dat gat. We hebben natuurlijk de verkeerde weg gepikt.”

De boer was al een eind verder, maar hij keerde zich nog eens om. “Blauwe woonwagens ben hier passeerd,” riep hij vanuit de verte. “Kent blauwe woonwagens gewist zen?”

“Misschien wel,” riep Abeltje. “In elk geval...wel bedankt.”

De boer schuifelde verder. Abeltje en meneer Tump stonden op en voerden Bessie terug tussen de bomen van de woonwagen.

“We zijn tóch goed,” jubelde Abeltje. “We hebben toch de goeie weg! Die boer is vast kleurenblind.”

Klaterhoen grabbelde haastig de flessen en bordjes bij elkaar in een mand en repte zich naar binnen. Ze hadden ineens alledrie moed gekregen. Moed en haast, vooral haast om gauw in Snevert te zijn.

Op zoek naar Leilos

Abeltje zat te fluiten, boven op de bok. Het was een wonderlijke gewaarwording om met een woonwagen door het land te rijden, midden in de nacht. Er scheen een smal maantje; een klein partje maan was het, links van de weg. De hemel was vrij licht, de witte weg strekte zich voor hen uit, Bessies hoefjes klepperden op de klinkers en aan beide kanten van de weg waren pikzwarte bossen. Het hoefgeklepper en het geratel van de wagon over de keien waren de enige geluiden. Overigens, de woonwagen liep uitmuntend, zacht verend en zonder al te veel schokken.

Dit is het, dacht Abeltje, zielsgelukkig. Zo zou ik m'n hele leven willen doorbrengen. Een woonwagenbewoner...van de ene plaats naar de andere rijden, picknicken langs de weg, door de nacht rijden als iedereen nog slaapt. Kijk, alle kleine boerenhuisjes zijn nog in slaap. Er brandt geen enkel lichtje. Pas op...we komen door een dorp, zou dit Snevert zijn?

Hij hield in en Bessie liep voetstaps door de enige straat

van het dorp. “Nee,” prevelde Abeltje, “het is Snevert niet. Het is Duiveren.”

Het leek, alsof er geen mens in dit dorp woonde. Geen mens, geen hond, geen kat, geen kip. Of ieder levend wezen weggetrokken was. Ja, daar begon een hond te bassen: Brroefff woef woef woef...En nog een, een keffertje: Wef wef wef wef...Een heel hondenkoor klonk nu uit het slapende dorp. Nu worden de mensen wakker, dacht Abeltje, maar ze horen alleen het hoefgeklapper van Bessie en het rollen van de wagen, dus ze draaien zich nog ‘s om.

Ziezo, het dorp lag weer achter hen. Abeltje strekte de teugels en daar ging het weer in een drafje.

“Verdraaid, Snevert 60 kilometer,” mompelde Abeltje, toen hij het maanlicht zag schijnen op een wegwijzer. “Dat is nog een ferme ruk. Dat haal ik niet meer vannacht. En kijk, het wordt licht in het oosten. De maan verbleekt een beetje. En beginnen de vogels al?” Hij luisterde scherp. En tussen de kronen van de naaldbomen hoorde hij kleine twetterende geluidjes, de eerste aarzelende vogelgeluiden ‘s-morgens heel vroeg.

“Dit heb ik nog nooit meegemaakt,” mijmerde Abeltje. “Zo heel vroeg, boven op een wagen, achter een dravend paardje. Dit is allemaal verrukkelijk!”

“Verse eitjes,” riep meneer Tump. “Zo van de kip.”

“Waar heb je ze vandaan gehaald, Jozias,” vroeg Klaterhoen wantrouwend. “Toch niet zomaar, eh... weggenomen uit het kippenhok?”

“Gekocht van de boer,” zei meneer Tump. “Eerlijk gekocht. We zullen ze bakken voor het ontbijt.”

Het was nu acht uur. Ze waren nog lang niet in Snevert, o nog lang niet. Maar toch waren ze in de nacht een heel stuk opgeschoten. Nu zaten ze op een stuk gras voor het hek van een wei, aan de kant van de weg. Tegenover hen was het zanderig en bossig. Daar bloeide de brem uitbundig, daar stond nog een late rode meidoorn in bloei. En hoog boven hun hoofden dreven witte flarderige wolken voorbij.

Klaterhoen ging voor het ontbijt zorgen en de twee mannen zorgden voor Bessie, die nu werkelijk hard rust nodig had en die een grote zak haver kreeg, waar ze haar kop helemaal in stak.

“Ik heb koffie gezet!” riep Klaterhoen. “Zitten, jongens, we gaan beginnen. Even dekken voor de picknick.” Klaterhoen bleef altijd een nette huisvrouw, ook als ze met de woonwagen eropuit trok. Ze kon niet eten van een ongedekte tafel, zei ze. En daarom legde ze op het gras een mooi wit plastic tafellaken neer, dat ze in de woonwagen ontdekt had.

“In elk geval,” zei ze, “die meneer en mevrouw Pinkie zijn keurige mensen. De woonwagen binnen is netjes. Hun lakens zijn schoon en hun muren zijn gesopt. Dat valt me van ze

mee. Hun broer Leilos mag dan een schurk zijn en misschien een moordenaar, maar meneer en mevrouw Pinkie hebben hun spullen piekfijn in orde. En dat pleit voor ze.”

Abeltje at twee gebakken eieren en acht bruine boterhammen. Het smaakte allemaal zo heerlijk in de buitenlucht, vooral na een nacht op de bok.

“Ga jij straks maar een beetje slapen, jong,” zei Klaterhoen. “Je zult wel dommelig zijn, vooral na al dat eten. Kijk, kindertjes! Die gaan zeker in het dorp naar school.”

Een stuk of tien hoerenkinderen kwamen aanklossen op hun klompen. Ze waren zo tussen de zes en de tien jaar en ze dromden nieuwsgierig om het tafellaken heen.

“Kiek, zigeuners!” riep er een.

“Willen jullie een boterham?” vroeg Klaterhoen.

Ze zwegen verlegen, maar Klaterhoen duwde ze allemaal een boterham met spek in de handen en dat vonden ze toch wel erg mooi. Een beetje bedremmeld stonden ze daar te kauwen.

Meneer Tump stond op, om naar Bessie te gaan kijken.

Abeltje stond ook op om naar binnen te gaan, naar zijn bed. En toen hij daar uitgestrekt lag op het smalle bed in de woonwagen, slaperig, voldaan en erg gelukkig, toen hoorde hij buiten zingen. Hij hoorde de stemvork van Klaterhoen en haar eigen hoge stem, en toen, aarzelend, de stemmetjes van de kinderen. Klaterhoen heeft: weer een zangklasje, dacht

Abeltje, voor hij insliep. Die is weer gelukkig, die kan weer zangles geven.

“En nu van: een patertje langs de kant,” riep Klaterhoen. Ze sloeg de toon aan met haar stemvork en alle kinderen zongen mee. Ze zongen het ene lied na het andere, onvermoeid, tweestemmig en soms wel driestemmig. En ze vergaten hun hele school.

“De boskabouter Fiedeldans, die huppelde door ‘t lover!” schalde Klaterhoen. En alle kinderen zongen het haar na. Dit was een nieuw liedje, maar ze hadden het zo onder de knie, en ‘n plezier dat ze erin hadden.

“De boskabouter Fiedeldans...”

“Wat is hier an de hand!” piepte een boze stem.

Het was een oudachtig meneertje, met een witte boord, staande naast zijn fiets. Hij keek zo ontdaan en zo verbijsterd, alsof hij een troep wilde heksen zag.

“De meester,” fluisterden de kinderen verschrikt. “Onze meester...”

“Wij zingen met elkaar,” zei Klaterhoen ferm en ze keek de meester recht in het gezicht. “Wij zingen. Nou, en...?”

De meester haalde een heel groot blikken horloge uit zijn vestzak en keek heel streng. “Het is kwartier na negen,” zei hij. “Moeten mijn kinders in schooltijd meegelokt worden door zigeuners?”

Klaterhoen werd vuurrood van woede.

“Het zou heel wat beter zijn als uw kinders met dit mooie weer de hele dag buiten zongen,” zei ze schel. “In plaats van in uw saaie duffe school te zitten.”

“Dat laat ik mij niet zeggen,” zei de schoolmeester driftig. “Als u die kinders niet gaan laat, dan zal ik de veldwachter halen.”

“Welja!” schreeuwde Klaterhoen. “De veldwachter halen. Net of ik iets op mijn geweten zou hebben. Die arme kleintjes...met dit weer...in de smerige stinkende school, terwijl ze hier buiten kunnen kwinkeleren als jonge vogeltjes. Beul!”

“Wat zeg u daar? Herhaalt u dat nog ‘s asjeblijft?” zei de schoolmeester dreigend.

Klaterhoen wou opnieuw met veel nadruk zeggen: “Beul!” maar daar kwam meneer Tump aan. Hij zag er opgeruimd en zonnig uit en hij hield Bessie aan de halster.

“Goeiemorgen,” zei hij. “Wil meneer soms een kop koffie? Er is nog in de thermosfles.”

“Uw vrouw,” tierde de onderwijzer, “uw vrouw wil mijn kinderen niet loslaten.”

“Kom, kom,” zei meneer Tump. “Ze wil uw kinderen best loslaten, maar ze heeft een beetje met ze gezongen, niet Klaterhoen?”

“Die man,” hijgde Klaterhoen, maar meneer Tump nam een kom, schonk ‘m voï dampende koffie en reikte ze aan de

woedende meester.

“Ga d'r even bij zitten.” zei hij. “Die school wacht nog wel vijf minuten, dan gaan de kinders gauw aan ‘t leren, is ‘t niet, jongens?”

“Ja!” brulde het kinderkoor.

“Zeg ‘s,” zei meneer Tump. “Hebt u hier gisteren of vanmorgen vroeg ook twee groene woonwagens gezien?”

Door het optreden van meneer Tump was de onderwijzer helemaal van zijn kwaadheid genezen. Hij slurpte langzaam zijn kop koffie, aaide Bessie over haar smalle kop en zei toen: “Groene? Ik heb gisteravond twee woonwagens langs ‘t dorp zien gaan, maar naar ik meen waren het bruine.”

“Zo zo,” zei meneer Tump.

“Familie van u, in die woonwagens?” informeerde de meester belangstellend.

“Tja...dat wil zeggen...tja, een soort familie,” zei meneer Tump.

“t Was lekker en wel bedankt,” zei de meester. “En nou, jongens, als de gesmeerde bliksem naar school. Twee kunnen er bij mij op de fiets, die twee kleintjes.”

Daar ging het groepje, de meester wandelend naast zijn fiets en de hele stroom kinderen klepperend erlangs, met hun klompjes.

“Ook wij gaan weer eens verder,” zei meneer Tump.

“Nog een goeie dertig kilometer, Klaterhoentje. Dan zijn we

er.”

Zuchtend stapten ze weer in. Bessie draafde met een behoorlijk gangetje. De zon steeg, het werd warmer.

“Kijk,” zei meneer Tump. “Dit moet Snevert zijn. Daar heb je de eerste huisjes. En daar is een cafeetje; een soort uitspanning met een theetuin. Laten we Bessie aan ‘n boom binden en een kopje koffie daar gaan drinken. Dan kunnen we eens op ons gemak informeren.”

“Waarom staan we stil?” schreeuwde Klaterhoen uit het raampje.

“We gaan hier een kop koffie drinken!” schreeuwde meneer Tump terug.

“We hebben net koffie gehad! Of was de mijne niet goed?”

“Stil nou,” wenkte meneer Tump.

Hij stuurde de woonwagen naar de kant, sprong behendig van de bok. Abeltje sprong er van de andere kant af. Ze bonden samen Bessie aan een boom en haalden toen Klaterhoen uit de wagen, die al direct tegensputterde.

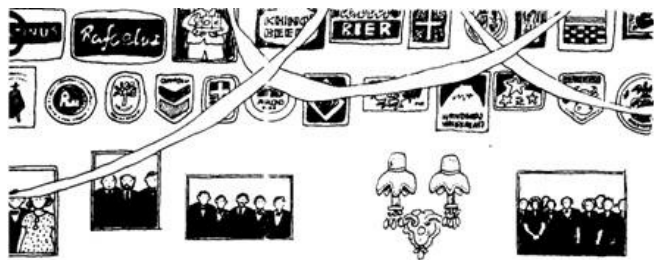
“Luister nou ‘s, m’n goeie mens,” zei meneer Tump. “We moeten daarbinnen in dat café eens even gaan uitvissen waar oom Leilos met z’n woonwagens staat. En of ze er soms al iets van gezien hebben. En of ze misschien een klein meisje bij hem gezien hebben. Begrijp je?”

“O ja,” zei Klaterhoen. “O, is dat de bedoeling. Goed, ik

snap het.”

“Maar we moeten niet vertellen wie we zijn, hoor,” zei Abeltje. “We zijn reizende kermisklanten, afgesproken? Anders is het direct over ‘t hele dorp bekend en gaat iedereen er zich mee bemoeien.”

“Top,” zei meneer Tump.

Ze stonden voor de deur van het kroegje. Het leek wel of er geen mens daarbinnen was, er klonk geen enkel geluid.

Maar toen ze de deur van de gelagkamer openden, zagen ze daarbinnen wel twintig mensen zitten. Allemaal op een rijtje. Zwijgend en in doodse stilte.

Meneer Tump, die voorop was gegaan, deinsde achteruit en zei: “Pardon.”

Maar toen kwamen er ineens stemmen los uit al die stille mensen: “Kom maar binnen! Kijk, daar komen er nog meer! Hoe meer zielen...kom binnen!” Onthutst trad meneer Tump met Abeltje en Klaterhoen binnen.

Een mollige roze man wuifde hen toe en zei: “Ga zitten... nee niet daar! Daar bij de familie, op het rijtje. In de groep. Dan mogen jullie ook op de foto.”

Knip! zei het. Ze stonden erop.

Het feest van de stationschef

“En nu...de taart!” riepen ze allemaal.

Abeltje, Klaterhoen en meneer Tump stonden nog een beetje onwennig op een kluitje bij elkaar. Blijkbaar was dit een feest. Er kwamen diensters met glazen rode bessen en limonade en koffie; er werd een reusachtige wit-en-groene taart binnengebracht. “Lang zullen ze leven...” begonnen de mensen te zingen.

De dikke roze kale man kwam naar hen toe en zei: “Ik ben hier de stationschef en we hebben vandaag feest in de Gekroonde Baars want ik ben twaalfeneenhalfjaar gehuwd.”

“Ach zo,” zei meneer Tump. “Gelukgewenst!”

“En dit is mijn vrouw,” zei de roze kale man verder.

“Aangenaam,” zeiden ze.

“We zijn gek op kermisklanten,” zei de vrouw van de stationschef. “We zijn gek op woonwagens. Daarom vinden we ‘t leuk als jullie een glaasje met ons wilt drinken. Jij bent zeker een leeuwentemmer?” vroeg ze aan Abeltje en ze keek

naar zijn rode livrei met de glimmende knopen.

“Nee,” zei Abeltje en hij kreeg een kleur. “Eh...hm,” zei hij, “ik heb een nummer met gedresseerde honden.”

“En wij werken samen aan de trapeze,” zei meneer Tump ernstig en hij wees op Klaterhoen en zichzelf. Juffrouw Klaterhoen keek hem ontsteld aan, maar gelukkig beheerste ze zich, en ze sprak hem niet tegen.

“Zo, zo,” zei de stationschef vergenoegd. En z’n vrouw zei bewonderend: “Ach, wat een heerlijk leven...gedresseerde honden...trapezewerken...ach, wat verrukkelijk.”

Nu was het ogenblik gekomen om te vragen of ze soms ook groene woonwagens gezien hadden in het dorp. Meneer Tump schraapte z’n keel...deed zijn mond open, maar net op dat moment werden de stationschef en zijn vrouw meegetroond door een paar tantes.

Er kwam nu een heel klein mannetje met een grote neus naast hem zitten.

“Mag ik me even voorstellen: ik ben de burgemeester,” zei hij. “De burgemeester van Snevert. Is dat jullie woonwagen?” Hij keek uit het raam. “Mooie wagen! En zijn jullie van het circus?”

“Ja burgemeester,” zei Abeltje. “Ik werk met gedresseerde honden.”

“En wij hangen altijd aan de trapeze,” zei juffrouw Klaterhoen.

“Gevaarlijk...maar mooi werk...” vulde meneer Tump aan.

“Prachtig, prachtig,” zei de burgemeester. “Kijk, daar komt de schaal met koude pasteitjes. Willen jullie een koud pasteitje?”

Ze namen er een en Abeltje zei: “Burgemeester, hebt u ook twee groene woonwagens gezien hier in ‘t dorp?”

“n Ogenblikje,” zei de burgemeester, “ze zetten de grammofoon aan, we gaan dansen.” En hij zwierde weg met de vrouw van de stationschef.

“Hemel,” zei Klaterhoen. “Wat moeilijk om hier informaties in te winnen.”

Nu schalde de muziek door het café. De stoelen waren opzij geschoven en iedereen danste: de burgemeester, de notaris, de dokter, de postdirecteur. Er werden serpentines gegooid, allemaal kregen ze een feestneus en het was een vrolijke boel.

“Hè hè,” zei de stationschef die net van een walsje terugkwam. “Gezellig hè?” Hij ging naast meneer Tump zitten en vertelde: “Die foto van zo-even, die zal wel mooi worden. Ik maak altijd foto’s. Ik ben een amateur, maar ik maak prachtige foto’s, al zeg ik het zelf. En deze heb ik speciaal gemaakt voor mijn dochtertje.”

“Zo,” zei meneer Tump.

“Ja,” zei de stationschef. “Mijn dochtertje, moet u weten, zit op een kostschool in Ammerzeel.”

“Ach zo,” zei meneer Tump, zonder veel belangstelling.
“Is dat ver?”

“Dat is een heel eind hier vandaan,” zei de stationschef.
“Een heel eind. Maar ik ga er deze week heen. En dan neem ik de foto mee. Dan heeft het lieve kind ook nog wat van de koperen bruiloft.”

“Mocht ze dan niet overkomen voor deze gelegenheid?” vroeg meneer Tump.

“Nee,” zei de stationschef treurig. “Nee...ze mocht niet overkomen. Het is een strenge kostschool, ziet u. Een heel strenge kostschool. Met een heel strenge directrice. En de kinderen mogen alleen met Kerstmis naar huis. Ja ja,” zei de stationschef bedroefd, “veel te streng...veel te streng!”

“Maar waarom haalt u uw dochtertje dan niet van die kostschool af?” vroeg meneer Tump verbaasd. “Als die school nou toch zo streng is?”

“Dat willen we ook,” zei de stationschef. “We willen er haar ook afhalen. Maar ziet u...de directrice wil haar niet laten gaan...”

“Wat gek,” zei meneer Tump.

“En we kunnen niet tegen haar op...” zuchtte de stationschef. “We kunnen gewoon niet tegen die directrice op. Elke keer als ik en mijn vrouw erheen gaan om onze Mientje eraf te halen, komen we weer zonder onze Mientje terug. Ja, dat is wat!” voegde hij er wanhopig aan toe.

“Afschuwelijk,” zei meneer Tump.

“Zo is het,” zei de stationschef. “Wilt u nog een saucijzenbroodje?”

Toen schoof Abeltje zijn stoel wat dichterbij en vroeg: “Meneer de stationschef, hebt u hier in de buurt soms twee groene woonwagens gezien?”

De stationschef krabde zich over het hoofd.

“Twee groene woonwagens...” zei hij peinzend. “Nee, die heb ik niet gezien. Ik zal ‘t eens aan mijn vrouw vragen: Vrouw, heb jij hier twee groene woonwagens gezien?”

“Bedoelen jullie de woonwagens van de tiggertemmer?” vroeg de vrouw van de stationschef.

“Ja, die!” riep Abeltje gespannen.

“Die zijn hier niet!” zei de vrouw van de stationschef beslist. “Als ze er waren, zou ik het weten. Ze komen hier meestal ieder jaar om deze tijd. En ze staan dan op de open plek in het Kalverbos. Maar dit jaar zijn ze er niet, dat weet ik zeker. Wacht, ik zal ‘t ook nog eens aan de burgemeester vragen. Burgemeester...die woonwagens van de tiggertemmer staan toch niet in Snevert op ‘t ogenblik?”

De burgemeester danste juist voorbij met een grote dikke dame in zijn armen.

“Die wagens van de tiggertemmer Leilos?” riep hij in ‘t voorbijgaan, “nee, die zijn er niet. Die zijn er beslist niet.”

Abeltje, Klaterhoen en meneer Tump keken elkaar

alledrie aan. Ze zaten nu verslagen in een hoekje en ze hadden geen plezier meer in het feest.

“Daar hadden we nou al onze hoop op gevestigd,” zuchtte Abeltje. “En ze zijn er niet...we zijn helemaal verkeerd gereden. We hadden naar Bultzjil moeten gaan...”

“Alles voor niets,” klaagde Klaterhoen, “mijn lieve arme Laura. Nu is het natuurlijk te laat. Nu is ze allang door de tijger Douglas opgegeten...”

“Tja,” zei meneer Tump, “allemaal voor niks! Hele verhalen zit ik aan te horen in dit café...verhalen van de stationschef over zijn dochter Mientje. Heel geduldig zit ik dat allemaal aan te horen. En waarvoor? Voor niks. We zijn helemaal in een verkeerd dorp. We moeten gewoon weer weggaan. Kom mee!”

Ze stonden op. Ze gaven iedereen een handje en zeiden: “Wel bedankt voor het leuke feestje.”

“Gaan jullie nu al weg?” vroeg de burgemeester. “Wat jammer.” En hij ging mee tot aan de deur. “Dat is mijn autootje,” zei hij. “Aardig autootje, hè?”

“Lief autootje,” zei meneer Tump somber. En toen dacht hij plotseling aan de autohoezen, die hij altijd bij zich had, in zijn zak.

“Ik heb iets prachtigs voor u,” zei hij. “Mag ik het even demonstreren, burgemeester.” En meneer Tump demonstreerde de hoes. “Kijk, Tumps Patent Parkeerhoes,”

riep hij uit. “De beste van de wereld. Het materiaal is zo sterk, u kunt er met een scherp mes zelfs niet doorheen komen. En u zet de wagen met die parkeerhoes vast. Kijk zo...u draait even aan deze hendeltjes en de wagen staat met pinnen aan de grond vastgenageld. Geen kans meer op diefstal! En het hele geval vouwt u op in zo’n klein pakje.”

“Tjonge jonge,” zei de burgemeester. “Dat is magnifiek. Magnifiek.”

Even later stonden ze op de weg, bij de woonwagen en bij Bessie. En meneer Tump zei: “Alles is wel misgelopen, maar ik heb tenminste een autohoes verkocht.”

“Ja,” zei Abeltje treurig, “we hebben dus weer een beetje geld. Maar verder is alles misgelopen.” Hij spande Bessie voor de wagen. Hij aaide haar over de smalle kop en zei: “Kun jij ons niet zeggen, waar onze Laura is, Bessie? Kun jij ons niet de weg wijzen naar Leilos en zijn tiggers? Paarden hebben toch zo’n goeie neus?”

Bessie snoof en sloeg met een achterbeen. Ze keek Abeltje aan, legde haar kop in de nek en hinnikte luid. Abeltje legde zijn arm om haar hals en zuchtte.

Toen gaf hij een schreeuw. “Daaaaaar!” riep hij. “Meneer Tump! Klaterhoen! Kijk ‘s, daaaaar!”

Meneer Tump kwam van achter de wagen, en Klaterhoen boog zich uit het raampje. In de verte, op de dijk, heel klein en in silhouet zichtbaar, reden twee woonwagens langzaam

achter elkaar.

De groene woonwagens

Gejaagd en zenuwachtig begonnen ze Bessie verder in te spannen, om maar zo gauw mogelijk erachteraan te kunnen gaan. “Gauw...gauw...” jachtte Abeltje. “Vlug!”

Maar Klaterhoen bleef ineens staan, met haar handen in haar zij. Ze keek naar de woonwagens, die daar in de verte over de dijk reden, en ze zei: “Ik geloof dat het fout is, wat we doen.”

“Wat is fout?” vroeg meneer Tump, die zich juist op de bok hees.

“We moeten er niet meteen achteraan,” zei Klaterhoen. “Je ziet, die woonwagens komen pas aan! Ze gaan niet weg, ze kómen! Oom Leilos gaat natuurlijk met die wagens hier in ‘t bos staan, zoals de burgemeester zo-even al zei. In ‘t Kalverbos. Nou, dan moeten wij even wachten tot ze er zijn, en dan een eindje ervandaan gaan zitten. En vanavond moeten we eens rustig spioneren. Op ons gemak.”

“k Geloof dat je gelijk hebt, Klaterhoentje,” zei meneer

Tump. Hij wiste zich met zijn zakdoek over het voorhoofd.
“Machtig, wat heb ik het heet gekregen van dat haastwerk.”

“Moeten we tot vanavond wachten?” vroeg Abeltje ontsteld. Hij vond het een veel te lange tijd. Het liefst zou hij te paard naar de groene woonwagens gereden zijn, om als een onverveerde ridder Laura weg te slepen uit de valse greep van haar belager. Hij brandde van verlangen om nu eindelijk iets te doen. Maar hij zag wel in dat de anderen gelijk hadden.

“Joh, het is al bijna avond,” zei meneer Tump. “We rijden op ons gemak een eindje om en dan gaan we langzamerhand ‘s zoeken naar dat Kalverbos.”

“Zijn jullie nog niet weg?” vroeg een stem. Het was de dikke roze stationschef, die uit het cafeetje naar buiten kwam, om een luchtje te scheppen. “Komen jullie niet meer even binnen, om wat plezier te maken?”

“Een andere keer graag!” riep Abeltje. “We moeten weg.”

“Dus u vindt ook dat ik mijn Mientje van de kostschool weg moet halen?” vroeg de stationschef een beetje angstig aan meneer Tump.

“Natuurlijk!” riep meneer Tump joviaal. “Man, je gaat er immers deze week naartoe? Haal ze weg! Neem ze meteen mee! Zo’n strenge kostschool, bah.”

“Goed, dat zal ik dan doen,” knikte de stationschef ernstig en dankbaar. “Nou, goeie reis dan maar weer.”

“U ook goeie reis en tot ziens!” riepen Abeltje en meneer

Tump. Juffrouw Klaterhoen stak haar hoofd door het raampje van de woonwagen en zwaaide met haar blauwe zakdoek. De burgemeester kwam ook naar buiten met zijn vrouw en de notaris ook. Ze wuifden allemaal vriendelijk en langzaam zwenkte de woonwagen de bocht van de weg om.

“Die malle stationschef,” bromde meneer Tump. “Met z’n Mientje. Net of wij daar iets mee te maken hebben.”

“Hi hi,” grinnikte Abeltje. Toen begon hij te zingen van geluk. Ze hadden de woonwagens gevonden! Ze waren vlak bij Leilos, de tijgertemmer! Ze waren vlakbij Laura. Nu zou het eindelijk beginnen!

Bleek van emotie kwam Abeltje aanhollen. “Ik heb haar gezien!” riep hij schor. “Ik zag haar!”

Klaterhoen bleef stokstijf staan, met een pakje margarine in haar hand. En meneer Tump hield sprakeloos het mes in de hoogte, waarmee hij bezig was een bokking schoon te maken. “W-w-w-wat zeg je,” stotterden ze. “Ben je er geweest?”

Ze stonden met Bessie en de gele woonwagen aan de rand van een kleine trage beek, midden tussen de wilde lupinen. De zon was bezig onder te gaan achter de hoge eiken van het Kalverbos.

En Abeltje was er in z’n eentje al op uit geweest, want een goeie driehonderd meter verder stond Leilos met zijn

wagens.

“Weet je ‘t zeker?” vroeg Klaterhoen scherp.

“Waar was ze? Wat zag je? Hebben ze jou ook gezien?” vroeg meneer Tump in spanning.

Abeltje liet zich languit op het weelderige gras vallen. Hij hijgde van het snelle lopen. “Ik zag...ik zag een meisje,” zei hij. “In de woonwagen. Ze was bezig haar haar te kammen.”

“Dus ze leeft nog...” snikte juffrouw Klaterhoen. “Ze leeft nog, het engeltje.”

“Zag je haar gezicht? Duidelijk?” vroeg meneer Tump.

“Nee,” zei Abeltje. “Ik zag haar gezicht niet.”

“Zag je dan haar krullen? Haar achterhoofd...Laura heeft immers van die korte zwarte krullen?”

“Ik weet niet,” zei Abeltje aarzelend. “Ik zag een meisje. Ik kon alleen zien dat het een meisje was, die haar haren kamde. Maar wie zou het anders zijn dan Laura? Ze MOET het zijn.”

“Ze MOET het zijn,” beaamde Klaterhoen. “O, wat ben ik gelukkig! Morgen hebben we haar terug...Morgen zit ze hier bij ons!”

“Tut tut...” bromde meneer Tump. “Nou moet je je niet blij maken met een dooie mus, Klaterhoen! We weten nog niks precies! Ik vraag me nou maar af: Is het onze Laura? Of is het onze Laura niet.” Deze laatste woorden zei meneer Tump met stemverheffing, terwijl hij met het bokkingmes plechtig in de lucht zwaaide.

“Wie lust er een heerlijke spekbokking?”

“Ik zit nog vol saucijzenbroodjes van de bruiloft,” zei Klaterhoen zuchtend. “Dat jullie alweer eten kunnen! Ongelofelijk. Moet je die Abeltje zien.”

Abeltje schoof een dikke snee brood met bokking naar binnen, juist toen de allerlaatste zonnestraal uitdoofde en de schemer viel.

“Misschien...” zei Abeltje met volle mond, “misschien kan ik haar wel meekrijgen zonder dat iemand het merkt. Misschien is zij wel wakker en slapen de anderen. Als ik dan zachtjes fluit, dan komt ze naar buiten en dan...”

“Welja...hoor dat...fluiten!” onderbrak meneer Tump hem verontwaardigd. “Niks ervan. Je gaat gewoon eens poolshoogte nemen, jongeman. En geen inbraken! En geen krachttoeren uithalen! Enkel kijken, uit je doppen kijken, loeren, spioneren! En doe een donkere trui aan over je rode pakje, anders loop je te veel in het oog!”

“Juist!” zei Klaterhoen. “En ga nu maar, het is vrijwel donker. Hier is de trui. Pas op dat niemand je ziet, of hoort.”

Daar ging Abeltje, een veel te wijde donkerblauwe trui hing over zijn schouders en reikte tot aan zijn knieën. Maar hij was zo lenig en licht. Toen hij daar ging op zijn rubberzolen was het of er een hertenbokje tussen de bomen liep, geruisloos en snel als een schaduw. Klaterhoen en Jozias Tump keken hem bezorgd en ietwat beklemd na.

12

De tijger

Een verlichte woonwagen in het bos, in de nacht, dat is iets uit een droom. En Abeltje had even het gevoel dat hij droomde, toen hij er dichterbij kwam. Een van de woonwagens was verlicht. De andere was donker. Vlak naast de donkere wagen stond een tent, een vrij grote tent, die heel flauw verlicht was; waarschijnlijk brandde daarbinnen een zaklantaarn, of een kaars. Voetje voor voetje naderde Abeltje de beide woonwagens. Hij hoorde geschuifel in het gras en bleef stokstijf staan, tot hij zag dat het de twee paarden waren die luisterend hun koppen hieven en toen weer verder droomden, naast elkander.

Abeltje was nu vlakbij. Hij probeerde naar binnen te kijken in de verlichte wagen, maar hij zag tot zijn spijt dat de gordijntjes dicht waren. Heel vaag bewoog daarachter iets... een donkere schaduw...was het een meisje...was het de vrouw van Leilos? Hij stond stil om te luisteren. Maar er klonken geen stemmen daarbinnen; het was er doodstil.

Waar zouden de twee tijgers zitten? Natuurlijk in de donkere woonwagen. Ze sliepen zeker al.

Abeltje liep naar de tent. Hij probeerde een gaatje te vinden om naar binnen te turen. Maar het tentzeil was zo dicht, er was nergens een opening. Ook niet vanonder...je kon niet eens onder het tentzeil door kruipen, overal was het met pinnen stevig bevestigd.

Abeltje liep heel voorzichtig om de tent heen. Eindelijk vond hij een plek waar twee uiteinden van het zeildoek over elkaar waren geschoven. Hij kon er zijn hand tussen steken... misschien kon hij zelf hierdoor naar binnen? Hij wrong en wrong en perste zich erdoorheen.

Daar stond hij in de tent, die bijna donker was, maar waar heel bovenin een klein lantarentje scheen. Op de vloer lag zand. Abeltje keek om zich heen. Er was niemand. Hij deed een paar passen naar voren en keek nieuwsgierig in het rond. Wat zou dit voor tent zijn? Zou hier de tijgertemmer oefenen met zijn tijgers Sonja en Douglas? Zou hier misschien iedere morgen Laura moeten werken met een tijger? Abeltje huiverde een beetje. Recht tegenover hem, aan het andere eind van de tent was een opening. Een soort gang was het waar je inkeek, een erg donkere gang. Waar ging die gang heen? Opeens realiseerde Abeltje zich dat dit de gang moest zijn naar de donkere woonwagen...achter die gang was het hok van de tijgers. Of hok?

Hij begon zich ongemakkelijk te voelen en hij hoorde zijn eigen adem. Hij deed een paar passen achteruit en tastte met zijn handen naar de opening waaruit hij gekomen was. Maar die opening kon hij zo gauw niet meer vinden. En toen Abeltje weer opkeek, zag hij twee lampjes in de gang.

Hij begreep het meteen en het was of er in zijn borst, van binnen, een bak met ijskoud water werd uitgestort.

Het was de tijger.

Abeltje stond zo stil als een granietblok. Alleen zijn handen bewogen zich achter hem en tastten het canvas af... waar was de opening gebleven...het was alsof de tent achter hem was dichtgegroeid...Nu zag hij de tijger duidelijk. Het dier kwam langzaam de gang uit, bleef aan de ingang van de tent staan en keek naar hem, met die groenige lantarentjes... terwijl hij zachtjes met z'n staart zwaaide...

Abeltje dacht ineens aan zijn moeder, aan school, aan het warenhuis knots...hij dacht ineens aan honderdduizend dingen tegelijk, terwijl zijn handen achter hem als afzonderlijke dingen aan het tasten waren. Maar zijn voeten kon hij niet bewegen...ze waren verstijfd van angst.

De tijger kwam langzaam, heel langzaam weer een paar passen nader. Hij stak zijn neus vooruit en snufte, zoals een kat die op een vogel loert...zijn ogen half toe, zijn oren een beetje naar achter.

Nog twee passen kwam de tijger naderbij. Abeltje voelde

een grote snik naar boven komen in zijn keel. Het bonsde daar als met een hamer. De schouders van het grote dier doken iets naar beneden...maakte hij zich klaar voor de sprong? Hij was nu zo dichtbij, zo dichtbij...Abeltje deed even zijn ogen toe...

Er ritselde en kraakte plotseling iets, links van Abeltje. Hoewel het maar een licht geraas was, gaf het toch de indruk van een groot geluid in deze ijzige stilte.

Abeltje bewoog zijn hoofd naar links. Daar, binnen in de tent, evenals hij tegen het tentzeil gedrukt, stond Klaterhoen.

Ze is me achterna gekomen...dacht Abeltje in een tienduizendste van een seconde. Toen keek hij weer naar de tijger.

De tijger had Klaterhoen nu ook gezien en hij scheen door dit nieuwe wezen helemaal van zijn apropos gebracht. Misschien werd de keus voor hem nu te moeilijk, misschien vond hij twee mensen in zijn tent een soort van oploop...in elk geval, hij deed een paar passen achteruit, zwiepte met zijn staart en brulde. Het was een akelig mauwachtig gebrul.

“Help!” schreeuwde Klaterhoen. Blijkbaar had ze de hele tijger nog niet gezien in het halfduister. Ze was ook door zo’n zeilopening gekropen, maar nu pas zag ze het verschrikkelijke van de situatie in.

Abeltje wilde roepen: sst, maar Klaterhoen maakte een enorm spektakel. Ze sloeg haar armen in de lucht...liep een

paar passen naar Abeltje toe, rende toen weer terug om haar tentopening te vinden, gilde nog eens en greep met haar handen in haar haren! De tijger vond dit allemaal kennelijk onaangenaam...hij schudde met zijn kop...hulde nog eens... en sloop dichterbij.

“Help! Tijgers! Leeuwen! Moordenaars!” brulde Klaterhoen!

“Sta toch stil!” riep Abeltje wanhopig, “pas op!”

En juist toen de grote gestreepte kat zich bukte om nu definitief te springen, juist op dat moment, viel er een groot laken uit de lucht, boven op hem. Een groot grijsachtig laken...waaronder de tijger volkomen zat bedolven. Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er iemand uit de gang de tent binnen. Het was meneer Tump, die zich snel bukte en riep: “Help ‘s, jongens!”

“De autohoes...” wist Abeltje plotseling.

En jawel. De tijger zat gevangen onder een lichtgrijze plastic parkeerhoes. Hij siste en blies en gromde als een oude kater...hij strekte klauwen uit naar allerlei richtingen, maar hij verwarde zich telkens meer in de plooien van de grote hoes en meneer Tump was ijverig bezig de patent-pinnen rondom de tijger aan de grond te bevestigen.

Abeltje schoot hem te hulp; Klaterhoen kwam er ook bij staan, maar ze was veel te zenuwachtig om te helpen. Ze snikte en jammerde onophoudelijk van pure ontzetting.

“Hè hè,” zei meneer Tump, toen de laatste pin was bevestigd. “Heb ik ‘m dat even netjes geleverd? Ik hoorde Klaterhoen gillen en ik snapte direct wat er aan de hand was. En toen heb ik met mijn mes dat zeildoek in de gang opengesneden en de autohoes had ik al klaar! Praktisch zijn die dingen, hè?”

“Pas op,” fluisterde Abeltje, “de andere tijger! Nog een tijger.”

Bliksemsnel keerden ze zich alledrie naar de kant van de donkere gang.

Daar stond, juist aan de ingang van de tent, een man met een reusachtige snor, een man met een groot somber gezicht, zilveren pyjama-tressen op zijn borst, en een bespottelijk grote rijzweep in zijn hand.

Hij zei geen woord en keek dreigend en vorsend eerst naar de drie indringers, toen naar de worstelende tijger onder de plastic hoes.

Tijgertemmers

Het was een hele tijd stil in de tent. Toen zei meneer Tump verlegen: “Oh, eh...u moet de groeten hebben van uw broer! Van uw broer professor Pinsky!”

Abeltje keek met schrik en ontzag naar de grote man met de snor. Hij werd langzaamaan paars en de aderen op zijn voorhoofd zwollen zo vreselijk dat je kon verwachten ze ieder moment te zien barsten.

Er kwam een geluid uit zijn mond dat bijna net zo schrill en rauw was als het gebrul van de tijger. Hij greep zijn zweep en deed een paar passen in de richting van meneer Tump, die angstig achteruitdeinsde.

Maar toen kwam Klaterhoen plotseling naar voren en ze ging recht tegenover hem staan: “Hoor ‘s even, meneer Leilos,” zei ze ferm, “leg jij die zweep ‘s onmiddellijk neer. En dadelijk! En ogenblikkelijk!”

Leilos keek onthutst en verschrikt en legde de zweep naast

zich neer.

“Ziezo,” zei Klaterhoen. “En nou een toontje lager zingen, of hier zo, meneer Tump zal over jou ook een parkeer-hoes hangen, begrepen?”

De grote Leilos was volkomen overbluft door de persoonlijkheid van Klaterhoen en hij keek haar angstig en kleintjes aan.

“We zijn hier niet voor niks!” riep Klaterhoen. “We zijn hier niet voor de lol, als je dat soms dacht! Bijna zijn we door die tijger te grazen genomen, dacht je soms dat we ‘m wouen stelen? Dacht je dat we die tijger van jou hebben wilden?”

Leilos zweeg nog steeds, met open mond.

“We komen niet om die tijger,” zei Klaterhoen. “We komen onze Laura halen. Mijn pleegdochter! Onze Laura! Die heb jij ontvoerd, meneer Leilos! Ja, daar sta je nou met je mooie snor en je mond vol tanden! Maar waar is ze? Waar is Laura? Waar heb je haar verstopt? Ligt ze in bed, in de andere woonwagen?” Klaterhoen deed een paar passen voorwaarts en greep Leilos bij de zilveren pyjama-tressen van zijn jas. “Zeg op, waar is ze?!”

Behalve schrik kwam er nu op het grote gezicht van Leilos een enorme verbazing. Hij keek van Klaterhoen naar meneer Tump...van meneer Tump naar Abeltje en toen zei hij: “Kom even mee naar mijn vrouw. Dan kan ik mijn arme Sonja bevrijden.”

Hij deed ergens de tent open en ging hen voor, het trapje op van de verlichte woonwagen. “Marguerita!” riep hij.

Een donkere vrouw met een zigeunerachtig gezicht keek naar buiten.

“Marguerita,” zei Leilos. “Geef deze mensen thee met citroen. Ze zijn gek.” Toen ging hij terug naar de tent om zijn tijger te bevrijden.

“Wacht!” riep meneer Tump. “Ik zal u even wijzen hoe die pinnen weer los gaan. Kijk, dat moet u zo doen...”

Intussen stonden Abeltje en Klaterhoen in het kleine vertrek van de woonwagen. Ze keken nieuwsgierig om zich heen. Er stonden banken met vrolijk gekleurde dekens. Er hingen prenten van tijgers aan de wanden. Op een petroleumstel stond water te koken en daarbovenop een theepot. Over ‘t algemeen leek het allemaal precies op hun eigen woonwagen, ook gezellig en netjes. Een grote witte poes zat midden op de tafel.

Mevrouw Leilos, Marguerita, keek al even nieuwsgierig naar hen. Ze zei niets, en ze begon thee te schenken in glazen.

Klaterhoen ging zitten op een wankele rieten stoel en zei toen: “Kijk ‘s hier, mevrouw Leilos, wij staan hier met de woonwagen van uw broer Pinkie en wij komen beleefd verzoeken om onze lieve Laura. Zegt u maar waar ze is, dan nemen we haar meteen mee.”

Mevrouw Leilos stond met een halve citroen in haar hand zo wezenloos te kijken, of Klaterhoen haar om de kroonjuwelen had verzocht.

Nu kwam meneer Tump weer binnen, verlegen lachend, met achter hem Leilos.

“t Is in orde, hoor,” zei meneer Tump. “Het beessie zit weer in zijn hok. Hè ja, een kopje thee. Dat hebben we echt

nodig. Nou, mevrouw Leilos, meneer Leilos, kom nou ‘s over de brug. Waar is Laura?”

“Mogen we eerst misschien weten wie Laura is?” vroeg Leilos. “Vrouw, geef deze mensen nog meer thee met citroen. Ze zijn gek.”

“We zijn niet gek,” zei Klaterhoen fel. “We willen alleen het meisje terug, dat u hebt geschaakt. Dat u, meneer Leilos, hebt weggehaald uit het toverkabinet van uw broer. U hebt haar met konijn en al weggelokt en u hebt haar hier in de wagen.”

Meneer Leilos ging breeduit zitten en zijn ogen werden rond als schoteltjes. “Wel, ik mag drie staarten krijgen,” zei hij, “als ik er ook maar iets van begrijp. Heb ik,” hij sloeg met zijn vlakke hand op de zilveren pyjama-tressen, “heb ik een meisje weggelokt uit het kabinet van mijn broer? Waar? Wanneer?”

“Kom nou,” zei juffrouw Klaterhoen en ze lachte schrill, “net of u zelf niet weet, wat u gedaan hebt! Van de kermis in Middelum hebt u haar weggehaald. Je wou haar hebben als tiggertemster. Je broer heeft het zelf gezegd.”

De grote tiggertemmer keek zijn vrouw aan, haalde zijn schouders op en wees met zijn vinger op zijn voorhoofd. “Gek zijn ze, Marguerita,” zei hij. “Totaal geschift!”

Abeltje had er tot nu toe heel stil en aandachtig bij gezeten. Hij roerde in zijn glas met thee en keek nauwlettend rond.

Aan 't eind van de woonwagen was een gordijn. Daarachter stonden waarschijnlijk een paar bedden. Het gordijn bewoog een beetje. Kwam dat door een paar voeten? Toen ging het gordijn een beetje open en Abeltje zag een paar lokken zwart haar. Hij zette ineens zijn thee op de tafel, was met twee sprongen bij het gordijn en hij trok het open.

Daar was een bed. Er lag een meisje in van een jaar of zeventien.

Het was niet Laura.

Het meisje keek met grote verschrikte ogen het vertrek in en ze trok de dekens over zich heen tot bij haar schouders.

“Wat nou weer?” brulde meneer Leilos kwaad. “Eerst bemoeien jullie je met mijn tijger! En dan met mijn dochter!”

“Uw dochter,” zei meneer Tump. “Is dat je dochter, man?”

“Ja wis en waarachtig is dat mijn dochter,” zei Leilos.

Meneer Tump en Abeltje keken elkaar aan.

“Maar uw dochter is toch getrouwd,” vroeg Abeltje. “Met een degenslikker?”

“Dat is ze ook,” zei Leilos. “Daar ligt ie!”

Ze zagen nu in het andere bed een grote bobbel liggen. Het moest de degenslikker zijn, maar hij was uit angst helemaal onder de dekens gekropen.

“Maar waar is Laura dan?” vroeg Klaterhoen nu zwakjes.

“Mens, als je nog eenmaal het woord Laura zegt,” grauwde

de tijgertemmer, “dan haal ik Sonja of Douglas. Drink nog wat thee. Jullie zijn gek.”

“Ik zal het hem maar uitleggen,” zei meneer Tump treurig. “Zo kunnen we niet verder praten. Luister even naar ons, oom Leilos, dan zullen we ‘t vertellen.”

En meneer Tump vertelde het hele verhaal. Van het begin af aan: Hoe Laura op de kermis van Middelum verdwenen was en niet meer verschenen. Hoe ze eerst de politie hadden willen roepen maar het toch niet gedaan hadden, op verzoek van professor Pinsky. Hoe Pinsky en zijn vrouw aldoor verklaard hadden dat hij, Leilos, het wel gedaan zou hebben. Hoe ze op zoek gegaan waren met de woonwagen en tenslotte hier terecht waren gekomen, in de tent bij de tijger Sonja.

“Ik mag drie staarten krijgen,” zei Leilos telkens. “Mijn broer is gek! Ik heb nog nooit van een meisje Laura gehoord, laat staan haar gezien, laat staan haar geroofd!”

“Ik geloof je, Leilos,” zei Klaterhoen zuchtend.

De familie van Leilos

“Maar,” zei Abeltje blozend, “het blijft toch wel erg gek, dat u zo ineens van de kermis verdween, in Middelum. Helemaal ineens was u verdwenen, met de tent en die twee woonwagens! Geen wonder dat wij dachten dat u het gedaan had.”

“Ja, dat jong heeft gelijk,” zei meneer Tump. Hij was nu plotseling weer wantrouwend geworden. “Waarom braken jullie zo hals over kop de hele boel af daar?”

De tiggertemmer begon te lachen. Zijn hele buik schudde met zilveren tressen en al en hij spreidde zijn handen voor zich uit op de tafel.

“Ha ha!” riep hij. “Ha ha! Hi hi hi! Die denken dat ik een meisje heb gestolen...Hi hi! Vrouw! Marguerita...hoor je dat? Ze denken dat ik een meisje Laura heb geschaakt! Ha ha. Geef ze nog wat thee. Ze zijn niet helemaal gek, maar een beetje.” Toen werd hij weer ernstig en bood meneer Tump een ontzaglijk lange, mooie sigaar aan met een prachtige

band.

“Kijk,” zei hij, terwijl hij er zelf ook een nam en hem puffend aanstak. “Kijk, het zat zo. Ik ben geen kermisartiest. Ik ben een circusartiest. Dat spreekt toch vanzelf, niet waar? Een goochelaar, zoals mijn broer Pinsky, die hoort nog wel op de kermis thuis, ofschoon hij ook een groot artiest is, een groooooot artiest...” hier zweeg Leilos even en pufte de rook in kringetjes uit zijn mond.

“Maar ik...” zei hij plechtig, “ik...ik ben een circusartiest. Ik hoor in de piste thuis. En niet op de kermis.”

“Maar u was daar toch op de kermis,” zei Abeltje schuchter.

“Jawel,” zei Leilos. “Ik was daar uit spijtigheid heen gegaan. Die dochter van me,” hij wees naar het gordijn dat inmiddels weer was dichtgetrokken en waarachter doodse rust heerste, “die dochter van me was met een degenslikker getrouwd. Ook een groot artiest, een zeer groot artiest. Ook een circuskunstenaar. Maar een degenslikker is heel wat anders als een tijgertemmer. En mijn dochter, die de prachtigste toeren uitvoerde met mijn dierbare Douglas, mijn dochter wilde nu niets meer van tijgers weten en ging degens slikken! Dat gaf mij een steek door mijn hart! Dat vermoordde mij half! Dat wondde mij zo diep dat ik er halfgek van werd!” Leilos was opgestaan en hij beende door het smalle vertrek met een trillende snor.

“Zie je!” riep hij, “en daarom, uit spijt en uit kwaadheid, ben ik in Middelum op de kermis gaan staan met mijn hele zwik. Het kon me niet meer schelen, zie je. Het liet me koud, waar ik stond. Ik kon mijn grote toeren niet meer doen, want mijn dochter had me in de steek gelaten. Ze had verraad gepleegd. Ze slikte degens.” Hij siste verachtelijk. “En toen,” vervolgde hij, “net één dag had ik op de kermis gestaan...en daar kwam ze me opeens terug!”

“Je dochter?” vroeg Klaterhoen gespannen.

“Mijn dochter. Huilend kwam ze terug. Ze sleepte haar man achter zich aan als een hondje. Die man van ‘r, die daar in z’n bed ligt. Ze kwam vragen of ze asjeblief weer met Douglas mocht optreden. Ze smeekte het..Vader, vader laat me weer met mijn tijger werken! Ze kon geen degen meer door haar keel krijgen. Het zat haar tot hier! Nou en ik schreide als een klein kind. Als een klein kind heb ik gehuild en gezegd: Lieve dochter, kom aan mijn hart. We breken onmiddellijk op! We gaan dadelijk aan een nieuw nummer werken! We gaan deze middag nog naar Snevert om te oefenen met Douglas en Sonja! En voila...” zei de grote tijgertemmer eenvoudig. “Daar zijn we weer op ons oefenterrein. Mijn dochter werkt met Douglas. Ik werk met Sonja. En haar man...slikt degens. Nu niet, nu slaapt hij.”

Er klonk opeens een zacht onderdrukt gesnik. Het was Klaterhoen, die met haar hoofd in haar handen zat en

klaaglijk hilde. “Laura...” schreide ze. “Onze Laura...Nu weten we helemaal niet meer, waar ze is...”

Abeltje probeerde haar te troosten. Meneer Tump legde zijn grote hand op haar hoofd. En Leilos riep: “Marguerita, geef die mensen nog wat thee met citroen. Ze hebben verdriet!”

Iedereen streeelde de sprieterige haren van juffrouw Klaterhoen.

“Kom kom...” zeiden ze. “Laura moet toch **ERGENS** zijn.”

“Ja maar, misschien is ze wel doo-hoo-hood...” snikte Klaterhoen.

“Ach, welnee,” zei Leilos. “Zo gauw gaat dat niet. Zo’n jong ding. Marguerita, geef ons een sigaar.”

Marguerita kwam met sigaren en een grote koek vol amandelen en Klaterhoen droogde haar tranen aan het tafelkleedje want ze had geen zakdoek bij de hand.

“We zullen alles van ‘t begin af aan nog eens vertellen,” riep Abeltje. “Misschien begrijpt u er dan iets van. Het begon op de kermis in Middelum...”

Hij vertelde nog eens alles haarfijn. Hij vertelde ook van het briefje dat Klaterhoen in haar zak gevonden had, toen Laura verdwenen was. “Zoek niet naar mij, ik ben gelukkig. Laura.”

“Vreemd...” prevelde Leilos.

“Ja,” zei Abeltje, “we dachten dat u dat briefje in Klaterhoens zak had gestopt. Om ons op een dwaalspoor te brengen. U had haar geschaakt...dachten we...dus!”

Leilos schudde peinzend zijn grote hoofd. “Ik mag drie staarten krijgen als ik er iets van snap...” zei hij telkens weer.

En toen vertelde Abeltje van de letters in het zand, die ze hadden gevonden in het park: Help a... De A van Abeltje...

“Ik zal er nog eens over nadenken,” zei Leilos.

“Misschien, als ik er lang over nadenk, vind ik voor die eigenaardige problemen een oplossing, maar laten we nu wat muziek maken en wat zingen. Muziek verheldert de hoofden. Muziek heeft een louterende uitwerking. Marguerita, mijn gitaar!”

De goede Marguerita kwam met een gitaar aandragen, waaraan vele rode en gele linten hingen.

Leilos tokkelde over de snaren en begon te spelen van ‘Zigeunerliefde’. Hij zong met een prachtige donkere bariton en Klaterhoen zette dadelijk mee in. De anderen neurieden er een tweede en derde stem bij en al heel gauw ging het gordijn open en kwamen de degenslikker en zijn vrouw tevoorschijn.

“Met zulke mooie muziek in bed liggen...dat kunnen we niet,” zei de degenslikker, en hij at een enorm stuk amandelkoek.

Abeltje zat met grote ogen naar hem te kijken. Zou hij

straks ook dat mes inslikken, wat ernaast ligt...dacht hij. Maar nee, de degensliker at enkel de koek, heel gewoon.

Tot diep in de nacht aten ze koek, dronken ze thee, en zongen ze. Klaterhoen was nu helemaal opgefleurd. Dat kwam door het zingen; ze had natuurlijk de leiding weer genomen. Ze werkte met haar stemvork, ze zette het ene lied na het andere in, ze gaf aanwijzingen en het leek alsof ze Laura totaal was vergeten.

Maar om een uur of drie zei ze: “We gaan naar onze wagen. We gaan slapen. En morgenvroeg vertrekken we.”

“Vertrekken?” vroeg Leilos.

“Nu al vertrekken?” vroeg Marguerita teleurgesteld. “En we kunnen het zo gezellig hebben met z’n allen. Als jullie je wagen naast de onze zetten, dan hebben we aldoor gezelschap aan elkander.”

“Dat vind ik ook, Klaterhoentje,” zei meneer Tump aarzelend. “Als we hier nog een poosje blijven in dit heerlijke bos...”

“Bah, Jozias,” zei juffrouw Klaterhoen. “Heb je geen gevoel voor verantwoordelijkheid? Is het niet onze dure plicht om de kleine Laura te zoeken, al was het de hele wereld rond?”

“Ja maar,” zei Abeltje, “als we nou helemaal niet weten waar ze naartoe is...We kunnen toch moeilijk naar Australië reizen en onderweg aan iedereen vragen of ze Laura niet

gezien hebben? We kunnen toch niet zonder plan op zoek gaan? We moeten toch ergens een aanknopingspunt hebben?”

“Dat kan dan wel zo wezen,” zei Klaterhoen koppig, “maar ik heb geen rust, zolang we haar niet gevonden hebben. En om nou maar hier te blijven met die woonwagen, dat kan ik niet.”

“In elk geval,” zei Leilos, “bent u morgen nog onze gast. Eén dag zal niet zoveel verschil uitmaken. Morgen gaat mijn dochter met de grote tijger Douglas werken. En het is de moeite waard om dat te aanschouwen.”

“Goed,” zuchtte Klaterhoen. “Eén dag dan nog. Maar nu gaan we naar bed. Waar is mijn stemvork? Welterusten, meneer Leilos. Ik heb het erg prettig gevonden, en neemt u ons niet kwalijk dat we u verdacht hebben van zulke vreselijke dingen.”

“Ik neem het u niet kwalijk,” zei Leilos plechtig.

En toen gingen ze naar hun eigen woonwagen en vielen uitgeput op hun bedden neer.

15

Het afscheid

In de stralende zonneshijn was de dochter van Leilos aan het oefenen met Douglas, de geweldige koningstijger.

Binnen een ijzeren omrastering stond ze, in een kort broekje en een rood truitje, een lange zweep in haar handen.

De zweep knalde en kletste en de tijger zat op een soort ton, zijn gele en zwarte strepen kwamen fel uit in het heldere zonlicht, hij gromde en liet zijn lange witte slaganden zien.

“Hup, Douglas,” riep het meisje. “Hup Douglas!”

“Kijk,” zei Leilos tegen Abeltje. “Hij moet door dat hoepeitje springen, maar hij wil niet, de schurk! Hij sribbelt tegen, de schalk! Maar Rosalita heeft macht over hem, let op!”

“Heet uw dochter Rosalita?” vroeg Klaterhoen.

“Rosalita heet ze,” zei Leilos trots. “En ze is de knapste tiggertemster van heel Europa. Kijk, hoe ze hem uitdaagt..”

De zweep knalde. Rosalita stond daar heel fier en heel rechtop. Ze was niet in ‘t minst bang voor dat grote grommende lenige dier dat kennelijk geen zin had om te

springen. Grr rrrrr...rrrauw...grolde Douglas.

Meneer Tump, Abeltje en Klaterhoen zaten in het gras buiten de omrastering en volgden het schouwspel met veel spanning. Het was dan ook een zeldzaam mooi gezicht. En Leilos liep rond, streek zijn snor op en glom van voldoening. “Ik ben zo blij dat ze teruggekeerd is tot de tijgers,” zei hij. “Ik ben zo dankbaar dat ze het degenslikken eraan gegeven heeft. Een minderwaardig vak,” fluisterde hij zachtjes tot meneer Tump, “degenslikken is een minderwaardig beroep, in vergelijking met tijgertemmen. Maar dat moet u nooit aan mijn schoonzoon vertellen, want dan zou hij zich beledigd voelen.”

“Hup!” riep Rosalita. “Ja! Hup, Douglas!”

En toen sprong Douglas in een sierlijke boog van de ton, midden door het hoepeitje.

“Bravo!” riep Leilos.

“Bravo!” riepen de anderen. En ze klaptten wild in hun handen.

“Binnenkort wordt het een brandeende hoepel,” zei Leilos. “Dat is nog spannender om te zien.”

Abeltje zat met wijdopen ogen te kijken. Hij vond dit zo prachtig. Hij had zo’n enorme bewondering voor Rosalita. Zonder de tijger aan te raken, zonder hem te slaan, alleen door haar zweepknallen en door haar blik wist ze die geweldige Douglas te bewegen door hoepels te springen.

Och, dacht Abeltje, ik wil ook tijgertemmer worden! Zou ik het ook kunnen leren? Maar dan dacht hij weer aan de vorige avond toen hij oog in oog had gestaan met een tijger, in de tent. En hij rilde. Nee, dacht hij, nee, ik geloof toch niet dat ik het een prettig vak zou vinden op de duur. Zo'n beest hoeft maar éénmaal echt boos te worden en zijn klauw uit te slaan...Hij huiverde.

“Vind je het mooi?” vroeg een stem achter hem.

Abeltje draaide zich om. Achter hem stond de degenslikker.

“Ik vind het prachtig!” zei Abeltje. “Ik heb grote bewondering voor Rosalita.”

De degenslikker keek treurig naar zijn vrouw.

“Ja,” zei hij. “Maar degens slikken wil ze niet meer.”

“Ja maar,” zei Abeltje, “ik kan me dat best voorstellen. Per slot heeft zij haar hele leven tijgers getemd. Ze heeft het al gedaan sinds ze een kleuter was, tijgers temmen, is dat niet zo?”

“Ja zeker,” zei de degenslikker, “maar weet je,” zijn stem werd heel zacht, “weet je, Abeltje, tijgertemmen is eigenlijk zo’n minderwaardig vak, hè? Tenminste in vergelijking met degens slikken. Dat is een vak! Maar tijgers temmen...” Hij zei het met veel geringschatting. “En weet je wat het erge is, Abeltje,” ging de degenslikker door. “Leilos blijft nu nog vier weken staan, hier in Snevert in het bos. Hij en Rosalita oefenen samen met de tijgers. En als de nummers goed in elkaar zitten trekken ze verder, helemaal naar Joegoslavië. En wat moet ik dan?”

“Meegaan,” zei Abeltje. “Gewoon meegaan.”

“Dat kan niet,” zei de degenslikker. “Ik moet hier in ‘t land op de kermissen blijven werken. En dat betekent dus dat ik van mijn vrouw afscheid moet nemen en haar misschien een

half jaar niet zie.” De degenslikker had klaarblijkelijk een prop in zijn keel en slikte een traan weg.

“Maar,” zei Abeltje, “als u nou ook eens tijgers ging temmen?”

“Ik? Ik tijgers temmen!” riep de degenslikker verschrikt. “Mens, hou op! Ik vind het al doodeng om in dezelfde tent te slapen met een tijger, ook al is liet beest veilig in een kooi. Nee, schei uit, tijgers!”

En hij keek met een mengeling van vrees en minachting naar het fiere gestreepte beest, dat juist van de ene ton op de andere wipte, gracieus en lenig.

Daar verscheen Marguerita op het trapje van haar woonwagen en ze klapte in haar handen.

“Koffie! Koffie!” riep ze.

Douglas werd in zijn hok teruggeleid. Iedereen ging naar binnen in de woonwagen en daar kreeg Rosalita complimentjes te horen.

“Weergaloos! Weergaloos!” zei meneer Tump bewonderend. “Meid, meid, wat kan jij overweg met dat goedje. Het zweet stond in m’n handen, weet je dat?”

Rosalita glimlachte en bloosde.

“O,” zei Leilos blakend van trots. “Het is zo’n genie, mijn dochtertje. Het is zo’n fenomeen! Ze is bekend, maar ze wordt nog wereldberoemd! Let op! Wereldberoemd.” En hij wreef zich vergenoegd in de handen.

“Ik vond het heel mooi,” zei Klaterhoen. “Maar is het niet een beetje gevaarlijk? Zomaar met een tijger in een hok. Zou je dat nou wel blijven doen, kindlief?” En ze keek Rosalita bezorgd aan.

Iedereen moest erg lachen, behalve de degenslikker, die somber voor zich uit keek en een beetje zat te mokken in een hoek.

“Kom,” zei Klaterhoen, “nog één kopje koffie en dan moeten we langzamerhand eens weg. We moeten verder met de woonwagen. Ik heb alles in orde voor de tocht.”

Leilos hief zijn grote handen ten hemel en klaagde: “Waarom, waarom? Waarom zou u een speurtocht gaan ondernemen, wanneer u niet ten naaste bij weet, waarheen? Wat heeft het voor zin?”

“Ja, dat vraag ik me ook af,” zei meneer Tump moedeloos.

“Het kan me niet schelen of het zin heeft,” zei Klaterhoen koppig. “Misschien gaan we wel terug naar Middelum. Gewoon thuiszitten en afwachten. Maar hier mijn dagen in ledigheid doorbrengen, dat kan ik niet, dat breng ik niet op.”

“Het is mogelijk,” zei Abeltje dromerig, “het is natuurlijk mogelijk, dat Laura weer teruggekeerd is in Middelum. Dat ze gewoon thuiszit, en op ons wacht.”

“Denk je heus, Abeltje,” vroeg Klaterhoen en haar gezicht lichtte op.

“Ik zeg alleen dat het mogelijk is,” zei Abeltje. “Maar ik geloof het niet echt.” Ze stonden zwijgend op.

“Dag meneer Leilos, dag mevrouw Marguerita,” zei Klaterhoen geroerd. “U bent allemaal heel lief voor ons geweest en dat zullen we nooit vergeten.”

“Het doet mij verdriet dat jullie weggaan,” zei Leilos. “Maar als ik u niet tegen kan houden, wel dan moet ik erin berusten. Doe de groeten aan mijn broer Pinsky in Middelum, als u hem nog mocht zien. Ik wens u veel succes met de speurtocht. Goeie reis.”

Na deze toespraak hadden allen tranen in de ogen.

Abeltje schudde iedereen de hand. Meneer Tump streek Rosalita over het haar en zei nogmaals: “Weergaloos knap, meisje!” En Marguerita pakte nog gauw voor ieder een stuk amandelkoek in.

“Voor onderweg,” zei ze zacht. “En veel geluk!”

Bessie stond al voor de wagen en schraapte ongeduldig met haar hoef. Ze stapten in. Meneer Tump en Abeltje zaten voor op de bok. Juffrouw Klaterhoen stond met haar gezicht voor het raampje te wuiven. En de familie van Leilos stond daar te wuiven met hun zakdoeken. Leilos zelf met een weemoedige glimlach, de goede Marguerita en Rosalita in haar rode truitje, allemial wuifden ze lang en hartelijk. Alleen de degensliker was nergens te zien.

“Daag, daag, tot ziens, kom gauw terug!”

“Wel bedankt, tot ziens!”

16

De degenslikker

Daar reden ze weer, over de smalle bosweg, langs het beekje tussen de stralend paarse lupinen.

“Hè hè,” zei meneer Tump. “Jammer dat we niet een paar dagen langer konden blijven. Ik vond het er erg gezellig en interessant.”

“Ja,” zei Abeltje, “maar ik vind toch dat Klaterhoen gelijk heeft en dat we op een of andere manier een nieuw spoor van Laura moeten ontdekken. Kijk daar, wat zit daar aan de kant van de weg?”

Er zat een gedaante ineengedoken langs het pad. Toen ze dichterbij kwamen hief de figuur het hoofd op.

“De degenslikker!” riep Abeltje.

Meneer Tump hield de teugels in en Bessie stond stil.

“Kwam u ons nog even goeiendag zeggen?” riep Abeltje vrolijk.

“Nee,” zei de degenslikker. “Of liever gezegd, ja, ik wil u natuurlijk wel goeiendag zeggen, maar...weet u, ik wou u iets

vertellen.”

“Kom dan even binnen,” zei Abeltje. “Dan kunnen we even rustig praten.”

De degenslikker ging mee de woonwagen in, waar Klaterhoen net bezig was de boel op te ruimen.

“Wel wel,” zei ze, “daar hebben we nog een lid van de tijgerfamilie. Dag meneer Degenslikker.”

“Ik weet niet, of ik er u mee help,” begon de degenslikker weifelend, toen ze allemaal om het kleine tafeltje zaten, “maar ik heb laatst iets meegemaakt en nu ik uw verhaal hoorde van de ontvoering van dat kleine meisje, toen dacht ik: hé!”

Hij zweeg en hij kauwde nadenkend op een grasspriet.

“Wat dan?” vroeg Klaterhoen ongeduldig. “Wat hebt u meegemaakt. En waarom dacht u: hé?”

“Het zit zo,” zei de degenslikker. “We stonden op de kermis in Middelum. En ik had net degens geslikt. En mijn vrouw had ook degens geslikt. Slecht deed ze dat...heel slecht...ze kon het niet. Ze deed het niet met liefde, weet u en wat je niet met liefde doet, doe je slecht.”

Hij zweeg weer en kauwde op zijn spriet.

Abeltje stelde zich voor hoe het zijn zou, om met liefde degens te slikken, maar hij kon er zich moeilijk een voorstelling van maken.

“Nou en toen,” zei meneer Tump, “wat gebeurde er toen?”

“Toen hadden we pauze,” zei de degenslikker. “Pauze.”
“Ja, en?”

“En toen ben ik naar de wafelkraam gegaan om een wafel te eten,” zei de degenslikker. “Ik krijg altijd een gratis wafel in die kraam bij die madam, weet u. En van degenslikken krijg je honger.” Hij zweeg.

“Man, schiet nou ‘s op,” zei Klaterhoen, trillend van ongeduld. “We zitten te popelen om het verhaal verder te horen. Wat had die wafel met onze Laura te maken?”

“Niets,” zei de degenslikker geduldig. “Helemaal niets.”
“Nou dan?”

“Wel,” zei de degenslikker, “toen ik in die tent zat, zaten er aan een tafeltje in het hokje achter me, dus achter het gordijntje, twee mannen te praten. En ik zat die wafel te eten en ik was in gedachten, want ik dacht net na over mijn vrouw Rosalita, die zo slecht is in haar werk, die zo slecht degens likt...” Hij zweeg weer en fronste zijn voorhoofd.

“Ja, en toen?”

“En toen hoorde ik een van de mannen ineens zeggen: Weet je wel, dat die Laura vijftigduizend gulden waard is? Dat zei die ene man tegen die andere man. Wel, en dat vond ik gek. Ik weet nog dat ik dacht: Vijftigduizend gulden? Voor Laura? Wat voor Laura? Dat dacht ik.”

“En toen, en toen?” riepen de anderen nu vol spanning.

“Wel en toen heb ik dus geluisterd, hoe het gesprek

verderging. Ik heb mijn wafel even laten liggen, want als je van een wafel hapt, dan kraakt dat zo en dan kun je niets verstaan. Dus ik heb even gewacht met die wafel en toen hoorde ik de ander zeggen: Alles is nu toch in kannen en kruiken, hè? Jawel, zei die ene man weer. En er kan toch niets mee gebeuren, voor we ermee naar Zwitserland gaan? Nee, alles is volledig in orde. En de schuilplaats is zo prima uitgezocht. Wie zal er nou ooit gaan zoeken op een ouwe molenzolder, in een plaatsje als Larixveen?”

“En toen,” zei de degenslikker weer, “toen kon ik verder niets meer verstaan, want toen gingen die mannen zelf met hun wafels kraken. En toen ben ik ook verder met mijn wafel gaan kraken.”

“Maar man,” zei meneer Tump, “dit is allemaal ontzettend belangrijk. Waarom heb je ons dit niet direct gezegd!”

“Ja,” zei Klaterhoen. “Daar wacht je mee tot dit ogenblik!”

“Hoor ‘s,” zei de degenslikker beledigd, “ik heb u pas gisteren voor het eerst gezien, ‘s-avonds laat, toen ik even uit bed kwam. En vanmorgen aan ‘t ontbijt heb ik pas van Leilos gehoord wat er met jullie aan de hand is. En toen dacht ik: Laura? Laura? Waar heb ik die naam meer gehoord. En toen dacht ik verder: O ja, in die wafelkraam, en toen vond ik het niet zo geschikt om dat te vertellen waar iedereen bij was.”

“Waarom niet?” vroeg meneer Tump. “Mogen ze ‘t niet weten, die anderen?”

“Het is zo,” zei de degenslikker, en hij begon erg benauwd te kijken...“het is zo...dat die twee mannen in de wafelkraam eerst niet wisten dat ik er ook zat. Ze hadden me niet gehoord, ze hadden me niet gezien. En toen ik weg wou gaan, toen zagen ze me. En ze begrepen natuurlijk dat ik hun gesprek had gehoord. En die ene man pakte me toen hierzo bij m’n keel,” de degenslikker greep naar zijn das, “en hij zei tegen me: denk erom, als je een woord loslaat, karonje, dan zullen we je weten te vinden en dan breken we al je ribben een voor een, en we zetten je daarna op een zacht vuurtje. Die ene man had een blauwe neus. En die andere had een bochel.” De degenslikker werd helemaal rood in het gezicht en keek om zich heen met schichtige blikken.

“Begrijpt u wel?” vroeg hij smekend. “Begrijpt u nou dat ik erg bang ben geworden? Ik heb aan niemand ook maar een lettergreep verteld, tot nu toe. En ik zeg het aan jullie alleen maar, omdat ik voel dat het mijn pi...pi...pi...plicht is.” Hij stotterde nu van angst, die arme degenslikker en hij zag er heel bang uit. “Ik wil niet graag dat ze m’n ribben breken en me op een zacht vuur roosteren,” zei hij.

“Natuurlijk niet, natuurlijk niet,” zei meneer Tump kalmerend, “en wij zullen dan ook heel voorzichtig te werk gaan en nooit verraden dat we dit van u gehoord hebben, beste degenslikker. Maar vertel eens...waar ligt Larixveen?”

“Ja,” schreeuwde Klaterhoen, “Larixveen! Daar gaan we

heen!” Ze rijmde van opwinding.

“Het ligt hier vlakbij,” zei de degenslikker. “Dat is juist zo toevallig. Hier vlakbij ligt Larixveen. Nog geen tien kilometer ver.”

“En ze hadden het over een molen?” vroeg Abeltje.

“De zolder van een molen,” zei de degenslikker. “Dat weet ik zeker, daar hadden ze het over.”

“Och, dat arme kind,” klaagde Klaterhoen. “Al die tijd opgesloten! Op een oude zolder van een oude molen! En wat zeiden die mannen ook alweer? Voordat we haar naar Zwitserland brengen? Zeiden ze dat?”

“Ja,” zei de degenslikker. “Zo is het precies.”

“Misschien is het dan al te laat!” kermde Klaterhoen. “Gauw, gauw!”

Meneer Tump haastte zich de wagen uit en zette zich op de bok. Vlug als een eekhoorn klauterde Abeltje hem na. Meneer Tump klakte met de tong en liet de teugels vieren en Bessie begon te draven.

“Pas op! Pas op! Ik moet er nog uit!” schreeuwde de degenslikker. Hij klauterde van het achtertrapje af en riep: “Veel succes! Vertel het me later maar!”

“Hartelijk dank!” riep Klaterhoen. “En tot wederdienst bereid!”

Klaterhoen wuifde de degenslikker nog een tijdje na, tot de woonwagen een bocht nam en ze hem uit het gezicht

verloor. Toen boog ze zich uit het voorraam van de wagen en spoorde meneer Tump aan.

“Vlugger!” riep ze. “Vlugger!”

“Maak me nou niet zenuwachtig, mens!” riep meneer Tump korzelig. “Dat stomme dier loopt al zo hard ie kan! Ik ga het beest niet afbeulen!”

“Ja, maar het gaat om een mensenleven!” riep Klaterhoen schrill.

“Er staat weer iemand aan de kant van de weg,” zei Abeltje. “Kijk, het zijn er twee. Een dame en een heer. Ze willen iets van ons. Ze zwaaien met hun paraplu!”

“Ze kunnen met hun paraplu zwaaien tot ze een ons wegen,” riep Klaterhoen. “Maar we stoppen niet voor die mensen. We hebben haast!”

Maar toen de woonwagen dichterbij de twee figuren kwam, zagen ze opeens wie het waren. Het waren de stationschef en zijn vrouw, allebei op hun zondags. Ze zwaaiden hevig met de paraplu.

“Niet stoppen, Jozias,” brulde Klaterhoen.

“Kom nou,” zei meneer Tump. “Ik kan toch niet zo onbeschoft zijn om die mensen te laten staan.” En hij liet Bessie stilhouden.

“Goedemiddag,” zei hij.

Het nieuwe spoor

“Goedemiddag,” zeiden de stationschef en zijn vrouw.
“Gaaf u misschien de kant op van Larixveen?”

“Jazeker,” zei meneer Tump. “Dat hebt u goed geraden.”

“Mogen wij dan meerijden,” zei de stationschef zenuwachtig. “Weef u, we gaan naar onze dochter die op kostschool is. En we moeten met de trein, maar die trein stopt niet bij ons in Snevert. En daarom moeten we eerst naar Larixveen.”

“Stap maar in,” zei meneer Tump.

“Ik kom wel tussen jullie in zitten,” zei de stationschef en hij hees zich hijgend op de bok. “Dan kan mijn vrouw binnen in de woonwagen.”

Toen de wagen zich weer in beweging zette, vervolgde de stationschef: “Kijk, we hebben nu een besluit genomen. We gaan onze dochter van kostschool af halen. Vindt u dat geen goed plan?”

“Een goed plan?” vroeg meneer Tump. “Nee, waarom?”

Waarom zou u die dochter van school afhalen?”

“En u hebt het ons zelf aangeraden,” zei de stationschef heel teleurgesteld. “U hebt zelf laatst op onze koperen bruiloft gezegd: Waarom haal je ze niet van die school af?”

“O,” zei meneer Tump weifelend. “Heb ik dat gezegd?”

“Jazeker,” zei de stationschef, “dat hebt u gezegd. En daarom hebben we er nog eens over nagedacht en toen hebben we besloten om haar eraf te nemen.”

“Ja,” zei Abeltje tegen meneer Tump. “U weet toch wel, dat was die strenge kostschool. Die hele strenge kostschool.”

“Juist,” zei de stationschef. “De kostschool in Ammerzeel. Daar is mijn dochttertje Mientje. En nu gaan we haar halen.”

Meneer Tump en Abeltje zuchtten allebei. Ze hadden hun hoofd vol van heel andere dingen. De dingen die de degenslikker hun verteld had. Van twee boze mannen. De mannen die Laura hadden ontvoerd en die Laura hadden opgesloten in een oude molen. Ze vroegen zich af, of ze nog op tijd zouden zijn om de arme Laura te redden. Ze waren zo vol spanning en zo vol ongerustheid en hier zaten ze dan, met de stationschef tussen ben in. En die stationschef zat te zaniken over zijn dochter op de strenge kostschool.

“Maar weet u,” zei de stationschef, “het erge is dat we haar al zo vaak zijn gaan halen, mijn vrouw en ik.”

“O ja?” vroeg meneer Tump.

“Ja,” zei de stationschef. “Zeker al vel twaalf keer. Maar de

directrice wou haar nooit laten gaan. En elke keer komen we weer zonder Mientje terug. Want we kunnen niet tegen die directrice op, ziet u?”

“Wel,” zei meneer Tump ongeduldig. “Zoiets zou ik me niet laten welgevalen.”

“O nee?” vroeg de stationschef.

“Nee,” zei meneer Tump. “Ik zou Mientje desnoods aan haar benen wegsiepen. En ik zou die directrice een doffe dreun op haar hoofd geven.”

“Zou u dat heus doen?” vroeg de stationschef vol bewondering.

“Natuurlijk,” zei meneer Tump.

“Ik ook,” zei Abeltje met overtuiging. “Ik zou niet met lege handen daar weggaan, als ik u was. U moet flink zijn en erop staan dat Mientje meegaat. En als ze niet mag, wel dan zou ik dreigen met de politie. En als dat niet hielp, zou ik net als meneer Tump, met geweld te werk gaan. O stellig,” zei Abeltje.

“Eh...kunnen jullie niet met ons meegaan?” vroeg de stationschef. Hij zette zijn hoed af en veegde zijn kale hoofd af met een grote zakdoek. Hij was erg roze en erg kaal en hij zag eruit als een groot verschrikt konijn. Een roze konijn.

“Meegaan?” vroeg Abeltje.

“Meegaan?” vroeg meneer Tump.

“Ja,” zei de stationschef bedremmeld. “Mijn vrouw en ik

kunnen niet tegen die directrice op. Ik weet zeker dat wij haar geen dreun op haar hoofd durven geven.”

“Het spijt me erg,” zei meneer Tump. “Ik zou best met u mee willen gaan, maar helaas hebben we er de tijd op ‘t moment niet voor.”

“Nee,” zei Abeltje, “een volgende keer graag. Maar nu niet.”

“Dat is jammer,” zei de stationschef teleurgesteld.

En binnen in de woonwagen zat de vrouw van de stationschef te huilen.

“Ik wou dat hij maar wat flinker was,” snikte ze. “Mijn man is een beste kerel, maar hij is niet zo flink.”

“Tja,” zei juffrouw Klaterhoen, “dat heb je.”

“En onze Mientje is zo lief,” snikte de vrouw van de stationschef. “En we willen haar zo graag weer thuis hebben. En ik geloof dat ze het zo slecht heeft op die school...”

“Nou,” zei Klaterhoen grimmig. “Ik zou wel weten wat ik deed. Als ik die Mientje niet mee kon krijgen, zou ik die directrice haar ogen uit haar hoofd krabben desnoods, maar mee ging ze. En daarmee uit.”

“Aaaaaah,” zei de vrouw bewonderend. “Zoudt u...zoudt u...niet met ons mee willen gaan naar Ammerzeel?”

Goeie help, dacht juffrouw Klaterhoen, wat heb je toch een gekke mensen. Ze wil dat we meegaan om haar dochtertje daar weg te sleuren.

“Het spijt me erg,” zei ze beslist, “maar we moeten in Larixveen zijn en we hebben helaas geen tijd. Maar de volgende keer willen we u graag van dienst zijn. Maar weest u maar een beetje flink. U moet optreden! U moet van u af bijten! U moet schreeuwen! En dreigen!”

“Dank u wel,” zei de vrouw van de stationschef, net alsof Klaterhoen haar de verstandigste les van haar leven had gegeven. “O ja, u moet ook nog de foto zien.”

“Welke foto?” vroeg Klaterhoen.

“Kijk,” zei de vrouw van de stationschef. “De foto van de bruiloft. Daar staan we allemaal op, ziet u wel? U ook en Abeltje en meneer Tump. Die nemen we mee voor Mientje.”

“Mooi,” zei Klaterhoen.

En toen stond de woonwagen stil.

“Zijn we er?” vroeg Klaterhoen zenuwachtig. “Is dit Larixveen?”

“Ja, we zijn hier bij het station,” zei de vrouw van de stationschef.

Ze stapte uit en ook haar man kwam kreunend van de bok.

“Hartelijk dank,” zeiden ze tegelijk.

“Niet te danken!” riepen Klaterhoen en Abeltje.

“En denk erom: een flinke dreun!” schreeuwde meneer Tump hen na, toen ze het station ingingen.

“Pffft..” zeiden ze, toen het echtpaar door de deur van

het station was verdwenen.

“En nu opschieten,” zei juffrouw Klaterhoen. “Mens, ik word er helemaal doodzenuwachtig van. We zitten zo in de spanning en zo in de zorgen en alle mogelijke mensen komen gewoon met hun eigen kleinigheden bij ons om raad vragen. Eerst de degenslikker met zijn verhaal over zijn vrouw die zo slecht degens slikt...en nou die stationschef weer met het verhaal van z’n dochter. Net of we ons daar nu mee bemoeien kunnen, nu Laura misschien in levensgevaar is! Zeg op, waar is die molen!”

“Ja hoor ‘s,” zei meneer Tump. “We moeten maar eens daar op die dijk klimmen en kijken of we ergens een molen ontdekken.”

Maar Abeltje was al vooruitgelopen. Daar stond hij in z'n rode pakje, met daaroverheen de veel te wijde trui van meneer Tump. Hij wees. "Daar!" schreeuwde hij. "Daar is een molen."

"Erheen!" riep Klaterhoen. Ze zag er heel krijgshaftig uit. Haar hoed hing scheef, ze had twee vuurrode plekken op haar konen. Het leek wel of ze de molen nu meteen zou willen bestormen om haar Laura te bevrijden. Ook meneer Tump was opgewonden. "Zullen we erheen lopen of rijden?" vroeg hij.

Maar Abeltje schudde zijn hoofd.

"Ik ben bang dat het niet verstandig is, om er nu al heen te gaan," zei hij. "Als Laura daar zit, zal ze wel bewaakt worden, denk ik. Ik geloof dat we maar weer moeten wachten tot het donker is."

"Tot het donker is," zei Klaterhoen minachtend. "Altijd wachten tot het donker is. En dan is het net te laat."

"Hoor eens, Klaterhoentje," zei meneer Tump. "Abeltje heeft natuurlijk groot gelijk. Het is waanzin om zomaar meteen op die molen af te stappen. Als iemand ons ziet, zijn we nog veel verder van huis, want dan worden we afgescheept en kunnen we er niet eens binnendringen. Over een uur is het donker, het begint al te schemeren. Kom, we gaan een aardig weitje zoeken om de wagen neer te zetten en dan gaan we een paar inkopen doen in het dorp. We moeten toch nog

eten ook! Zullen we voor ieder een rolmops kopen?”

“Een rolmops,” smaalde Klaterhoen. “Hij heeft het over rolmops. O Jozias, wat ben je een banaal mens.”

Maar toch schikte ze zich in de beslissing. Ze vonden een allerliefst wekje met een groep bomen, en onder die bomen zetten ze de woonwagen neer, zodat niemand hen van de weg af kon zien.

Bessie werd uitgespannen en naar een drinkplaats geleid. Meneer Tump kwam terug van het dorp met drie prachtige rolmopsen in een krant gewikkeld.

“We hebben ook nog rookvlees.” zei Klaterhoen zuchtend.

Toen gingen ze eten, en eindelijk hadden ze tijd om eens over het gekke verhaal van de degenlikker te praten.

“Begrijp jij het eigenlijk, Jozias?” vroeg Klaterhoen. “Waarom zouden twee mannen een meisje als Laura ontvoeren? Waarom zeggen die mannen tegen elkaar, dat ze wel vijftigduizend gulden waard is? Waarom stoppen ze haar op een zolder van een molen in Larixveen? Waarom willen ze haar naar Zwitserland brengen? Begrijp jij dat allemaal?”

“Ik begrijp er geen sikkepit en geen syllabe van,” zei meneer Tump zuchtend en hij wurmde het stokje uit zijn rolmops. “Helemaal geen snars begrijp ik ervan.”

“Misschien willen ze een losgeld,” opperde Abeltje.

“Maar wie betaalt er dan vijftigduizend gulden om Laura

vrij te krijgen?” zei Klaterhoen. “Wie? Ik niet, want ik heb het niet. Al gaan ze op hun hoofd staan, ik heb het niet. Haar ouders? Die zitten in Bangkok en die hebben ook geen vijftigduizend gulden.”

“Misschien willen ze haar aan een circus verkopen,” ging Abeltje verder. “Als konijntemster of zoiets, of als acrobate.”

“Schei toch uit,” zei Klaterhoen. “Welk circus zou daar vijftigduizend gulden voor geven! Het krioelt in alle circussen van de acrobaten, ze hebben er eer te veel dan te weinig. En wie heeft er wat aan die konijnenkunsten? Als het daarom ging hadden ze gewoon het konijn kunnen meejatten.”

“Nou,” zei Abeltje. “Dan weet ik het niet. Het kan ook nog zijn dat de degenslikker alles uit zijn duim heeft gezogen.”

“Waarom zou hij dat doen?” vroeg meneer Tump.

“Ik weet het niet,” zei Abeltje. “Ik ken zo weinig degenslikkers. Misschien zijn het allemaal wel duimzuigers ook.”

“Mmm,” zei Klaterhoen. “We zullen dienen af te wachten wat er in die molen gaande is.” En ze nam een boterham met suiker.

In elk geval waren ze toch gelukkiger dan die morgen. Ze hadden weer een doel. Ze hadden weer een spoor.

18

De molen

“Dat is ‘m,” fluisterde meneer Tump.

Langs een heel smal weggetje slopen ze in het donker, het pikkedonker, en nu doemde een groot gevaarte voor hen op tegen de iets lichtere hemel.

“Is ‘m dat?” vroeg Klaterhoen. “De molen?”

“Zal ik er eens in gaan,” fluisterde Abeltje.

“Ja,” zeiden de anderen zacht. “Doe dat maar. Wees voorzichtig!”

Ze waren nu alledrie nog verscholen tussen het kreupelhout, maar nu moest Abeltje een kaal stuk grond oversteken om bij de molen te komen.

Klaterhoen en meneer Tump keken hem met bezorgdheid na.

“Als er maar weer niet een tijger zit,” zei Klaterhoen.

“Schei toch uit,” zei meneer Tump. “Jij met je tijgers. Tijgers in een molen!”

Er was geen enkel lichtje in de molen. Abeltje liep heel

voorzichtig en zo geruisloos als hij maar kon om de molen heen, om de ingang te vinden. Eindelijk vond hij een houten deur, die krakend openging toen hij ertegen duwde.

Hij schrok van het gekraak en bleef even wachten met kloppend hart.

Er gebeurde niets. Het bleef stil in de omgeving.

Hij duwde de deur verder open en hij ging naar binnen.

Het rook er naar duf meel. Het rook er naar turfmolm.

Het rook er naar ratten en naar nog iets, maar Abeltje wist niet wat.

Zou ik m'n zaklantaren durven te gebruiken, dacht hij.

Maar hij vond het veiliger om maar heel zachtjes, stap voor stap de molen in het donker te verkennen. De vloer was van steen. Tastend en zoekend liep hij door, en telkens stond hij even stil om te luisteren. Geen geluid. Alleen klonk er nu en dan een zacht gekraak, maar Abeltje begreep dat dit de molen zelf was, het oude hout, dat kraakte en zacht steunde van ouderdom.

Nu moet ik even een lichtje maken, dacht hij. Hij knipte een ogenblik zijn lantaren aan, het was juist voldoende om een stenen trap te ontdekken aan de rechterkant.

Abeltje sloop naar boven, zo geruisloos, zo stil als een kat op fluwelen pootjes.

De geur van turfmolm, van stof, van verrot hout kwam hem nu in een vlaag tegemoet. Er ritselde iets. Abeltje hoorde

zijn eigen hart kloppen en hij stond stokstijf: Nee, het moest een muis geweest zijn of misschien een vogel.

Nu was hij op de bovenste trede van de stenen trap. Hij liet nog eenmaal zijn lantaren flitsen. Dat licht viel over een ongelooflijke hoop rommel en oud roest.

Was dit de zolder al? Was dit nu die zolder waar Laura opgesloten moest zitten? Abeltje voelde zijn hart nu in zijn keel. Hij werd bang. Heel bang. Hij verwachtte ieder ogenblik een koude hand in zijn nek...een gezicht dat naar hem toe zou buigen, een spookachtige stem...

Weg...dacht hij en hij draaide zich om. Hij was alweer half beneden, toen hij ineens dacht aan de letters in het zand. Help a... De noodkreet van Laura. Misschien zat ze in een kast opgesloten hierboven. Misschien was ze wel bedwelmd... Hij moest haar toch zoeken, het was zijn plicht.

Toen hoorde hij een heel zacht fluitje, beneden in de molen. En hij voelde zich opgelucht. Dat was het fluitje van meneer Tump. Ze waren hem dus achterna geslopen.

“Ben je daar,” hoorde hij Klaterhoen fluisteren.

“Ja,” zei hij. “Kom maar! Rechts is de trap...Voorzichtig! En zachtjes!”

Even later stonden ze naast hem op de rommelzolder.

“En nou een beetje licht,” zei Klaterhoen. “Ik zie geen steek.”

“Ja maar,” zei Abeltje. “Er is een venster. En als dat licht

door het venster schijnt, kan iedereen zien dat we hier aan ‘t snuffelen zijn.”

“Dan zien ze dat maar,” zei Klaterhoen. “Hier is mijn zakdoek. Bind die om de lantaren, dan schijnt het niet zo fel. Als we maar enigszins kunnen zien wat er hier gaande is.”

Abeltje wond de zakdoek om de lantaren en knipte het lichtje aan.

Het was inderdaad ongelooflijk wat er allemaal op de zolder was gestouwd.

“Het lijkt wel een uitdragerij!” zei meneer Tump. “Kijk, een opgezette uil!”

“En stoelen...en gordijnen...en een heel pluus kleed,” prevelde Klaterhoen.

“Iemand heeft hier zijn inboedel opgeslagen. Wat een vieze ouwe rommel.”

Inderdaad, het was vies, oud en veel spinrag, alles wat daar stond. De zoldering was zo laag dat ze alledrie moesten bukken, zelfs Abeltje kon niet helemaal rechtop lopen. En overal waren dikke balken.

“Kijk eens, of je een kast ziet,” zei Klaterhoen.

Abeltje bescheen de muur rondom met zijn lichtje. Maar er was geen enkele kast. Er was geen enkele deur. Er was een klein rond venstertje en verder lag het daar vol met wrakstukken van meubelen, tafelpoten, schilderijtjes, een hele oude schrijfmachine van wel vijftientig jaar geleden, een

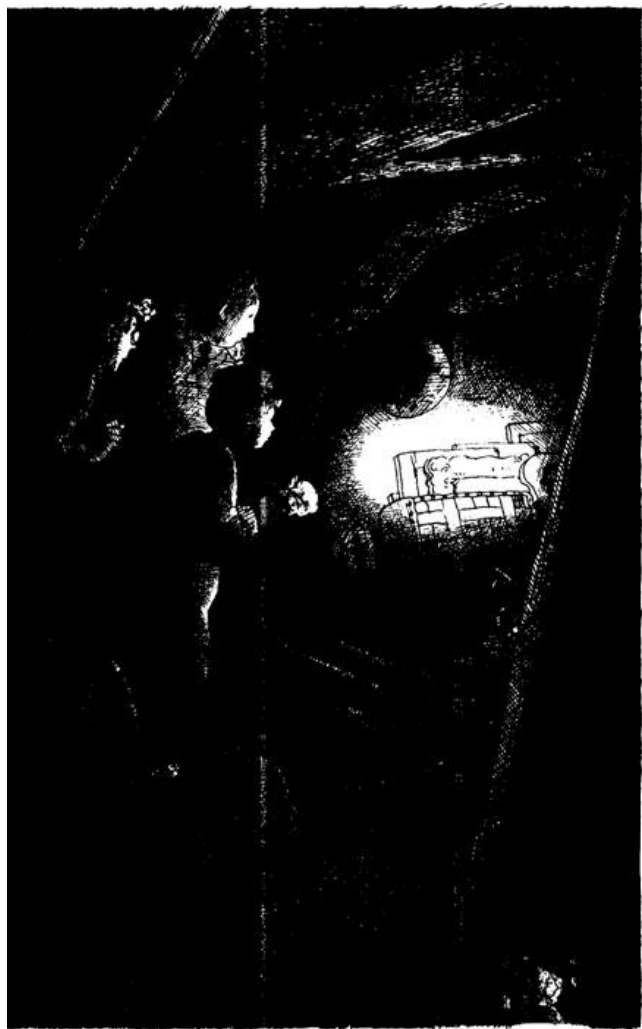
paar koffers en een oude slee.

“Hoe kan...” begon Klaterhoen, maar ze hoefde de zin niet eens te voleindigen.

Ze dachten alledrie hetzelfde: Onmogelijk dat Laura hier verborgen zou zitten. Ze kon toch moeilijk in een koffer opgesloten zijn? Moedeloos deed Abeltje een van de koffers open. Oude lorren zaten erin. Vergeelde lorren die vies roken. Hij schopte tegen een tafeltje. Hij sloeg met zijn vlakke hand op de zitting van een leunstoel. Er kwam een wolk stof uit.

Juffrouw Klaterhoen veegde een sliert spinrag uit haar gezicht en ging wanhopig zitten op een oud bankje, waarvan de zitting beschimmeld was. “Weer niets,” zei ze. “Weer een vergeefse reis! We zijn om de tuin geleid.”

“Laten we maar weer weggaan,” zei meneer Tump.

“Er zal toch niet een geheime deur ergens zijn?” vroeg Abeltje. Hij nam een gordijnroede van de grond en sloeg tegen de wanden. Het was allemaal steen. Stenen muren rondom en geen enkele mogelijkheid om ook maar iets te verbergen. Hij sloeg tegen de balken. Maar die waren keihard en massief. Abeltje werd ineens woedend en hij begon kwaad met de gordijnroede om zich heen te slaan. “Daar, daar!” riep hij en hij sloeg balorig tegen een vermolmden stoel, tegen een vergane klok, tegen een lelijk schilderij van een zonsondergang in de bergen. “Daar, daar!” riep hij.

“Kom nou mee, Abeltje,” zei meneer Tump. “Je ziet het, er is hier geen meisje verborgen.”

Ze gingen heel treurig weg van de zolder. Abeltje raapte nog even een ander schilderijtje op, een heel kleintje. Hij zag niet precies wat het voorstelde, maar het lijstje glom mooi in het licht van de lantaren en uit een soort van protest stak hij het in zijn broekzak.

Ze gingen van de stenen treden af, veel minder zacht dan toen ze naar boven gingen. Wat hinderde het immers of iemand hen zag? Hier was Laura toch niet verstoppt! Het zou dus niemand wat kunnen schelen, of zij hier op die zolder van de molen eens een kijkje namen.

“Zullen we maar naar bed gaan?” vroeg Klaterhoen moedeloos.

“Nee,” zei meneer Tump. “Nee, laten we ergens een

kopje koffie gaan drinken. Er zal hier tocli wel een café zijn?”

“We hebben geen geld,” zei Klaterhoen.

“Jawel,” zei Abeltje. “Ik heb nog vier gulden vijftig in mijn zak. En laten we maar in een café gaan, dan kunnen we misschien nog eens langs onze neus weg vragen, wat er met die molen aan de hand is. Misschien is Laura hier wel geweest,” voegde hij eraantoe.

“Oooh,” jammerde Klaterhoen. “Dan zit ze nu in Zwitserland.”

“Daar is het dorp,” wees meneer Tump. “Het is een kwartiertje lopen.”

Ze gingen zwijgend het smalle paadje weer af en kwamen na een minuut of tien bij de eerste verlichte huizen van het dorp.

“Hier gaan we in!” zei Klaterhoen. “Het wapen van Larixveen heet het. En het ziet er schoon en gezellig uit. Heb ik nog spinrag aan m’n hoed?”

Ze klopten alledrie het stof en het spinrag van hun kleren en gingen de gelagkamer binnen, waar het een drukte was van belang.

Twee mannen waren aan het biljarten. Een paar stonden er voor de toonbank te praten met de kastelein, en aan verscheidene tafeltjes werd gekaart. Al de mannengezichten wendden zich naar de deur, toen het kleine gezelschap binnenkwam.

“Goedenavond,” zei meneer Tump joviaal.

In het café

Meneer Tump ging aan een tafeltje zitten. Juffrouw Klaterhoen zat naast hem, en Abeltje slenterde wat rond in het café en keek even naar het biljarten. Ze bestelden koffie, die door een lange bleke jongen gebracht werd.

“Dank je wel, jongeman,” zei meneer Tump. “Zet het daar maar neer en doe voor mij de suiker er maar in.”

De jongen deed het.

“Kun je me ook zeggen,” ging meneer Tump verder, “of het ver weg is naar de molen?”

“De molen?” vroeg de jongen. “Er is hier geen molen.”

“Jawel,” zei meneer Tump. “Ik heb ‘m zelf vanmiddag gezien. Een echte molen, met vier wieken.”

“O die,” zei de jongen. “Die wordt niet meer gebruikt. Dat is zomaar een bergplaats. Waarom had u naar die molen gewild?”

“Ik wil er vanavond niet meer naartoe,” zei meneer Tump.

“Het is nu veel te donker. Maar morgen wou ik er een kijkje gaan nemen en er een paar foto's maken. Ik ben gek op molens...” zei hij. “Ik fotografeer altijd molens vanbinnen. Zou dat mogen, denk je?”

“Dat moet je aan boer Willems vragen,” zei de jongeman.

“Die gaat over de molen. Die heelt er spullen in staan en zo.”

“Dank je wel,” zei meneer Tump.

“Zomaar een ouwe molen,” mopperde Klaterhoen. “Een ouwe molen van boer Willems, waar spullen in staan. Er is niets geheimzinnigs aan. Die degenstikker heeft maar wat gekletst! Waarom zou een boer Willems in Larixveen mijn Laura stelen? Waarom?”

“Wel,” zei meneer Tump, peinzend zijn koffie uitdrinkend. “Boer Willems hoeft er niets van te weten. Er kunnen toch anderen geweest zijn, die Laura daar een poosje hebben opgeborgen, omdat ze wisten dat er praktisch nooit iemand kwam.”

Klaterhoen rilde bij de gedachte aan Laura op die griezelige spinragzolder...tussen al dat vergane hout en al die schimmelige vodden. Abeltje kwam terug van het biljart met half toegeknepen ogen en een vertrokken gezicht.

“Ze zitten er,” zei hij. “Ze zitten daar in die hoek.” Hij maakte een kleine beweging met zijn ellehoog.

“Wie zitten waar?” vroeg Klaterhoen argeloos.

“Ssst...” zei Abeltje en hij ging binnensmonds door: “De man met de blauwige neus. En de man met de bochel. Daar, links van de tapkast.”

“Wel alle pierlementen!” riep meneer Tump en hij stond op en rekte zijn hals.

“Niet doen,” zei Abeltje. “Niet doen. Pas op nou! Laten we koffiedrinken en net doen of we gewone bezoekers zijn

die ergens over praten.”

Ze gingen druk met elkander zitten praten en in hun verwarring praatten ze allerlei onzin.

“Wat een leuke poes, hè?” zei Klaterhoen.

“Ik zie geen poes,” zei meneer Tump.

“Hij is er ook niet,” zei Klaterhoen, “maar ik wist niks anders. En dat paard in die kooi is ook niet gek.”

“En dan die struisvogel in de klok,” zei Abeltje. Ze proestten ineens alledrie en verslikten zich haast in hun koffie.

“Wat moeten we nu doen?” vroeg meneer Tump zacht.

“We kunnen toch moeilijk naar hen toe gaan en zeggen: Geef op, die Laura van ons!”

“We moeten hen volgen, als ze weggaan,” zei Abeltje.

“Misschien hebben ze Laura van de molen naar een andere schuilplaats gebracht. Li elk geval zijn ze dus niet naar Zwitserland.”

Buiten hoorden ze het portier van een auto dichtklappen, ze hoorden het gezoem van een motor.

Abeltje keek op en draaide zijn hoofd naar de kant van de tapkast.

“Wel nou nog mooier,” zei hij, en hij stond half op. “Nou zijn ze weg!”

Toe-toe...deed de claxon buiten.

“Welja, met een auto,” prevelde meneer Tump. Hij ging

naar het raam en schoof het gordijn weg.

Maar al wat ze zagen was het verblindende licht van de koplampen toen de auto de hoek omsloeg.

“Weg,” zei Klaterhoen.

“Waren ze het echt? Waren ze het?” vroeg meneer Tump. “Wel sakkerjel! Dus ze zitten hier nog in de buurt! Ja, dan hebben ze Laura weer ergens anders heengebracht. Maar nog niet naar Zwitserland, denk je wel? Hé, jongeman, breng me een biertje.”

Klaterhoen stond nog steeds voor het raam te turen, tot Abeltje zei: “Kom nou maar weer zitten, want we kunnen voorlopig toch niets doen. Ze hebben een auto en met onze woonwagen kunnen we moeilijk die auto achtervolgen. Toe nou Klaterhoentje, ga zitten.”

“Willen jullie ook nog wat gebruiken?” vroeg meneer Tump.

“Iets op m’n hoofd,” zei Klaterhoen smartelijk. “Een hele staaf ijs!”

“Ik wil wel limonade,” zei Abeltje.

Meneer Tump begon weer met de bleke jongen te praten, die de limonade bracht. “Zeg ‘s,” zei hij. “We hadden die twee heren willen spreken, die zojuist nog daarginder zaten, bij de tapkast.”

“D’r zijn zoveel heren geweest,” zei de jongen.

“Ja maar, die ene had nogal een blauwige neus,” zei

meneer Tump. “En die ander, dat is die met die bochel.”

“O die,” zei de jongen.

“Ken je ze?” vroeg Abeltje.

“Kenne...kenne...” zei de jongen. “Ze komen hier vaak.”

“Zijn ze hier uit het dorp?”

“O nee, ze komen niet hier uit de buurt, geloof ik,” zei de jongen. “Die ene praat een beetje buitenlands, en die ander praat ook nogal raar. Maar ik weet niet hoe ze heten en ook niet wat ze doen. Ze zitten hier soms en drinken dan een bierje.”

“Nou, daar zijn we dus ook niet veel mee opgeschoten,” bromde meneer Tump, toen de jongen weg was. “We weten nu enkel dat het vreemdelingen zijn en dat ze hier vaak zitten.”

“Ik vraag me af,” zei Abeltje, “of ze weggegaan zijn omdat ze ons hier zagen.”

“Welnee...! Waarom?” zei Klaterhoen. “Ze weten toch niets van ons bestaan af? Hoe kunnen ze nou weten dat wij dat verhaal van de degenlikker gehoord hebben. O,” kreunde ze, “ik word er zo zenuwachtig van en zo moe. Ijs op m’n hoofd. Laten we maar teruggaan naar de woonwagen. En naar bed!”

“Ja dat vind ik ook,” zei Abeltje. “We gaan naar bed. En dan ga ik vannacht heel hard denken.”

“Dat zal veel uithalen,” bromde meneer Tump.

“Denken over wat we doen moeten,” zei Abeltje. “Want we hebben nu toch het goeie spoor te pakken. En de degenslikker heeft NIET gelogen. Die kerels zijn hier in de buurt, waarschijnlijk is Laura ook hier in de buurt. Dan moeten we haar ook kunnen opsporen. Maar hoe...”

Ze gingen naar de woonwagen terug, die daar verborgen stond onder de bomen. En ze waren alledrie zo moe, zo moe...De laatste dagen waren ook zo inspannend geweest.

“Er is nog een stuk rolmops over,” zei meneer Tump. “In een stuk krant. Hier. Kan ik jullie dienen?”

Klaterhoen sneed er nog een boterham bij en toen ze nog wat gegeten hadden rolden ze alledrie in hun bed, zonder eerst de boel op te ruimen.

“In elk geval...” mompelde Abeltje, vlak voor hij in slaap viel, “in elk geval gaan we morgen die boeven achterna. Hoe dan ook.”

“Wat zeg je...?” prevelde meneer Tump, in het bed naast hem.

“Ik zeg dat we morgen achter die boeven aan moeten,” zei Abeltje. “Hoe dan ook.” Toen draaide hij zich om. En hij sloiep in.

De boeven achterna, maar...

“Niet doen,” zei Abeltje slaperig, met z’n ogen dicht.
“Nee, ik sta nog niet op. Hè nee, niet zo’n lawaai maken...” Hij was nog half in slaap en hij wilde niet wakker worden.

Want hij droomde zo boeiend. Hij droomde dat hij op de bok zat van de woonwagen, met Bessie ervoor, en dat hij achter het autootje van de twee mannen aan jaagde. Het autootje reed heel hard, maar Bessie liep nog harder. Toe dan Bessie, toe dan...riep Abeltje en hij liet de zweep knallen. Heel duidelijk zag hij in de auto voor hem Laura zitten. Ze wenkte en hij wilde haar inhalen...toe dan...toe dan...Maar ineens veranderde Bessie in een tijger, een grote gele koningstijger, die blies en gromde. Maar ook de tijger liep hard, heel hard...en de woonwagen rolde en ratelde over de weg, het ging met een vaart, met een reusachtige vaart over de klinkers...de wagen zwaaide en botste en rammelde...

En toen deed Abeltje zijn ogen wijd open. Hij was wakker,

klaarwakker. En de schrik kroop heel langzaam in hem op als een ijzige waterstraal: Ze reden! De woonwagen reed. Heel hard! Ontzettend hard! Zo hard als in de droom. Zo hard als een auto!

Hij keek in het bed naast hem. Daar lag meneer Tump, met z'n mond half open, diep in slaap. En daar, achter het gordijn, zag hij een arm van Klaterhoen, die ook rustig in haar bed lag te slapen.

“Help!” riep Abeltje. “Help!”

“Huh,” knorde meneer Tump.

“Word wakker!” schreeuwde Abeltje. “We rijden!”

“Hè jongen, wat laat je me schrikken,” zei Klaterhoen, die nu rechtop in haar bed zat. “Wat is er? Hè? Wat is dat? We rijden!”

“Dat zei ik je toch,” gilde Abeltje. “Meneer Tump, word wakker!”

Meneer Tump zat nu ook rechtop. Zijn haren zaten erg in de war en hij keek heel dom. “Is er iets?” vroeg hij.

Toen had hij het ineens door. Hij voelde ook met wat voor ontzaglijke vaart de woonwagen reed en botste en zwaaide en rammelde over de klinkerweg.

Met één sprong was hij uit bed en Abeltje stond naast hem. Gelijktijdig schoven ze het gordijntje weg van het voorruitje.

Voor hen reed een blauwe auto. En aan die blauwe auto

zat een kabel. En aan die kabel zat de woonwagen vast.

“Wel...dat is...dat is...het toppunt!” stamelde meneer Tump.

“Ze hebben ons op sleeptouw!” schreeuwde Abeltje.

“Wacht even...ik moet eerst mijn peignoir aantrekken,” riep Klaterhoen vanuit haar hoek. Klaterhoen hield van netjes en zelfs al zou de wagen in brand staan, dan nog zou zij eerst haar peignoir aantrekken.

“Ziezo,” zei Klaterhoen en ze kwam erbij staan. “Wat is er gaande?”

Maar toen ze de blauwe auto zag, gaf ze een gil. “Zijn ze dat?” riep ze dodelijk verschrikt.

“Vast!” zei Abeltje. “Het zijn vast die twee kerels, die Laura ontvoerd hebben. Nu gaan ze ons ook ontvoeren.”

“Maar waarom?” zei Klaterhoen. “Voor mij krijgen ze nooit vijftigduizend gulden.”

“Ze hebben natuurlijk toch gezien dat we in de molen bezig waren,” zei meneer Tump. “Ze hebben het gisteravond ontdekt dat wij er met een lichtje aan ‘t zoeken waren. En nu zijn ze bang dat we Laura gaan opsporen, en daarom gaan ze ons ergens...” Hij zweeg.

Abeltje rilde en Klaterhoen huiverde ook even. “Gaan ze ons ergens vermoorden,” wilde meneer Tump zeggen. Maar hij had het ingeslikt.

“En Bessie? Waar is Bessie?” riep Abeltje ontdaan.

“Die hebben ze gewoon in de wei laten staan,” zei meneer Tump. “Da’s nogal glad.”

“Maar dat we die kerels niet hebben gehoord!” zei Klaterhoen. “Wat gek. Dat ze ons zomaar op sleeptouw hebben genomen, zonder dat we iets hoorden!”

“Gekker nog,” zei meneer Tump. “Kijk eens om je heen! Ze zijn IN de wagen geweest. Kijk ‘s naar dat kastje!”

Ja, het was zo. De inhoud van het kastje lag slordig en rommelig op de vloer. Een koffer hadden ze opengemaakt, een bankje hadden ze omgegooid. Ze waren blijkbaar grondig aan het snuffelen geweest.

“En wij maar slapen,” zei Klaterhoen bitter. “Hoe is het mogelijk!”

“We waren ook zo uitgeput,” zei Abeltje. “Ik ben nog nooit zo moe geweest als gisteravond. Van dat zoeken in die griezelige molen waren we zo moe. Wat moeten we nu doen? Moeten we nu afwachten waar ze ons naartoe brengen? Of kunnen we misschien bij die kabel komen en ‘m doorsnijden?”

“Geen kwestie van,” zei meneer Tump. “Jij zou je desnoods nog door het voorraampje kunnen wringen, maar ze zouden je onmiddellijk zien. Nee, we moeten afwachten tot ze stoppen. Ze stoppen natuurlijk wel eens, om te tanken, of voor een overweg. En dan moeten we hem smeren, gewoon, door de achterdeur.”

“Wat,” zei Klaterhoen. “Weglopen?”

“Ja,” zei meneer Tump. “Waarom niet?”

“Nee,” zei Klaterhoen. “Dan laten we de woonwagen in de steek. De woonwagen die professor Pinsky ons heeft toevertrouwd. Dat nooit!”

“Nee,” zei Abeltje. “Dat nooit. En bovendien...er zal misschien nog wel een andere manier zijn...er moet toch een manier zijn...”

“Jij wou achter die kerels aan!” zei Klaterhoen bits. “Jij zou zo graag achter die kerels aan, hè? Nou, je hebt je zin. We zitten erachteraan!”

Met hun hoofd in hun handen zaten ze alledrie om het kleine tafeltje heen, te denken, te denken, terwijl ze zo nu en dan met een ruk omhoogschoten, als de wagen over een grote kei reed.

Boem...HOTS! RANG! Voor ze wisten wat er gaande was tuimelden ze plotseling allemaal naar voren, met een hevige schok en daar lagen ze met z’n drieën op een hoopje, voor in de wagen.

Klaterhoen kreunde en jammerde.

“Help, m’n been!” schreeuwde meneer Tump. “M’n been is eraf.” Abeltje probeerde op te krabbelen, maar hij lag onder die zware meneer Tump. De wagen stond stil.

“Ziezo...” zei een zware stem.

Nog versuft van de schok keken ze op.

Daar, in de achterdeur stond de man met de blauwe neus. Het was een erg blauwe neus. En het was een afschuwelijke man. Heel groot. Heel zwaar en met een dikke nek.

“Ziezo,” zei de blauwe neus nog eens. “En nu wil ik weten waar jullie onze Laura hebt verborgen.”

Hij keek dreigend.

Wanneer hij had gevraagd: Waar hebben jullie Sinterklaas verstopt, dan hadden ze niet verbaasder kunnen zijn. Ze keken hem alledrie met open mond aan.

Klaterhoen was de eerste die haar tong terugvond.

“Onze Laura,” snibde ze. “Die is goed. Als je maar weet, dat het ONZE Laura is!”

De blauwe neus keek haar heel vuil aan. “Dat zullen we nog wel eens zien,” zei hij. “Maak het jullie gemakkelijk in je woonwagen en geniet nog maar zoveel mogelijk van het leven vandaag. Maar ik raad jullie aan, om vanavond wel te weten waar die Laura verstopt is. Onze Laura!”

En toen hij dat gezegd had, ging hij het achterdeurtje uit.

“Ik zal die vent,” brulde meneer Tump en hij wilde erachteraan. Maar Klaterhoen hield hem tegen. “Ssst,” zei ze. “Forceer niets. Hoor ‘s, ze zijn aan het timmeren.”

Blijkbaar waren de twee mannen bezig de achterdeur dicht te maken met een paar dwarslatten. Er kwam een aantal dreunende slagen...ze hoorden stemmen daarbuiten. Toen

werd het stil.

Abeltje liep naar de deur en duwde ertegen. Inderdaad, de deur was geblokkeerd. Ze konden er niet meer uit.

“Wel, wel,” zei Klaterhoen, “wat zitten we nou gezellig in onze woonwagen.” HOTS...ze had het nog niet gezegd, of met een ontzaglijke ruk schoot de wagen vooruit. Ze tuimelden weer alledrie omver, ditmaal tegen de achterkant van de wagen.

“We rijden weer,” zei Abeltje.

“Dat voel ik ook,” zei meneer Tump en wreef zijn pijnlijke knie.

21

Dame met blauwe sjerp

“Laten we maar wat gaan eten,” zei meneer Tump. “Ze komen vanavond pas weer naar ons informeren. We hebben dus de tijd.”

“Begrijpen jullie er iets van,” vroeg Klaterhoen en ze keek helemaal verbijsterd. “Zij denken serieus, dat wij Laura verborgen houden.”

“Ik vermoed,” zei Abeltje, “ik vermoed, dat Laura in die molen heeft gezeten. En dat ze er uit zichzelf vandaan heeft weten te komen. Toen zijn die kerels gaan kijken, of ze er nog zat. En weg was ze. Wel, ze zagen ons daar ook rondscharrelen gisteravond, dus ze dachten dat wij haar hadden meegenomen. Ze hebben toen onze hele woonwagen doorzocht, terwijl wij sliepen.”

“Ja,” zei Klaterhoen. “Zelfs in de koffers hebben ze gezocht. Naar Laura. Wat een onzin vertel je daar.”

“Wacht nou,” zei Abeltje. “Misschien zochten ze in die koffers naar papieren met aanwijzingen of zoiets. Maar in elk

geval, toen ze niks vonden hebben ze ons maar met wagen en al mee op sleeptouw genomen. Ze zijn er vast van overtuigd, dat wij weten waar ze is. En ze zullen ons dwingen om het te zeggen ook.”

“Met afschuwelijke middelen,” zei meneer Tump somber.

“Ja, wat zullen ze met ons gaan doen?” vroeg Abeltje. “Als ze ons vermoorden hebben ze er ook niks aan. Nee! Wat hebben ze dan nog aan ons! Dan hadden ze ons niet zo ver hoeven mee te slepen. Dan hadden ze het wel meteen kunnen doen.”

“Misschien gaan ze ons uithongeren,” zei meneer Tump. “Ze laten ons opgesloten zitten, hier in de woonwagen en zo nu en dan komen ze eens door het ruitje kijken, of we al rijp zijn voor een bekentenis.”

“Dan moeten ze wel lang wachten,” zei Klaterhoen nijdig. “Ten eerste hebben we nog eten genoeg in huis. En spek. En thee. En eieren. En dan...wat hebben wij te bekennen? Wij weten ook niet waar Laura is. En dat is de waarheid. Ze geloven het enkel niet. Weet je wat. We gaan een paar uur slapen, dan gaat de tijd het vlugste om.”

Ze strekten zich alledrie uit op de banken en sliepen binnen de minuut. Toen ze wakker werden was het diep in de middag.

“Ik ga eens kijken waar we zijn,” zei Abeltje. Hij keek door het voorruitje. Ze reden nu langs een volkomen onbekende

grote verkeersweg met aan weerszijden bomen. De auto reed niet erg hard, misschien een veertig kilometer. Voor de achterraut van de auto zag Abeltje nu een gezicht. “Dat is zeker de bochel,” stelde hij vast. “Het is de blauwneus niet. Deze moet ons natuurlijk bewaken en goed uitkijken of we geen ontvluchttingspogingen doen.”

“Nou heb ik al een uur geleden gevraagd om eten,” zuchtte meneer Tump, “en nog staat er niks op tafel.”

“Sst! Geduld,” zei Klaterhoen. “Je bent niet bij je vrouw thuis. Daar kun je commanderen. Maar niet bij mij. ‘k Heb rookworst en kaas. En we hebben nog een heel roggebrood.”

“Er is ook nog STEEDS een stuk rolmops,” zei meneer Tump. “Daar in die krant. Abeltje, kom aan tafel.”

Ze gingen zitten en ze aten zwijgend, want ieder was bezig met denken over die verbazingwekkende situatie waarin ze verkeerden. Daar reden ze nu, in de woonwagen, achter een auto met twee schurken, die misschien afschuwelijke dingen van plan waren. En toch, ondertussen zaten ze hier zo gemoedelijk aan tafel en ze aten rolmops!

Meneer Tump zat met de krant voor zich, waarin de rolmops had gezeten en bijna automatisch gleden zijn ogen over de berichten in die oude krant.

“Heeeee! Hei! Hooooo!” schreeuwde hij ineens. En hij stond zo haastig op van zijn stoel dat het tafeltje bijna omver viel.

“Jozias!” riep Klaterhoen verschrikt. “Wat is er? Ben je gek geworden?”

Meneer Tump liep met de krant door de woonwagenruimte. Hij had een heel rood hoofd van opwinding en hij stootte allerlei onsamenhangende klanken uit.

“Wat is er dan toch!” riep Abeltje. “Wat is er gebeurd? Bent u niet goed?”

“Laura...” hijgde meneer Tump en hij kreeg een hoestbui, maar het leek ook erg veel op een lachbui. “Laura...uche uche uch...” Hij wees naar de krant.

Tegelijk grepen Klaterhoen en Abeltje de krant, die meneer Tump nog in de hand hield. Bijna verborgen onder de vetvlekken stond daar een berichtje: Laura ontvreemd uit Provinciaal Museum, stond erboven. En daaronder luidde het bericht: Uit het Provinciaal Museum te Middelum is het beroemde schilderij van de Italiaanse schilder Baloglio ontvreemd. Het stuk, dat maar zeer klein is, is hekend onder de naam “Laura’ of ook wel ‘Dame met Blauwe Sjerp’. Het dateert uit de vijftiende eeuw en het is een fortuin waard. De politie speurt ijverig maar tot nu toe is geen spoor van de daders gevonden.

Klaterhoen begon zenuwachtig te lachen. “Hi hi,” zei ze.

Maar meneer Tump begon heel opgewonden heen en weer te lopen met een vinger tegen zijn voorhoofd. “O,” zei

hij. “Dit verklaart een heleboel! Ze hadden dus dit schilderijtje in de molen verstopt. En niet onze Laura. Ze hebben ons in de molen gezien. Ze hebben gezien dat er licht was en ze zijn ons gevolgd en ook in het cafeetje gaan zitten. Ze waren ervan overtuigd dat wij het schilderij van ze wilden afpakken, of dat we van de politie waren of zoiets. Nu denken ze, dat wij het schilderijtje hebben meegenomen, maar daarin zijn ze mis. We hebben het niet. Wat kijk je gek, Abeltje.”

“Ik heb het wel,” zei Abeltje met een hoogrode kleur van opwinding.

“Wat?” zeiden meneer Tump en Klaterhoen tegelijk.

“Ik heb het schilderijtje hier, in mijn kussen,” zei Abeltje.

“Wist jij dan iets van die diefstal af?”

“Nee,” zei Abeltje. “Maar toen we aan het zoeken waren in die molen, toen zag ik iets staan achter zo’n zware houten balk. En het was een schilderijtje. Het was het enige ding op die zolder dat niet beschimmeld en niet vies was. En toen heb ik het opgepakt en in mijn zak gestopt. Zomaar, eigenlijk, ik had het niet eens goed bekeken. Ik zag alleen dat er een dame op stond met een blauwe ceintuur.”

“Maar waarom in je kussen?” vroeg Klaterhoen.

“Ik vond het gisteravond in mijn zak,” zei Abeltje. “Ik was het allang weer vergeten. En ik was zo moe. En ik wou naar bed. Toen heb ik het gewoon in mijn kussensloop gestopt. Willen jullie het zien?”

Hij greep in het kussen en haalde er het schilderijtje uit. Het was een meesterstukje, zo lieflijk en zo teder van uitdrukking dat ze er alledrie met een zucht naar stonden te kijken.

“Nou, hoe dan ook,” zei meneer Tump. “Die boeven krijgen het niet terug. We zullen het goed verbergen.”

“Waar dan?” vroeg Klaterhoen.

“Onder mijn trui en mijn overhemd stop ik het,” zei meneer Tump. “Hier op mijn borst.”

“Maar ze zullen ons wel fouilleren straks,” zei Abelje.

“Dat moeten ze dan maar eens proberen,” zei meneer Tump grimmig.

Klaterhoen ging helemaal ontdaan op een stoel zitten en vroeg: “Dus...dus...als ik het goed begrijp heeft dit helemaal niets met onze Laura te maken?”

“Niets...” zei meneer Tump. “Wat de degenslikker ons vertelde was waar, hij heeft natuurlijk inderdaad dat gesprek afgeluisterd, maar het ging aldoor over het schilderstuk. En toen deze fraaie heren ons in de molen zagen rondspoken met onze lantaren, toen hebben ze gewacht tot wij weg waren, ze zijn toen op de zolder gaan controleren en merkten dat HUN Laura verdwenen was. Met de auto zijn ze toen naar het café gereden, waarschijnlijk ons voortdurend in het oog houdend...en ‘s-avonds zijn ze ons gevolgd toen we naar de woonwagen gingen. Ze hebben vanmorgen eerst ingebroken

en toen ze het ding niet vonden, hebben ze ons helemaal op sleeptouw genomen. Voila! Dat is het hele kerseneten.”

“Dit betekent dus,” zei Klaterhoen, “dat we wéér helemaal op een dwaalspoor zijn. Dat we wéér helemaal opnieuw moeten beginnen met zoeken.”

“Precies,” zei meneer Tump. “Dat wil zeggen, als we hier heelhuids uitkomen.”

“Nou,” zei Klaterhoen. “In mijn hart ben ik alleen maar blij. Ik ben heel erg blij, dat onze Laura niet in handen is gevallen van deze griezelige engers! En laten we nu gauw bedenken waar we haar dan wel moeten zoeken.”

“Wel ja,” zei meneer Tump. “Effe gauw bedenken! Terwijl we nog in de klauwen van die roofgieren gevangenzitten. Nee, Klaterhoentje, je zult even geduld moeten hebben. We dienen ons eerst af te vragen hoe we hier uitkomen. Uit deze benarde positie. Wat doe jij daar, Abeltje?”

Abeltje was aan de voorkant met iets bezig. Hij stond gebukt en keek met een rood hoofd op. “Ik dacht...ik heb een plan,” zei hij.

22

De auto-mannen

“Ik snap maar niet wat jullie aan het doen zijn,” zei Klaterhoen.

“Wacht maar af,” bromde meneer Tump.

Hij was druk in de weer met de gereedschapskist, die ze onder het bankje vandaan gehaald hadden. “Hou ‘s even vast, Abeltje,” zei hij.

Zwijgend werkten ze samen verder, zo nu en dan maakten ze een korte opmerking en af en toe zei meneer Tump: “Kijk eens uit het voorruitje, Abeltje. Maar voorzichtig, laat ze het niet merken. Zit die vent nog in de auto naar ons te loeren?”

“Ik kan het niet zien,” zei Abeltje. “Het wordt al donker.”

“Dat moeten we juist hebben,” zei meneer Tump. “Het moet donker worden.”

“Wat doen jullie toch,” zei Klaterhoen weer. En ze kwam eens dichterbij om te kijken. “Ooooh,” zei ze, “jullie zagen een heel paneel uit de voorkant.”

“Ja,” zei Abeltje. “Maar ze mogen er niets van merken.

Het moet nog even blijven vastzitten. En het is bovendien nog niet klaar.”

“Hij stopt, hou je vast!” riep meneer Tump.

Gelukkig konden ze zich nog alledrie overeind houden. Meneer Tump borg snel de gereedschapskist op en sloeg met een doek het zaagsel weg.

“Daar komen ze!” riep Abeltje.

Maar het was loos alarm. De auto trok weer op en ze reden verder. Uren en uren waren ze nu al door die auto voortgetrokken.

“We zijn minstens al in Frankrijk,” zei meneer Tump.

“Misschien brengen ze ons naar Zwitserland,” zei Abeltje.

“Hoe dan ook,” zei Klaterhoen. “Die mensen zullen toch wel eens moeten stoppen. Ze kunnen toch niet de hele dag en de hele nacht doorrijden. Ze moeten toch eten! Ze moeten toch slapen!”

“Zitten we nog op de grote weg?” vroeg meneer Tump.

Abeltje keek uit het raampje. “We slaan net een zijweg in,” zei hij. “Een donkere, nogal smalle zijweg. Ik geloof dat het hier bos is, maar ik kan het niet goed meer zien.”

“Dan zullen we het zo meteen hebben,” zei meneer Tump. “Doorwerken, Abeltje, over een paar minuten moeten we ons plan uitvoeren, denk ik. Hou jij je hand hier tegen...die twee kleine stukjes kan ik wel met een breekijzer loskrijgen. Ja...hup...is ie helemaal los? Dan moet je dat touw

vasthouden, zodat het hele paneel er niet voortijdig uitvalt. Kun je door het raampje kijken en gelijk dat touw goed vasthouden? Nou, als ze stoppen laat je het maar vieren.”

Ze wachtten nu in spanning. De auto reed nog steeds door. De weg was nu erg hobbelig en bovendien bochtig, telkens zwaaide de wagen naar links en naar rechts, maar de auto reed ook maar heel langzaam.

“En wat moet ik doen, als de wagen stopt?” vroeg Klaterhoen. “Zal ik soms een pollepel gereedhouden, om mee te slaan?”

“Dat is geen gek idee,” zei meneer Tump. “Hou je in elk geval maar slagvaardig.”

Nauwelijks had hij dit gezegd of Abeltje riep: “Ja!”

En hij liet het touw los. En wat er daarna gebeurde, dat ging allemaal zo snel dat de arme Klaterhoen helemaal niet begreep wat er eigenlijk gaande was. Ze zag dat het hele paneel uit de woonwagen viel aan de voorkant. Ze zag dat meneer Tump eruit sprong, veel sneller dan ze ooit gedacht had dat hij springen kon. Een vlaag vochtige wind en regen kwam de wagen binnen. Abeltje was meneer Tump gevolgd... ze hoorde buiten schreeuwen en ze hoorde meneer Tump bevelen geven.

Nu is het wel tijd dat ik met mijn pollepel kom, dacht juffrouw Klaterhoen. Ze nam de lepel op en klom heel omzichtig uit het gat aan de voorkant van de wagen. Het was

nu pikdonker buiten.

“Ik zal jullie! Dieven, moordenaars!” schreeuwde Klaterhoen, terwijl ze als een woeste indiaan de kant van de auto uit rende.

Maar meneer Tump hield haar tegen. “Het hoeft niet meer, Klaterhoentje,” zei hij. “Het plan is volledig geslaagd. Kijk maar.”

Daar stond de auto van de twee schilderjendieven...keurig weggeborgen onder een autohoes. Onder een Tump's Patent Autohoes, met pinnen vastgenageld aan de grond. Binnen uit de overdekte auto hoorden ze heel flauwe kreten.

“Ze kunnen er niet zo gauw uit!” zei meneer Tump trots. “Abeltje heeft die pinnen goed vastgemaakt en zo'n ding is ontzettend sterk. Ze kunnen de portieren maar een heel klein kiertje openmaken en dan kunnen ze verder nog niks beginnen. Ja, die patent-hoes werkt best. Kom, Abeltje, laten we even die kabel losmaken tussen de twee wagens.”

Toen de kabel los was, zei Abeltje: “Pffff! Wie had dat gedacht, dat het zo vlot zou gaan.”

“Wel, ze waren er ook helemaal niet op bedacht,” zei meneer Tump. “Ze hadden geen flauw vermoeden van dat paneel. Waarschijnlijk stopten ze, om ons eens flink het mes op de keel te zetten, hier in deze verlaten omgeving. Ze wilden ons fouilleren, ze wilden ons dwingen om het schilderijtje terug te geven en het zou hun ook stellig gelukt

zijn, als we niet zo snel waren geweest.”

“Reusachtig vlug waren we,” zei Abeltje. “O meneer Tump, in een mum van tijd had u die autohoes over ze heen gegoooid.”

“Ja joh, maar daar heb ik routine in,” zei meneer Tump bescheiden. “En ik krijg steeds meer routine. Eerst met die tijger, nou weer hiermee. Je ziet wat je met die autohoezen allemaal doen kan.”

“Zeg,” zei Klaterhoen. “Nou hebben jullie die kerels gevangen onder een zeildoek, maar ik vertrouw het nog niet zo hard. Als ze pistolen bij zich hebben, gaan ze om zich heen schieten. En dan schieten ze toch zeker wel door die autohoes heen, Jozias, of zijn die dingen zo sterk dat je er niet eens een kogel doorheen krijgt?”

“In elk geval moeten we zorgen dat we gauw wegkomen met de wagen,” zei meneer Tump. “We kunnen hier niet op ons gemak staan lachen van ha ha ha wat hebben we dat weer knap gedaan. Wegwezen is het parool.”

“Maar hoe?” zei Abeltje. “We hebben geen paard. We zullen zelf moeten trekken.”

Tja, er zat niets anders op.

“Trek jij in ‘t midden, aan die kabel, Klaterhoen,” zei meneer Tump. “Dan trekken wij ieder aan een boom. Ik mag Joris heten, als ik weet waar we hier ergens zitten. Misschien is het Duitsland. Of Frankrijk. Of misschien zijn ze wel

helemaal in Spanje terechtgekomen.”

Het was geen licht werkje, dat trekken aan de woonwagen. De weg was modderig en smal. Het was donker, ze zaten ergens in een vreemd bos en ze hadden geen flauw begrip welk bos en in welk land.

“Weer een zijweg,” riep Abeltje, “het wemelt hier van de zijwegen.”

“Dat is juist goed,” zei meneer Tump. “Laten we telkens een ander weggetje inslaan, dan raken zij het spoor bijster, als ze zich bevrijd hebben van die autohoes. Ofschoon,” ging meneer Tump door, “ik geloof dat ze daar de hele nacht wel voor nodig zullen hebben, als het ze lukt.”

Hijgend en sjorrend zeulden ze alledrie voor de woonwagen. Het viel om de drommel niet mee. Allereerst was het pikdonker en dan...het weggetje was smal en vrij mul en de takken van de lage bomen slieden over het dak en maakten het trekken nog zwaarder.

“Zouden ze ons achterna komen?” hijgde Klaterhoen. En ze zeulde heel hard.

“Wie? Die twee auto-kerels? Welnee,” zei meneer Tump. “Die zitten minstens nog de hele nacht onder de autohoes. Ik denk dat ze er zo lang zitten tot er iemand langskomt, die ze bevrijdt.”

Ze werden moe. Klats...daar lag Klaterhoen op haar neus. Ze was gevallen over een boomstronk.

“Ooooh...” jammerde ze. “Ik kan niet meer. Laat mij hier maar liggen. Ik zal hier wel doodgaan. In dit bos. Ooooh!”

“Doodgaan?” riep meneer Tump. “Waarom? We zijn nou juist aan de boeven ontkomen. We hebben het beroemde schilderij bij ons. Hier heb ik het, op mijn borst!” En hij sloeg op zijn borst.

“Heerlijk,” zei Klaterhoen bits. “Fijn! We hebben een beroemd schilderij! We zitten wel in een bos, ergens in China of zoiets! We hebben een woonwagen zonder paard en moeten die woonwagen zelf verder zeulen, door de modder en door het zand. We weten nog steeds niet waar we Laura kunnen vinden. We zullen hier nog verhongeren! Maar...” zei Klaterhoen heel nijdig, “we hebben een SCHILDERIJ! O wat ben ik blij!”

“Niet zo bokkig wezen, Klaterhoentje,” zei Abeltje. “Nog even volhouden.”

“Kijk! O, jongens, kijk...ik zie een lichtje...nog een lichtje... Daar tussen de bomen! Blauwig licht! Het is...het is...de autoweg! We zijn haast op de grote weg.”

“Hoera!” zei meneer Tump. “Nu kunnen we een auto aanhouden!”

“En dan?” vroeg Klaterhoen snibbig. “Laten we dan de woonwagen hier staan? En gaan we dan zelf liften?”

“Nee,” riep Abeltje. “We gaan liften MET de woonwagen. De woonwagen moet mee!”

“Dat is het!” zei meneer Tump. “We zullen zien dat we met woonwagen en al liften. Gelukkig heb ik de kabel meegenomen. En gelukkig heb ik het woonwagen-paneel weer in de wagen teruggelegd. Kom nog even trekken, we zijn er zo!”

23

Liften

“Zie je wel,” zei Klaterhoen somber. “Geen mens is zo gek om een hele woonwagen mee op sleeptouw te nemen.

We zullen nog zonder woonwagen terug moeten.”

“Nooit,” zei Abeltje. “Dan trekken we ‘m liever zelf.”

“Of we stelen een paard,” zei meneer Tump dromerig.

“Stelen?” gilde Klaterhoen. “M’n hele leven ben ik een eerlijk mens geweest, denk je dat ik op m’n ouwe dag nog een paard steel?”

“Jij hoeft het niet te doen,” zei meneer Tump weer dromerig. “Ik zou het wel eventjes doen.”

“Bah, Jozias,” zei Klaterhoen vol minachting.

Al twee uur stonden ze daar nu, in de nacht, aan de grote weg. En iedere auto hielden ze aan. De meeste reden gewoon door en hielden niet eens in. Een paar auto’s waren gestopt. Maar toen de chauffeurs hoorden dat het niet alleen ging om drie mensen, maar ook nog om een hele woonwagen, toen waren ze gaan lachen en ze waren doorgereden. Ook een

hele grote vrachtauto was doorgereden en dat vond Abeltje een misselijke streek. Want bij die vrachtauto had het best gekund.

Wel wisten ze nu, waar ze ongeveer waren. Ze waren bij de Belgische grens, maar nog net in Nederland.

“En we moeten ook nog maar net een auto treffen die de kant uit gaat van Larixveen,” zei Abeltje. “Daar moeten we naartoe. Daar staat Bessie. Het arme dier. Nog in dat weitje.”

“Ja,” zei Klaterhoen. “In elk geval moeten we naar Bessie. Kijk, daar komen weer autolichten. Zwaaien, jongens!”

Abeltje zwaaide met zijn zaklantaarn en ging bijna midden op de weg staan.

De auto hield in.

Abeltje zwaaide nog eens hevig.

De auto stopte.

“Wat een gek ding,” zei Klaterhoen. “Het lijkt er wel een uit 1900.”

Het was inderdaad een heel gek, hoog, ouderwets, pieperig wagentje. En er kwam een meneertje uit, ook uit het jaar 1900, een gek ouderwets, pieperig meneertje.

“Wat is dat? Wat is dat?” kefte hij. “Hebt u moeilijkheden?”

Hij zette het wagentje wat naar de kant van de weg en hij kwam bij hen staan. Onderzoekend keek hij naar deze drie vreemde mensen. Klaterhoen was roetzwart, nog van haar val.

Meneer Tump zag er heel woest en ongeschoren uit. Abeltje had over z'n rode uniform nog steeds de oude donkere trui van meneer Tump, die hem tot op z'n knieën hing.

En ook hij had smeren in z'n gezicht en er zaten blaren en takjes in z'n kuif. Maar hij glimlachte vriendelijk en hij deed dadelijk het woord.

“Neemt u ons niet kwalijk, meneer, dat we u aanhouden,” zei hij haastig. “We zien er wat verwilderd uit, maar dat komt omdat we zo lang met die woonwagen door het bos gezeuld hebben. We zijn namelijk ons paard kwijtgeraakt, ziet u...en nu moeten we naar Larixveen.”

“Zo zo,” zei het mannetje en keek hen alledrie om beurten vorsend aan.

“Ja meneer,” zei Klaterhoen. “En we wilden u vragen of u ons zou kunnen meenemen. Maar nou begrijpen we wel dat daar geen sprake van is.”

“De woonwagen moet namelijk ook mee,” zei meneer Tump kleintjes. “Die zou dan achter uw wagentje vastgemaakt moeten worden, met hierzo, deze kabel. Maar dat is uitgesloten. Dat zie ik wel.”

“Wat...wat...” sputterde het mannetje. “Wat denkt u wel? Mijn wagen? Weet u wel dat mijn wagen niet onderdoet voor een acht cilinder Amerikaan? Hè? Weet u dat wel?”

Ze moesten alledrie bekennen dat ze dat niet wisten.

“Nou, dan zal ik het u laten zien,” zei het mannetje bedrijvig. “Waar is die kabel? En waar is die woonwagen? Sleep ‘m ‘s op de weg. Help ‘s een handje.”

Abeltje en meneer Tump beijverden zich om de woonwagen achter het autootje te bevestigen.

“Ziezo,” zei het mannetje. “Mag ik me nu nog even voorstellen? Jansen is mijn naam.”

“Aangenaam,” zeiden ze alledrie.

“Willen jullie in de woonwagen blijven?” vroeg meneer Jansen. “Of gaat er een van u mee in mijn auto?”

“Ik wil wel graag in de auto,” zei Klaterhoen. “Maar wacht ‘s...gaat u wel de weg naar Larixveen uit?”

“Helemaal niet,” zei meneer Jansen. “Ik ga naar Den Haag.”

“Dan kunnen we niet mee,” zei Abeltje. “Dat gaat niet! Dan moeten we de woonwagen weer losmaken.”

“Niets ervan!” zei het mannetje boos. “Laat zitten, jongeman. Want ik zal jullie met mijn wagen naar Larixveen brengen, het is een heel eind om, maar ik wil jullie bewijzen dat mijn auto in staat is. die knullige woonwagen van jullie te trekken. Al was het naar Lapland, ik bracht jullie d’r heen.”

Een beetje onder de indruk stapten Abeltje en meneer Tump in de woonwager. Juffrouw Klaterhoen zat naast het mannetje in de auto.

Hij gaf gas...het autootje kreunde en steunde ontzaglijk... gaf een reeks knallen...piepte zuchtend en verspreidde hele wolken uitlaatgas. Maar toen schoot het vooruit en de woonwagen hobbelde erachter.

“Hij doet het!” riep Abeltje. “Hoe is het mogelijk!”

“Hij doet het!” zei meneer Tump, terwijl hij uit het raampje leunde. “Laten we hopen dat ie het haalt. Kom, Abeltje, we moeten even dat losse paneel weer vasttimmeren.”

“Goed,” zei Abeltje. “Hebt u het schilderijtje goed bewaard?”

“En of,” zei meneer Tump. “Hier op mijn borst.”

“Als we Bessie hebben opgehaald, in Larixveen, dan gaan we het schilderij terugbrengen,” zei Abeltje. “Dan gaan we het in Middelum terugbrengen, naar het museum.”

“Ja,” zei meneer Tump. En hij zuchtte. “En dan?”

“Dan zijn we weer even ver als in het begin,” zei Abeltje. “Nog geen spoor van Laura.”

Alweer de stationschef

“Nou? Wat heb ik je gezegd?” schreeuwde het meneertje Jansen. “Wat heb ik jullie voorspeld? Zijn we er, of zijn we er niet? Heeft m’n wagen het gehaald, of niet?”

Ze stonden onder aan de dijk in Larixveen. Rechts van hen was het weiland, waar Bessie nog heel rustig stond te grazen. Abeltje was al heel hard naar Bessie toe gelopen en stond nu het lieve paard te aaien, met z’n arm om de nek van het dier.

Klaterhoen was uitgeput uit het autootje getuimeld en meneer Tump wiste zijn voorhoofd af, met z’n grote rode zakdoek.

“Krimmeneel, zoals die wagen van u rijdt,” zei meneer Tump. “M’n compliment.”

Het meneertje Jansen begon te stralen van top tot teen. “Enorm, hè?” zei hij. “Ongeëvenaard, hè? We hebben wel een paar keer pech gehad, maar dat mag geen naam hebben.”

“Nee,” zei meneer Tump, “dat mag geen naam hebben.” En hij rilde. Want ze waren nu op de kop af vierentwintig uur

onderweg geweest, achter dit gekke oude autootje aan. Ieder ogenblik had het motortje de strijd opgegeven. Dan was meneer Jansen er weer onder gaan liggen en had een heleboel geprutst en gemopperd en dan...wel dan deed het ding het weer.

Maar goed, ze waren er. En het zou ondankbaar wezen, om nu niet alle lof te zingen over het dappere autootje.

“Het spijt me zo, dat we niets terug kunnen doen,” zei Klaterhoen. “Zal ik een kopje koffie voor u zetten, in de woonwagen?”

“Nee, nee,” zei het mannetje. “Ik ben blij dat ik u een dienst heb kunnen bewijzen. Ik ben blij dat ik ook bewezen heb, hoe **GOED MIJN WAGEN** is.” En nu, hij keek op z’n horloge, “nu moet ik dan naar Den Haag. Ik wens u verder een goede reis.” Hij stapte in z’n wagentje, dat nu losstond van de woonwagen, en hij wuifde.

“Wacht even! U krijgt van mij een autohoes cadeau!” riep meneer Tump. Hij haalde een pakje uit zijn zak en maakte het los, om aan meneer Jansen te demonstreren, hoe het moest. “Zo gaat dat...ziet u wel...” zei meneer Tump. “En dan die pinnen hier aan de onderkant...kijk...Zo vrijwaart u uw wagen voor diefstal en voor vuil worden...”

Meneer Jansen schreide bijna van dankbaarheid. “Dat is nou wat ik altijd had willen hebben,” zei hij. “Al die andere autohoezen deugen niet. Maar deze!”

Hij schudde meneer Tump en Klaterhoen hartelijk de hand, verdween achter het stuur en pufte weg.

“Nou, het was een schat van een man,” zei Klaterhoen. “En hij heeft ons wel uit de misère gered. Laten we nu inkopen gaan doen, water gaan halen, koffiezetten, iets eten, ons wassen, gaan slapen...”

“Ja ja, kalm an, kalm an,” pruttelde meneer Tump.

“...en Laura gaan zoeken...” besloot Klaterhoen.

“Hè ja...” zei meneer Tump zuchtend.

Het was drie uur later. Ze hadden een uitstekend ontbijt gehad. De zon scheen, ze lagen in het wekje; een eindje verder graasde Bessie.

“Ze was toch blij dat we terug waren,” zei Abeltje. “Ze was zo blij!”

“Geen wonder,” zei Klaterhoen. “Het arme beest dacht dat we haar voorgoed in de steek hadden gelaten. Wat gaan we nu doen?”

“Naar Middelum,” zei meneer Tump. “We gaan het schilderijtje terugbrengen naar het museum.”

“We brengen het naar de burgemeester van Middelum,” zei Abeltje. “Die zal erg blij zijn dat het terecht is. O kijk, daar komen mensen voorbij die groeten...wie zijn dat?”

Over de dijk kwamen twee mensen langs. Ze wuifden met hun paraplu.

“Wel, dat is warempel de stationschef,” zei Klaterhoen. Ze wuifde terug.

“Ze komen hierheen,” zei meneer Tump.

“Ze willen natuurlijk meerijden naar Snevert,” zei Abeltje.

“Ze komen natuurlijk terug van de kostschool.”

“Zonder Mientje,” zei juffrouw Klaterhoen.

“Zonder Mientje,” zei meneer Tump. “De arme sukkels.”

De stationschef en zijn vrouw kwamen heel misnoedig de dijk afsukkelen. Ze keken treurig en ze liepen alsof ze eigenlijk geen zin hadden om ooit nog te lopen.

Juffrouw Klaterhoen had ineens erg veel medelijden met hen. “Kom even bij ons zitten,” riep ze. “Drink een kop koffie met ons mee. En eet een lekker broodje van ons! Met honing!”

Het echtpaar liet zich neer, onder een appelboom.

“Ach ach ach,” zuchtte de stationschef. “Wat een vreselijk mens!”

“Wie?” vroeg meneer Tump.

“Hij bedoelt natuurlijk de directrice van de kostschool,” zei Klaterhoen. “Vertel ‘s, meneer de stationschef, hebt u haar niet meegekregen? Uw dochtertje?”

“Nee,” zei de stationschef. “We mochten haar niet meenemen.”

Zijn vrouw begon te snikken en haar tranen drupten op het gras.

“Maar dat is toch onzinnig!” riep Klaterhoen. “Bent u dan niet naar de politie gegaan?”

“De commissaris van politie daar in dat dorp is een broer van de directrice,” snikte de vrouw. “En die is het natuurlijk met haar eens. En de burgemeester daar is een neef van haar. En zij houdt al die lieve kleine meisjes daar maar gevangen in dat vreselijke gesticht! En ze hebben uniformpjes aan. En ze moeten de hele dag in een rij lopen! Met gekke ronde hoedjes op! Zelfs als ze spelen, doen ze dat nog op een rij! En ze slapen op een rij. En ze eten op een rij. En we hebben haar alleen mogen zien, onze lieve Mientje...we hebben haar alleen mogen zien, terwijl ze in de rij stond.”

Ze werden allemaal heel verontwaardigd: meneer Tump, Klaterhoen en Abelje. “Schandelijk!” riepen ze. “En toen u vroeg of ze mee mocht?”

“Toen zei de directrice, dat de kinderen met Kerstmis naar huis mochten en niet in de zomer. En nu moeten we dus nog wachten tot kerst...” snikte de vrouw van de stationschef.

“En hebt u haar toen geen dreun op haar hoofd gegeven? Met die paraplu?” vroeg meneer Tump.

“Dat...dat...dddurfden we niet...” stamelde de stationschef: “We moeten nu naar huis. We moeten naar Snevert. Gaat u misschien die kant uit?”

“Als u nog een uurtje wacht,” zei meneer Tump. “Dan

spannen we Bessie voor de wagen en gaan we naar Middelum. Dan komen we vanzelf voorbij Snevert. Neem nog een kopje koffie en hier is een lekker stuk gemberkoek.”

“En we moeten een oplossing vinden voor die Mientje,” zei juffrouw Klaterhoen. “Ik zal wel eens piekeren. Nog een sneetje brood, misschien?”

“Nee...werkelijk...” zei de vrouw van de stationschef. “U bent allemaal zo vriendelijk en we zouden hier graag blijven zitten, maar we hebben thuis nog twee grotere kinderen. En we zullen dus nu maar niet meer wachten op u. We gaan maar wandelen naar huis. Kom, man,” zei ze en ze stond een beetje stijf en moeilijk op van de grond. “Kom, dan gaan we maar weer.”

De stationschef keek een beetje spijtig naar het tafellaken op het gras, waar nog allerlei heerlijks stond uitgestald, maar ook hij stond op en gaf zijn vrouw een arm.

“Kom nog eens bij ons aan,” zeiden ze allebei tegelijk.

“Dat beloven we,” zei Klaterhoen. “We komen nog eens praten.”

“Tot ziens dan,” zei de stationschef. Daar gingen ze.

Maar ze waren nog maar een paar stappen verwijderd toen de stationschef ineens zei: “O ja, vrouw, we hebben het briefje vergeten te geven!”

“Het briefje!” zei de vrouw van de stationschef.

“Natuurlijk, het briefje!”

“Wat voor briefje?” vroeg meneer Tump.

“Wel,” zei de stationschef en hij grabbelde in zijn binnenzak. “Dat is eigenlijk een heel curieuze geschiedenis.” Hij ging er maar weer bij zitten en hij nam een eitje.

Ook zijn vrouw ging weer zitten. “Een heel curieuze geschiedenis,” ging de stationschef door. “Wij waren daar in die grote zaal, daar in die kostschool, en we praatten met onze Mientje. En zoals we al vertelden: ze stond daar met al die andere meisjes in een rij. En toen heb ik haar de foto laten zien. Jullie weet wel...de foto die ik toen gemaakt heb op onze koperen bruiloft...”

“O ja,” zei Klaterhoen. “Toen wij plotseling dat cafeetje binnenkwamen, zaten jullie daar allemaal in een groep. En toen zijn we erbij gaan zitten.”

“Precies,” zei de stationschef. “Nou, die foto is prachtig gelukt. We staan er allemaal erg mooi op. Fm die foto liet ik dus aan Mientje zien. En naast Mientje stond een ander meisje, die de foto ook zag. En dat meisje deed toen heel vreemd. Ze wilde wat tegen ons zeggen, maar de directrice kwam juist naar ons toe, en toen durfde ze blijkbaar niet meer. In elk geval, ze hield haar mond, de stumper...o, als u eens wist hoe bang die meisjes voor dat mens zijn! Ik neem aan dat al die kinderen daar geslagen worden met de roe!”

“Ja ja,” zei Klaterhoen ongeduldig. “En toen?”

“En toen zouden we juist weggaan,” zei de stationschef.

“We hadden onze paraplu alweer uit het rek genomen en we namen afscheid van de directrice, niet al te vriendelijk, dat begrijpt u wel...en toen schoof datzelfde meisje langs ons heen...datzelfde meisje dat naast Mientje stond...”

“Ja ja,” zei Klaterhoen. “We begrijpen het...”

“En die gaf ons een klein vodje papier. Voor Abeltje...zei ze erbij...ze stopte mij het papiertje heel vlug in de hand. De directrice heeft er niets van gemerkt.”

Abeltje kwam haastig naar voren en riep: “Waar is het? Geef het alstublieft!”

De stationschef rommelde wat in zijn portefeuille en haalde er een heel klein stukje vies, oud papier uit. Abeltje vouwde het open en las.

“Wat staat er?” riep Klaterhoen. “Van wie is het? Kom op! Geef hier!”

“Help A... staat er...” zei Abeltje. “Het is Laura! Het is van Laura!”

Eindelijk

“Wat is er aan de hand? Wat is er toch?” riepen de stationschef en zijn vrouw aldoor. Ze begrepen er niets van. Abeltje danste heen en weer met het stuk papier en riep: “Nou weten we waar ze is! Eindelijk weten we waar ze is!” Klaterhoen zat ondertussen wezenloos naar het stukje papier te staren, met een blos op haar wangen. En meneer Tump ijsbeerde heen en weer en zei aldoor: “Hoe zullen we haar het best uit dat huis halen!”

“Vertel nou toch ‘s, wac is er aan de hand?” vroeg de stationschef zenuwachtig. “Het lijkt wel of jullie gek zijn geworden.”

“Dat zijn we ook een beetje...” lachte Klaterhoen. “O, lieve meneer de stationschef...we zijn nu al weken onderweg met die woonwagen om mijn lieve pleegdochter te zoeken, die op de kermis in Middelum verdween...En nu zit ze warempel in die kostschool gevangen. Oooh. Als dit nu ook maar niet een dwaalspoor is...”

“We begrijpen er nog steeds niets van,” zei de vrouw van de stationschef. “Hoe is die pleegdochter dan verdwenen? Waar? Hoezo, verdwenen.”

“Nou, luister dan,” zei Klaterhoen. En ze vertelde het hele verhaal aan de stationschef en z’n vrouw. “Ziet u...” besloot ze, “en nou zit ze blijkbaar op die kostschool.”

“Ja,” zei Abeltje. “Joost mag weten, hoe ze er gekomen is, maar iemand heeft haar meegenomen en op die kostschool gebracht. En ze kon er niet ontsnappen want, net als uw Mientje, moest ze aldoor in de rij lopen. Maar toen u die foto liet zien, van die koperen bruiloft, toen herkende ze ons. Toen zag ze dus dat wij ook op die koperen bruiloft waren. Ze heeft toen kans gezien haastig weer iets op te schrijven... een briefje te maken voor mij, met Help A... hetzelfde wat ze toen in dat zand schreef. En die boodschap heeft ze aan u meegegeven.”

“Maar hoe is ze er gekomen?” vroeg Klaterhoen. “Wie heeft haar daar gebracht? Wie had er belang bij, om Laura op een akelige strenge kostschool op te sluiten? Wie?”

“Dat doet er op dit moment niets toe,” bulderde meneer Tump. “Het gaat er nu alleen maar om, Laura zo snel mogelijk te bevrijden. Vooruit! We spannen Bessie in! We gaan eropaf. Waar is die kostschool? In Ammerzeel, zei u? Wel dan gaan we stantepee naar Ammerzeel! Hup! Naar Ammerzeel!”

“Maar...maar...” stamelden de stationschef en zijn vrouw. “Gaat u Laura daar weghalen? En onze Mientje dan?”

“Die halen we en passant ook weg daar,” zei meneer Tump. “Ik sta nu voor niets. Als het moet haal ik al die meisjes daar weg. Van die kostschool. Welja! Het kan me niets schelen. Ik ontruim daar die hele school!”

“M-m-mogen wij mee...” stotterde de stationschef. Hij was helemaal rood van opwinding en zijn kale hoofd was nog glimmender dan anders.

“Natuurlijk...” riep meneer Tump. “We gaan met z’n allen. En we gaan nu. Hé daar, Abeltje.” Maar Abeltje was al fluitend bezig met het inspannen van Bessie. Klaterhoen ruimde vlug de picknickmand in en schudde de kruimeltjes van het ontbijdaken. “Daar gaan we dan,” zei ze. Ze stapten allemaal in de woonwagen. Op de tafel stond een vaasje met pas geplukte boterbloempjes. De zon scheen door de heldere gordijntjes. Abeltje en meneer Tump zaten op de bok. Juffrouw Klaterhoen zat met de stationschef en z’n vrouw achterin en voor liet eerst sinds lange tijd zong Klaterhoen weer. Ze nam haar stemvork, sloeg een a aan en zette in:

“Hoe zachtkens glijdt ons bootje...”

De stationschef en z’n vrouw zongen dapper mee, tweede en derde stem. Ze waren ook voor ‘t eerst sinds lange tijd weer opgewekt, want ze hadden nu het vooruitzicht, hun Mientje naar huis te halen.

Het was een zonnige woonwagen, die daar over de weg hobbelde.

“Zeg,” riep meneer Tump, van de bok af, “we moeten eerst eens even overleg plegen.”

Hij zette de wagen even stil, en kwam met Abeltje achterin zitten. “We zijn nu vlak bij Ammerzeel,” zei hij. “En we hebben er nog geen moment over gesproken, HOE we dat varkentje zullen wassen. We kunnen toch moeilijk dat gebouw binnenvallen en Mientje en Laura aan hun haren eruit sleuren?”

“Dat is onmogelijk,” zei de stationschef. “Het is een heel groot gesticht, daarginder, die kant uit. Het ligt daar tussen het geboomte. Er is een ontzettend hoge muur om de tuin heen, met stukken glas en prikkeldraad erop, dus we kunnen niet over die muur heen. En het hek is heel groot en van ijzer, met grote punten. En juffrouw Piekwants...”

“Wie...?” riep Klaterhoen.

“Juffrouw Piekwants, dat is de directrice, heeft drie assistenten, ook alledrie nare kribbige juffrouwen, en twee ervan staan altijd op wacht bij de deur, zodat er niemand in of uit kan.”

“Maar u kunt naar binnen,” zei Abeltje. “U kunt toch gewoon uw dochtertje Mientje weer op gaan zoeken?”

“Nee, o nee,” zei de vrouw van de stationschef. “Dat kan nu niet meer! We zijn er net gewetst, en we mogen maar eenmaal in de zes weken een bezoek brengen.”

“Hoe komen we er dan in?” zei Abeltje.

“Tja...” zei Klaterhoen. “Hoe komen we er ooit in? Maar zeg, meneer de stationschef, vertel eens, komen die meisjes

nooit naar buiten? Kunnen we ze niet schaken, als ze aan het wandelen zijn?”

“Nee, o nee,” zei de vrouw van de stationschef. “Dat is onmogelijk. Ze gaan tweemaal per dag wandelen. Om tien uur ‘s-morgens en om vier uur ‘s middags. En dan worden ze heel streng bewaakt door juffrouw Piekzwants en haar drie assistenten. En nog een speciale wandel-bewaking is er dan bij. Ook een monster van een juffrouw, die een zweep in haar handen heeft.”

“Ts ts...” murmelde Klaterhoen. “Die arme schaapjes. En onze Laura, daar opgesloten bij die afschuwelijke Piekzwants!”

“Om vier uur gaan ze wandelen?” vroeg Abeltje. “En hoe laat is het nu?”

“Het is nu twee uur,” zei de stationschef, op zijn horloge kijkend. “Maar maak je geen illusies, jongeman, als ze gaan wandelen, zijn ze veel strenger bewaakt dan binnen in het huis het geval is.”

“En hebben ze allemaal uniformpjes aan?” vroeg Abeltje.

“Ja,” zei de vrouw van de stationschef. “Blauwe jurkjes, met witte schortjes en ronde blauwe hoedjes. Als je ze zo allemaal ziet lopen, ziet het er wel aardig uit. Maar het zijn afschuwelijk ouderwetse jurkjes, die nergens anders gedragen worden.”

“Hoe koopt u zo’n jurkje dan voor uw Mientje?” vroeg

Abeltje.

“Wat heeft dat er nou mee te maken?” vroeg Klaterhoen.

“Wacht nou even,” zei Abeltje met een hoogrode kleur.

“Hoe koopt u die jurkjes voor uw Mientje, mevrouw?”

“Wel,” zei de vrouw van de stationschef. “Die hoef ik niet te kopen. Die krijgen ze van het huis. Maar ik weet wel, dat er een naaister is in het dorp, die al die jurkjes gemaakt heeft. En nog maakt, als het nodig is.”

“Ik heb een plannetje,” zei Abeltje en hij werd nog roder.

“Zeg op...zeg op,” riep meneer Tump.

Abeltje boog zijn hoofd naar de anderen toe en begon te fluisteren.

De anderen luisterden met toenemende opwinding.

“Juist,” zeiden ze telkens. “Nee maar...dat is prachtig!”

Ze leken precies een stel samenzweerdere, daar in die woonwagen, een stel samenzweerdere, die een hele stad wilden veroveren.

“Dat is dan afgesproken,” zei meneer Tump met stemverheffing. “Dan moeten we nu meteen gaan.”

De kostschool van juffrouw Piekzwants

En zo kwam het dan, dat op die middag om een uur of drie de stationschef en zijn vrouw een klein winkeltje in Ammerzeel binnenkwamen. Het winkeltje stond op het kerkplein, midden tussen de andere kleine huisjes onder de olmenbomen. Een oude juffrouw stond achter de toonbank.

“Wij zijn op bezoek geweest bij ons dochttertje op de kostschool,” zei de vrouw van de stationschef. “En we hebben met haar in de tuin gewandeld. En daarbij is ons dochttertje in die vijver gevallen. En haar jurkje is nu heel erg vuil, haar hoedje is verdwenen en haar schortje is gescheurd. Nu vindt ons dochttertje het zo akelig om dat aan de directrice te zeggen. Daarom komen wij vragen of u misschien nog zo’n pakje voor ons over hebt. Want u maakt immers al die kostschooluniformen?”

“Ja zeker,” zei de juffrouw vriendelijk. “Die maak ik altijd.

En uw dochtertje durft zeker niet te bekennen aan de directrice wat er gebeurd is, hè?”

“Nee,” zei de stationschef. “U weet zelf, hoe ze is...”

“Nou, dat weet ik precies,” zei de winkeljuffrouw. “U hoeft mij niets te vertellen. Die arme schapen daar op het Huis. Wacht, ik zal gauw een stelletje kleertjes bij elkaar pakken.”

“Hoeveel is het?” vroeg de stationschef.

“Niets niemendal,” zei de juffrouw. “Die krijgt u gewoon uit sympathie.”

“Dat is bijzonder aardig van u,” zei de vrouw van de stationschef ontroerd.

Ze gaven haar een hand en verlieten het winkeltje, met het pak kleren onder hun arm. Toen ze de hoek omsloegen naar het kerkstraatje, stonden daar de drie andere samenzweerdere.

“Hebt u ze?” vroeg juffrouw Klaterhoen.

“We hebben ze!” zei de stationschef.

En zo kwam het ook, dat om vier uur, de gewone tijd, een lange rij kostschoolmeisjes in het Ammerzeelse bos liep. Ze liepen vier aan vier. Hun jurkjes waren allemaal eender, hun ronde hoedjes stonden precies recht op hun hoofdjes, ze hadden witte schortjes voor en ze zwegen. Want zingen mochten ze nooit. En praten mochten ze ook niet, onderweg. Ze mochten alleen stappen en marcheren, in de maat.

Vooraan liep een juffrouw, middenin liepen twee

juffrouwen en achteraan liep een juffrouw, en al die juffrouwen waren voor de bewaking. Maar al mochten de meisjes niet praten, soms fluisterden ze eventjes heel zachtjes met elkaar.

“Kijk daar! Een woonwagen,” fluisterde een van de meisjes van de achterste rij.

“Ja,” zei haar buurmeisje en ze draaide haar hoofd om om beter te kunnen zien.

“Voor je uit kijken!” riep de juffrouw die achteraan liep, schrill. “Voor je uit kijken, meisjes.” Maar zelf was ze zo nieuwsgierig naar de woonwagen, dat ze niet kon nalaten even haar hoofd helemaal om te draaien, terwijl ze liep, om uitvoerig te kijken.

En op dat moment, dat die juffrouw niet keek, kwam er van tussen de bomen een klein blauw figuurtje aanlopen, met een wit schortje en een rond hoedje...een meisje...precies zo’n meisje als al die meisjes...als de ene druppel water op de andere druppels water...zo leek dit meisje op de anderen. Ze ging zwiëgend tussen de anderen lopen, in de op een na laatste rij, waar maar drie meisjes naast elkaar liepen.

De juffrouw had het net niet gezien.

Maar twee of drie meisjes hadden het wel gezien. De meisjes waar dit nieuwe kind naast kwam te stappen.

“Wie ben jij?” vroegen ze zachtjes. “We kennen je niet! Waar kom je vandaan?”

Het nieuwe meisje zei: “Ssssst.”

“Hoor je ook in het Huis?” vroegen de anderen heel zacht.

“Ja,” zei het nieuwe meisje even zacht.

“Hoe heet je dan?”

“Rina,” zei het nieuwe kind.

“Je komt hier zomaar tussen de rij,” zei het buurmeisje.
“Dat mag niet. En je komt zomaar uit het bos! Ik zal het aan de juffrouw verklappen.”

“Als je dat doet,” zei het nieuwe meisje, “dan verklap ik ook alles van jou. Alles! Van de vorige week en van gisteren!”

Het meisje zweeg, erg onder de indruk.

De stoet wandelde nog een minuut of twintig en toen moesten alle meisjes naar binnen. Daar gingen ze, het ijzeren hek in, de oprijlaan langs, de trappen van het bordes op en de eikenhouten deur in.

Daarbinnen was het kil, donker en ongezellig. Er was een lange stenen gang met kapstokken. Alle meisjes zetten hun hoedjes af. Ze hadden allemaal kortgeknipte hoofdjes.

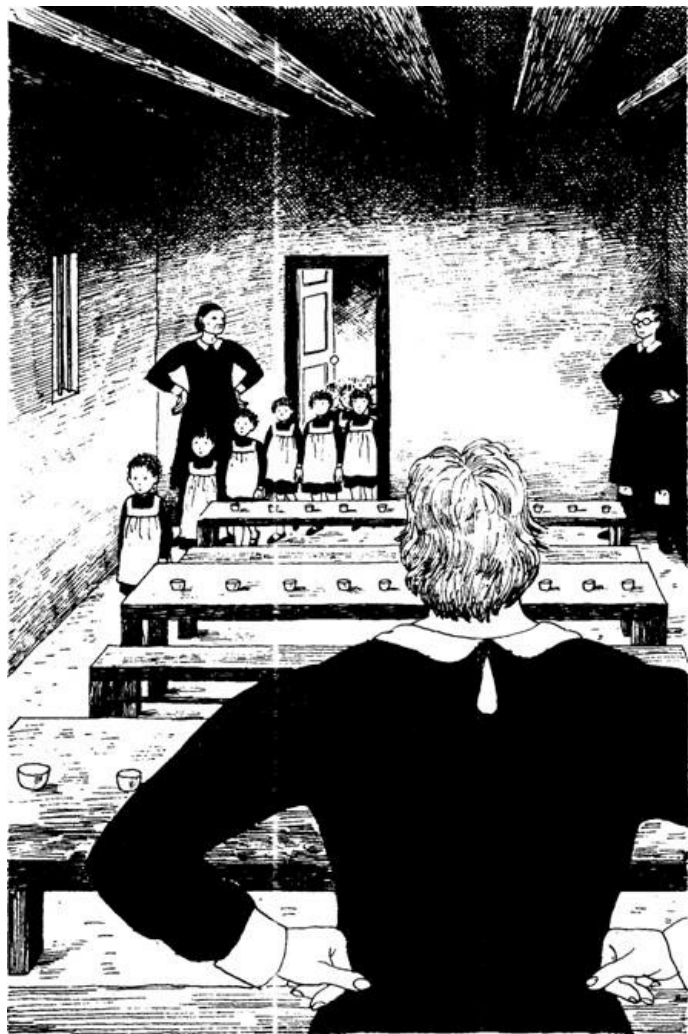
Nu kwam er een hele grote, heel bars uitziende dame binnen. “Aan tafel,” riep ze. “Aan tafel voor de thee!” Dit was juffrouw Piekzwants. Ze was mager, met een scherp gezicht en haviksogen. En doodstil slopen alle meisjes naar de eetzaal, waar op lange tafels de rijen kommetjes klaarstonden voor de thee.

Aan een van die tafels ging een meisje zitten met zwart haar en blozende wangen. Ze keek nog veel verdrietiger dan al de andere meisjes en ze staarde heel treurig voor zich uit, terwijl ze in haar thee roerde met haar blikken lepeltje.

“Mag ik naast je komen zitten?” vroeg een stem.

Het meisje met de zwarte haren keek opzij. “Natuurlijk,” zei ze. “Maar wie ben je? Ik ken je niet.”

“Daar mag jij niet zitten! Dat is mijn plaats!” riep een ander meisje met een wipneus, en ze duwde de nieuwe opzij.

“Hoor ‘s,” zei het nieuwe meisje, “als je niet onmiddellijk weggaat, vertel ik alles regelrecht aan Piekzwants.” En ze keek daarbij zo dreigend, dat het wipneusje verschrikt een eindje verder aan tafel ging zitten.

“Wie ben je toch?” vroeg het meisje met de zwarte haren.

“Kijk me maar eens goed aan,” zei het nieuwe meisje.

Het zwartje keek. En ze keek nog eens. En ze werd heel bleek en liet haar kommetje met thee bijna uit haar handen vallen.

“Abeltje...” fluisterde ze hees.

“Laura...” zei Abeltje.

“Hoe kom je hier?” vroeg Laura zacht, “o laat juffrouw Piekzwants niet weten dat je hier bent..want, want ze vermoordt je!”

“Niks hoor...” lachte Abeltje zacht. “Ik kom om je hier vandaan te halen. Jou en Mientje, het dochtertje van de stationschef. Waar is ze?”

“Daar is ze,” zei Laura, “hier aan mijn andere kant zit ze.”

“Die moet ook mee naar buiten,” zei Abeltje.

“Naar buiten?” vroeg Laura. “Weg? Dat kan niet. Het is hier allemaal zo streng bewaakt!”

“We wachten tot iedereen slaapt,” zei Abeltje. “Je hoeft niet bang te zijn. Ik heb een heel goed plan. Vannacht om drie uur staan meneer Tump en juffrouw Klaterhoen buiten de muur, met een ladder en een touwladder. Daar op het

plekje waar die hoge populier staat.”

“O,” zei Laura. “En dan?”

“Precies om drie uur vannacht,” zei Abeltje, “zijn wij ook op die plek, aan déze kant van de muur. Jij en ik en Mientje.”

“Dat kan niet,” zei Laura. “Er is ‘s nachts bewaking, op alle gangen. Vlak voor onze slaapzaal zit juffrouw Bakelmans altijd te lezen. Ze zit iedere nacht te lezen in Alleen op de wereld. Vlak voor onze deur.”

“En wie is juffrouw Bakelmans?” vroeg Abeltje.

“Die daar...sst,” zei Laura, “die daar met die toet en die bril.”

“Goed,” zei Abeltje, “ik zal zorgen dat ze niets merkt. Nou moet je horen.” Abeltjes stem werd nog zachter, toen hij in ‘t kort vertelde wat hun plannen waren. “Zo doen we dat,” zei hij.

“Ja,” zei Laura aarzelend. “Ik hoop dat het lukt, maar...”

“Maar...?”

“Maar Sam,” zei Laura met tranen in haar stem. “Ik moet eerst Sam uit z’n hokje halen. Ze hebben Sam in een klein hokje gezet. Ze willen hem...”

“Wat willen ze?”

“Ze willen hem...opeten...” zei Laura zacht.

“t Is tijd voor de aardrijkskundeles!” riep een schrille stem. Het was juffrouw Piekzwants. Ze klapte in haar handen en alle meisjes stonden haastig op.

“Ik ben zo bang dat de andere meisjes het verklappen zullen,” zei Laura.

“Ik geloof niet dat ze dat doen zullen,” zei Abeltje. “Er zijn er maar een paar die ontdekt hebben dat ik niet hier hoor. En ik heb hen gedreigd dat ik alles verklappen zou aan Piekwants.”

“Dat JIJ alles verklappen zult,” vroeg Laura. “Wat dan verklappen?”

“O...dat weet ik niet,” zei Abeltje luchtig. “Als je tegen een meisje zegt: Denk erom, ik zal alles verklappen, dan wordt ze altijd bang. Iedereen heeft wel iets op z’n geweten. En nu...tot vannacht om drie uur.”

Ontsnapping

Het was doodstil op de slaapzaal. Laura had haar haarborstel naast zich op haar kussen gelegd. Elke keer dat ze bijna in slaap viel, kwam haar wang tegen de harde borstelige haren, en dan was ze weer klaarwakker. Als de klok nu weer slaat, is het drie uur, dacht ze. Gelukkig, want deze nacht heeft zo lang geduurd.

Aan het eind van de zaal brandde op een tafeltje een heel klein lichtje. Ze kon de rijen slapende meisjes overzien. In een van de bedden...ze wist precies in welk bed, lag Mientje.

Dong, dong, dong, zei de grote hangklok, beneden in de hal.

Laura had op dit ogenblik liggen wachten, maar nu het aangebroken was, voelde ze zich stijf worden van angst. Stel je voor dat juffrouw Bakelmans haar straks zag, op de gang...Ze zou natuurlijk zeggen: Ik ga even naar de wc. Maar dan moest ze toch terugkomen?

Ze stond op, heel, heel zacht...in haar nachtjapon en op

haar blote voeten liep ze de slaapzaal door, tussen de rijen bedden. Geen enkel meisje werd wakker. Bij het op een na laatste bed stond Laura stil. Ze trok aan de dekens.

“Ja, ik ben al wakker,” fluisterde Mientje.

“Ik ga eerst,” zei Laura heel zacht. “Tel tot vijftig als ik de deur uit ben, en kom dan ook.” Ze deed muisstil de deur open en keek op de flauwverlichte gang.

Daar, tegenover de deur, zat juffrouw Bakelmans. Ze had het boek Alleen op de wereld op haar schoot. Haar hoofd was helemaal scheefgezakt. Ze sliep. Ze snurkte. Gggggggg...tf...zei ze telkens. Gggggggg...tf...

Laura stond even stil en wachtte op Mientje, die na vijftig tellen prompt kwam.

Ze liepen samen op hun tenen een paar meter de gang af. Toen klopte Laura zachtjes tegen de deur van de stofzuigerkast. Van de binnenkant kwam een tikje terug. De deur ging open en Abeltje kwam eruit. Hij had nu niet meer het kostschooljurkje aan. Hij was weer gewoon in zijn broek, met de lange donkere trui.

Kom mee...beduidde hij de twee meisjes. Ze liepen hem na, de lange lange gang door, die eindigde bij een glazen deur. Abeltje deed de deur open. Ze kwamen op een heel klein platje. “Kijk,” zei Abeltje, “hier is de brandtrap.”

Het was een hele hoge, hele steile trap, die ze af moesten. Voordat Abeltje zijn voet op de bovenste tree zette, vroeg hij:

“O ja, waar is het konijn nou?”

“Het ging niet,” zei Laura treurig. “Hij zit opgesloten in de bijkeuken en ik heb de sleutel niet.”

“Nou vooruit, kom maar,” zei Abeltje. “We moeten opschieten, voor er iemand wakker wordt en ons misschien hoort scharrelen hier.”

Maar het was doodstil binnen in het huis. Doodstil en donker.

In een paar ogenblikken waren ze alledrie beneden aan de trap en ze stonden in de tuin. De twee meisjes waren op hun blote voeten en ze huiverden in hun nachtponnen.

“Dit paadje moeten we hebben,” zei Abeltje. “Ik ken jullie tuin al precies.”

Ze slopen langs het gazon, langs de groepen coniferen, langs de oude olm...

“Daar!” zei Abeltje. “Daar is die hoge populier bij de muur. Op die plek moeten we zijn.”

Ze stonden stil, onder aan de muur en Abeltje floot heel zacht.

Iemand floot terug, en even later kwamen er twee hoofden boven de muur uit. Het hoofd van Klaterhoen en het hoofd van meneer Tump.

“O Laura...” zei het hoofd van Klaterhoen ontroerd.

“Pas nou op!” zei meneer Tump kribbig. “We staan hier samen op een ladder, als je sentimenteel gaat doen, vallen we

er samen af: Ga jij naar beneden, Klaterhoen. Hier is de touwladder, Abeltje.” En hij gooide de touwladder over de muur heen.

“Pas op voor de stukken glas en het prikkeldraad,” zei hij er nog bij.

“Jullie eerst,” zei Abeltje. Laura klom met haar blote voeten de touwladder op, zo kwek als een eekhoorn. Mientje had een beetje meer moeite, ze was niet zo lenig en ze slaakte kleine gilletjes toen de touwladder begon te zwaaien.

“Ssst...” zei Abeltje. “Ik hou ‘m wel vast. Toe maar!”

Meneer Tump tilde met z’n sterke armen eerst Laura over de glaspunten en toen Mientje. “Hè hè,” zei hij puffend. “Dat is gelukt. Nou jij, Abeltje.” Maar Abeltje bleef aan de andere kant van de muur staan en zei: “Ik denk dat ik eerst probeer het konijn te redden. Waar zit het, Laura?”

“Hij zit in de bijkeuken,” riep Laura, aan de buitenkant van de muur. “De deur is op slot. En de sleutel zit in de schortzak van juffrouw Piekwants.”

“En waar is de schort van juffrouw Piekwants?” vroeg Abeltje.

“Naast haar bed,” zei Laura.

“Goeie help, Abeltje,” zei meneer Tump. “Zou je dat wel wagen?”

“Ja zeker,” zei Abeltje. “Ik weet precies de weg in het huis. Ik weet de kamer van Piekwants en ik weet de bijkeuken op

een prik. Ik heb vannacht het hele huis doorkruist. Ik ga dezelfde weg terug. Juffrouw Bakelmans wordt toch niet wakker. Die heb ik een slaaptablet gegeven in haar avondchocola.”

“Pssst,” zei meneer Tump. “Wacht even, neem dan het fluitje mee. Als je in moeilijkheden komt, blaas er dan op, dan komen we je te hulp. En wees voorzichtig.”

“Oké,” zei Abelte en hij verdween weer in de tuin.

“Tjonge jonge,” zei meneer Tump ongerust. “Wat een waagstuk. In het hol van de leeuw gaat-ie. Nou, ik zal de touwladder maar laten hangen, en ik kom naar beneden.”

Hij klom aan de buitenmuur de ladder af en daar stonden de meisjes te bibberen. Klaterhoen had haar jas al over hen heen geslagen. “Arme schapen,” zei ze. Op de weg kwamen twee donkere figuren aanhollen. Het waren de stationschef en zijn vrouw, die van een eindje afstands hadden toegekeken hoe de zaak zou verlopen.

“Mientje,” riepen ze allebei, veel te hard.

“Ssst,” zei meneer Tump dringend. “Ssst, niet hard praten. We zijn nog niet veilig. En Abelte is weer terug naar het huis.”

“Weet je wat,” zei Klaterhoen. “Meneer Tump en ik blijven hier wachten op Abelte. Craan jullie vast naar de woonwagen, stop de meisjes in bed en geef ze wat warmes te drinken.”

De stationschef en z'n vrouw gingen haastig met de meisjes weg.

“En nu maar kalm afwachten...” zei meneer Tump. “En luisteren.” Ze wachtten af...en ze luisterden...Klaterhoen en hij. En het duurde heel heel lang.

Allemaal om Sam

‘s Kijken...dacht Abeltje. Dit moet de kamer van juffrouw Piekzwants zijn. De deur staat op een kier...wel wel, dat is makkelijk.

Hij duwde de deur een heel klein eindje verder open en stond toen muisstil. Hij luisterde. Hij hoorde de ademhaling van de directrice, een heel rustige ademhaling.

Toen sloop Abeltje naar binnen. Voor het bed stond een stoel. Over de stoel lagen kleren. Abeltje streek er met zijn hand over om te voelen of er ergens sleutels in zaten. Ja...daar voelde hij een bos sleutels, in een van de kledingstukken. Dat was zeker de schort. Hij trok het ding voorzichtig onder de andere kleren uit. Rengelebeng...klets! daar vielen de sleutels op de vloer.

Abeltje voelde zich ijskoud worden en alle haren prikten op z'n hoofd.

“Hmmm uche uche...hé...wat?” brabbelde juffrouw Piekzwants. Ze richtte zich half op.

Abeltjes adem stakte hem in de keel.

Toen liet juffrouw Piekzwants zich met een kreun weer neervallen. Ze knorde even. En ze sliep weer.

Abeltje wachtte een eeuwigheid, voor zijn gevoel, voor hij weer iets durfde te doen. Toen bukte hij zich en raapte de sleutels op, zo, dat er geen enkel geluid klonk. Zo voorzichtig als hij gekomen was, zo voorzichtig verdween hij weer en de deur liet hij op een kier staan. Hij wist precies de weg door de eetzaal en door de keuken naar de bijkeuken. Het was daar overal donker, stil en totaal verlaten.

“Ziezo,” zei Abeltje. “Welke sleutel past nu op de bijkeukendeur?” Hij probeerde ze een voor een. “Dat zal je altijd zien,” murmelde hij boos, “natuurlijk de allerlaatste.” Maar de deur ging tenminste open met de laatste sleutel. In de bijkeuken durfde Abeltje zijn zaklantaren te gebruiken. Hij liet de lichtstraal rondom schijnen en zag al heel gauw Sam zitten in een klein hokje.

“Och, m’n arme beestje,” zei Abeltje. “Hebben ze jou in zo’n klein hokje gezet?” Hij aaide Sam over de trilneus. Sam hipte heen en weer en keek heel vergenoegd, net alsof hij Abeltje herkende.

“Ik kom je bevrijden, hoor,” zei Abeltje. “Ik zal zorgen dat ze je hier niet opeten.”

Hij deed het konijnenhok open en haalde de grote dikke Sam eruit. Het was een hele vracht, maar Sam liet zich heel

gewillig pakken.

“En nou weg, als de wind,” zei Abeltje. Hij schoofde knip van de buitendeur en glipte met Sam de tuin in.

“Zo,” zei hij tegen Sam. “We zijn veilig. Het is gelukt, Sam. Weet je dat Laura al over de muur is. En Mientje ook?”

“Nee, dat wist ik niet,” zei Sam.

Abeltje stond stokstijf. Hij liet het grote dikke konijn bijna vallen. “Wat...wat...zeg je?” stamelde hij.

“Dat wist ik niet,” zei juffrouw Piekzwants. Want zij was het. “Zo, jongeman kom jij hier meisjes ontvoeren? En konijnen?” En juffrouw Piekzwants strekte een hand uit om hem bij z’n trui te pakken.

Abeltje rukte zich los en zette het op een lopen, terwijl hij Sam dicht tegen zich aan hield. Hij keek achterom, of juffrouw Piekzwants hem volgde. Dat deed ze. Ze liep heel hard in haar wijde molton nachtpon en ze hijgde. Abeltje rende. Hij keek nog ‘n keer achterom en dat had hij niet moeten doen. Hij struikelde. Hij viel. Onmiddellijk krabbelde hij weer overeind, maar het konijn had hij losgelaten en juffrouw Piekzwants had hem beet bij de rand van z’n trui.

Abeltje trok en wrong en de trui werd heel lang uitgerekt. Toen greep hij z’n fluitje en blies erop. Het snerpte door de nacht.

“Zo, nu heb ik je dan toch te pakken,” zei juffrouw

Piekwants grimmig.

Ze had hem stevig beet bij de trui. “En nu ga jij mij dadelijk en direct vertellen waar je die twee meisjes hebt gelaten, waar je over sprak. Maar het heeft geen haast, hoor,” voegde ze er liefjes aan toe. “We gaan eerst samen de politie waarschuwen. Ga maar mee.”

Abeltje trok en trok. En toen, met een snelle beweging, kroop hij uit de trui en glipte onder de struiken.

“Help! Hoe! Hoe!” gilde juffrouw Piekwants.

Door het fluitje waren al heel veel meisjes in het huis gewekt. En nu het gegil van de directrice door de tuin snierpte, kwam er leven in het donkere gebouw. Overal gingen de lichten aan. Groepen meisjes stonden voor de ramen en riepen en schreeuwden. Een paar witte gedaantes verschenen in de deuropening. Het hele huis was wakker.

“Houdt de dief! Help! Moord!” schreeuwde juffrouw Piekwants. Ze stond daar met de trui in de hand, terwijl Abeltje zich onder de struiken verborgen hield en ijverig op handen en voeten naar Sam speurde. Hij zag ‘m zitten, maar het konijn trok zich van al die herrie niets aan en maakte er een leuk spelletje van. Elke keer als Abeltje een hand uitstreekte om hem te pakken...hup, dan tripte Sam weer een paar pasjes verder.

“Hier zijn we! Ik kom d’r an!” riep een stem.

“Ik ook!” Nog een stem. Het waren meneer Tump en

juffrouw Klaterhoen die aan kwamen hollen over het gazon.

“Help! Help! Het is een hele BENDE...Ha! Politie!” riep juffrouw Piekwants. “Een dievenbende!”

Abeltje had nu Sam te pakken. Maar hij verwachtte nu ieder ogenblik de hand van Piekwants in z’n kraag. Nu zouden ze niet meer ontsnappen...het hele huis was in rep en roer, daar kwamen al mensen naar buiten hollen. Maar wat was dat? Het geroep van juffrouw Piekwants werd ineens gesmoord.

Abeltje durfde weer te kijken, hij kroop van onder een struik, Sam stevig in z’n armen, en wat hij toen zag: Piekwants onder een autohoes! Meneer Tump bevestigde juist de laatste pin. Onder het doek maakte ze wilde bewegingen. Ze hoorden haar gedempte woedende kreten.

“Ziezo,” zei meneer Tump. “En nu over de muur. En gauw!”

“Gauw, gauw,” zei Abeltje: “Ze komen al...ze komen al.”

Er waren inderdaad nu mensen vlakbij. Meneer Tump greep Klaterhoen bij de ene hand en Abeltje bij de andere en hij trok ze mee. Ze renden weg in de richting van de populier.

“Komen ze...komen ze...ons na...?” hijgde Klaterhoen.

“Welnee,” hijgde Abeltje terug. “Ze moeten eerst...de directrice...bevrijden...” Het was blijkbaar inderdaad zo. Ze hoorden wel stemmen achter zich, maar kennelijk waren alle hulptroepen bij juivrouw Piekwants blijven staan en trachtten nu haar van onder de autohoes te bevrijden. Daar was de muur. Daar hing de touwladder. Eerst Klaterhoen erover! Toen meneer Tump en tenslotte Abeltje met het konijn. Pffffffffit! Toen Abeltje bedachtzaam over het glas was heen geklauterd, trok hij de touwladder over de muur en voegde zich bij de anderen.

“Ziezo,” zei Abeltje, “we zijn veilig.”

“Ik heb me in m’n vinger gesneden,” zei Klaterhoen klaaglijk.

“Dat wordt zo straks wel behandeld,” zei meneer Tump. “Maar nu moeten we als de gesmeerde bliksem naar de woonwagen. En wegrijden, zo hard als ‘t gaat. Kom mee.”

Een paar minuten later waren ze in de woonwagen. En ze vonden daar Laura en Mientje, die juist een vol bord

havermout kregen van de stationschef en z'n vrouw.

“Sam...” schreide Laura, toen Abeltje met het konijn op het trapje van de woonwagen verscheen. “Heb je hem toch gered, Abeltje.”

“Natuurlijk,” zei Abeltje. “Maar ze zijn wel allemaal wakker geworden. En ze zitten allemaal achter ons aan.”

“Ooooooh,” kreunde Laura. “Nou zullen ze Mientje en mij weer terugbrengen in dat vreselijke huis.”

“Geen sprake van,” zei Klaterhoen. “Geen kwestie van! Laura...m'n lieve kind, denk je dat ik je nu nog laat gaan! Nooit! Och och...” snikte Klaterhoen. “Als je eens wist wat we allemaal doorstaan hebben. Wat we allemaal beleefd hebben, Laura, om jou te vinden. Maar hoe kwam je toch in die kostschool terecht? De laatste keer dat we je zagen, was je in het toverkabinet van de goochelaar op de kermis!”

“Laat dat kind even met rust!” zei meneer Tump. “Laat haar lekker gaan slapen en nu niet meer verhalen vertellen.”

“O meneer Tump,” zeiden de stationschef en zijn vrouw. “We zijn u zo dankbaar. U hebt onze lieve Mientje gered.”

“Mientje moet ook gaan slapen,” zei meneer Tump.

“We gaan weg!” schreeuwde Abeltje. Hij zat al op de bok. Hij hield de teugels en hij spoorde Bessie aan.

“Vlug Bessie, vlug,” zei hij. “Als de wind...voor ze ons achterna komen.”

29

Het verhaal van Laura

“Waar zijn we...?” vroeg Klaterhoen, met haar hoofd door het voorruitje.

“O, we schieten al op!” riep Abeltje. “Bessie loopt als de wind! We zijn al bijna in Snevert.”

“De meisjes slapen,” zei Klaterhoen. “En de stationschef ook. En z’n vrouw ook. Iedereen is uitgeput. Maar ik blijf op. Je kunt nooit weten of ze ons niet achterna komen...die mensen van ‘t gesticht...met een auto.”

“Welnee,” bromde meneer Tump, die naast Abeltje op de bok zat, “we zijn nou wel veilig.”

“Maar ze kunnen de politie toch gewaarschuwd hebben,” zei Klaterhoen. “En de politie heeft het doorgegeven aan andere politieposten!”

“Och, schei toch uit,” riep meneer Tump. “Dat loopt zo’n vaart niet.”

Maar nauwelijks had hij dat gezegd, of ze hoorden het gebrom van een motor. Een schel licht viel achter hen over

de weg, het licht scheen fel door de ruiten van de woonwagen...een motorrijder passeerde hen en hield in.

“Daar heb je ‘t,” zei Klaterhoen.

“Daar heb je ‘t,” zei Abeltje. Het was een politieman Hij zette z’n motor midden op de weg, vlak voor Bessie en hij hief z’n hand op.

“Ja, ja...we stoppen al!” zei meneer Tump. “Ik zal met m’n paard heus niet over een motor heenrijden, wees maar kalm.”

De politieagent kwam van z’n zadel, zette de motor aan de kant en zei: “Ik heb opdracht om naar een woonwagen uit te kijken. En die woonwagen te onderzoeken.”

“Dat moet u dan maar doen,” zei meneer Tump. “Komt u maar achterin. Maar doe het een beetje zachtjes, astublief, want er slapen mensen binnen.”

“O,” jammerde Klaterhoen gedempt, toen ze de grote politieagent op het achtertrapje zag verschijnen. “Daar hebben we ‘t.”

“Om te beginnen zal ik u een paar vragen moeten stellen,” zei de agent bars. Hij haalde een boekje tevoorschijn en likte aan z’n potlood.

“Ssst,” zei Klaterhoen. “Een beetje stil, er slapen kinderen hier. En grote mensen.”

“Om te beginnen,” zei de agent weer.

“Ha, die Leen,” zei een slaperige stem. Het was de stationschef. Hij had zich half opgericht van z’n slaapbank en

keek de agent vriendelijk glimlachend aan.

De agent deed een paar stappen naar hem toe en zei toen: “Wel alle jellejoosjes, het is warempel Jan!”

“Jazeker,” zei de stationschef: “Hoe kom jij zo hier, Leen?”

“Hoe kom JIJ hier?” zei de agent. “Laten we dat liever eerst vragen. In een woonwagen! Jij, de stationschef van Snevert! In een woonwagen, midden in de nacht. En nog wel bij zigeuners, die meisjes hebben ontvoerd! Benevens een konijn!”

“Dat is gelogen!” kefte Klaterhoen.

“Bedaard asjeblief,” zei de agent Leen en hij keek Klaterhoen dreigend aan.

“Wacht, Leen, ik zal even opstaan,” zei de stationschef. “Dan kunnen we praten.” Hij krabbelde overeind. “Dit is mijn vriend meneer Tump, en dit is mijn vriend Abelje en dit is mijn vriendin juffrouw Klaterhoen. Mijn vrouw is er ook. Die ligt achter het gordijn. En dit, jongens, is agent Leen, uit Snevert, een van mijn biljartvrienden.”

De vrouw van de stationschef kwam slaperig om het gordijn gluren.

“Hé, Leen,” zei ze. “Hoe kom jij hier.”

“Nou,” zei de agent. “Ik kreeg een telefoontje dat ik naar een woonwagen moest uitkijken. Een gele woonwagen. In die woonwagen, zo hebben ze me gezegd, zouden zich

waarschijnlijk twee meisjes bevinden en een konijn. De directrice van de kostschool in Ammerzeel, zo luidt het rapport, heeft 's middags een gele woonwagen waargenomen vlakbij de school. En 's-avonds is er ingebroken in het huis, een bende dieven heeft in de tuin de directrice aangevallen, haar een autohoes over haar hoofd gegooid, waarvan ze pas na veel moeite bevrijd kon worden. Ziezo, dat is mijn verhaal. Klopt het?"

"Luister nou 's naar ons verhaal," zei de stationschef. "Een van die meisjes is onze eigen dochter Mientje."

"Juist," zei meneer Tump. "En het andere meisje is onze eigen pleegdochter Laura. En daar zit het konijn. Het is ons bloedeigen konijn."

Abeltje was er nu ook bij komen zitten en bij stukjes en beetjes vertelden ze het hele verhaal aan de agent Leen, die er met open mond naar luisterde.

"Dus zij zelf is de schuldige!" riep hij telkens. "Die directrice houdt die meisjes daar tegen hun zin vast!"

"Precies!" zei de stationschef. "Jullie van de politie mogen daar wel eens iets aan doen, Leen."

"Maar jullie hebt wel die directrice van de kostschool onder een autohoes gevangen," zei de agent streng.

Meneer Tump sloeg zijn ogen neer en zei nederig: "Ja, ik geef toe dat we dat gedaan hebben. Maar u ziet nou ook wat voor prima autohoezen ik verkoop! Tumps Patent

Autohoezen!”

“En een paar dagen geleden,” zei de politieagent, “een paar dagen geleden is er een geval bekend geworden dat hier erg veel op lijkt. Toen hebben ze ergens bij de Belgische grens twee heren gevonden in een auto, ook onder een autohoes, met auto en al...”

“Ja,” zei meneer Tump. “Dat was ook een Tumps Patent Autohoes...ja zeker.”

“Die heren...” ging de agent voort, “die heren bleken bij de politie niet onbekend te zijn. Het waren beruchte inbrekers, die ze voor allerlei inbraken al maandenlang zochten.”

“Zie je wel!” riep Klaterhoen. “Het waren beroepsmisdadigers! We hebben heel wat doorstaan voor we onze Laura weer terug hadden.”

“Maar,” zei de agent, “hoe is uw Laura eigenlijk op die kostschool gekomen?”

Hij keek bij deze vraag naar juffrouw Klaterhoen en Klaterhoen keek naar meneer Tump en meneer Tump keek naar Abeltje.

“t Gekke is,” zei Abeltje, “dat we dat nog niet eens weten. Laura is zo-even direct naar bed gegaan, toen we haar uit de kostschool hadden weggehaald. Als ze wakker wordt zal ze ‘t ons wel vertellen.”

“M’n tante...” zei een slaperige stem.

“Je tante?” vroeg Abeltje. “Ben je wakker, Laura?”

“Ja,” zei Laura en ze kwam uit bed. “Zal ik het allemaal vertellen? En brengt deze politieagent me dan niet terug naar de kostschool?”

“Nee...” riepen ze allemaal. “Vertel het maar.”

“Dan ga ik ondertussen koffiezetten,” zei Klaterhoen.

“Daar hebben we behoefte aan. Ja, ik hoor het toch wel, vertel maar van begin af aan, Laura.”

“Jullie weten dat ik bij mijn tante Sophie in huis was, voor ik bij juffrouw Klaterhoen kwam,” zei Laura. “En jullie weten ook dat ik er niet gelukkig was. Mijn ouders zitten in Bangkok en ik had hun een brief geschreven, waarin stond dat ik liever bij Klaterhoentje in huis wou. M’n ouders hebben toen teruggeschreven dat het goed was. Ze kenden Klaterhoen.”

“Ja,” zei Klaterhoen. “Je ouders zijn nog bij mij op zangles geweest. Vroeger toen ze nog heel jong waren.”

“Val haar nou niet in de rede,” zei meneer Tump.

“Niet zo snauwen, Jozias,” zei Klaterhoen.

“Nou,” ging Laura voort. “Tante Sophie heeft me dat heel heel erg kwalijk genomen. Ze was woedend. Ze vond het schandelijk dat ik bij Klaterhoen balletlessen mocht nemen en gymnastieklessen en dat ik leuke sokjes mocht dragen en kort haar en zo...want ze was heel stijf.”

“Stel je voor,” mompelde Klaterhoen.

“In elk geval,” zei Laura, “ze schijnt met juffrouw

Piekwants te hebben afgesproken dat ik een paar jaar op die kostschool zou komen. Maar ze begreep natuurlijk dat ik het nooit zou willen. En daarom heeft ze me ontvoerd.”

“Zij zelf?” vroeg Abeltje opgewonden. “Heeft zij dat zelf gedaan? Maar HOE dan? Je zat in die kast bij professor Pinsky. En ik moest aan het touwtje trekken om je weer te laten verschijnen. En toen gingen de gordijntjes open en je was er niet meer. Je was weg!”

“Stil nou,” zei Laura. “Laat het me nou rustig vertellen. Het was zó. Ik stond in die kast bij professor Pinsky en ik zou weggetoverd worden. Jij trok ergens aan en er begon van alles te verschuiven en te bewegen daar binnen in die kast. Ik werd met Sam in mijn armen van de ene kant naar de andere geduwd...er verschoven allerlei panelen en deuren en spiegels en het werd heel erg nauw. En toen de boel klaar was met verschuiven toen zat Sam met z’n vacht tussen twee panelen ingeklemd. Dat was zielig en ik wrikte en trok en duwde en toen kreeg ik zo’n stuk wand los en Sam kwam vrij. Maar hij wipte meteen de kast uit, aan de achterkant en ik ging hem achterna om hem te pakken. Maar hij kroop onder het zeildoek door van de tent. En toen...toen ik daar buiten kwam, toen stond **ZIJ** daar, tante Sophie.”

“Maar hoe kwam ze daar dan?” vroeg meneer Tump.

“Wel,” zei Laura, “ze was ons natuurlijk gevolgd op de kermis. Ze wachtte een gelegenheid af, om mij alleen te

spreken en mij mee te lokken. Ze had ons in de goocheltent zien gaan en nu stond ze daarbuiten te wachten tot we eruit zouden komen. En toen ze me alleen naar buiten zag komen, aan de achterkant, schoot ze op me af en zei: Laura, goed dat ik je tref, je moet even met me meegaan, ik heb een boodschap van je ouders. Wel, ik schrok een beetje.

Boodschap van mijn ouders...? dacht ik. Hoe kan dat dan, ze weten toch dat ik niet meer bij haar in huis ben? Maar ze gaf me een arm en was heel vriendelijk en ze praatte maar en ze praatte maar en ik liet me meetronen. Totdat we een eind in het park waren. Toen kreeg ik argwaan. Ze greep me bij m'n arm, ze keek me heel eigenaardig aan en ze zei: Kijk, met DIE auto gaan we naar m'n huis! Toen snapte ik dat ze iets met me van plan was en ik wou weglopen. Maar ze had me stevig vast en alles wat ik nog doen kon was met m'n voeten in het zand een paar letters krassen."

"Ja," zei Abelkje. "Je schreef: Help a."

"Ik hoopte zo dat je het vinden zou," zei Laura. "Toen reed die auto vlak langs ons, er kwam een vent uit, en samen met tante Sophie heeft hij me in die auto geduwd. Met Sam. Zelf ging ze niet mee, tante Sophie. Ze liep weer terug."

"Ja," zei Klaterhoen, "ze is natuurlijk teruggegaan naar de kermis en heeft mij in het gewoel stiekem dat briefje in m'n zak gestopt, waarin stond: Zoek niet naar mij. Ik ben gelukkig. Laura. Wat een mens! En hebben ze je toen naar die

kostschool gestuurd, kind?”

“Regelrecht,” zei Laura. “Toen ik uit de auto kwam, stond juffrouw Piekzwants me al op te wachten in de oprijlaan. En de rest weten jullie,” besloot ze. “Ik stond een keer naast Mientje, toen ze bezoek had van haar ouders. En u...” ze knikte tegen de stationschef... “u liet een foto zien aan Mientje. Ik boog me opzij om mee te kunnen kijken en daar zag ik warempel Abeltje op die foto, en meneer Tump en juffrouw Klaterhoen! Ik begreep er geen sikkepit van, maar ik dacht enkel: dit is misschien een kans om jullie te laten weten waar ik ben. En daarom gaf ik meneer de stationschef dat briefje mee, waarop ik ook maar een paar letters kon krabbelen.”

“Wat een verhaal,” zei juffrouw Klaterhoen. “Kinderen, hier is koffie. We gaan er weer eens een gezellig nachtje van maken. Kijk, Mientje is ook wakker.”

“Kind, kind,” zei meneer Tump ontroerd. “Als je wist, als je wist wat wij allemaal doorstaan hebben, voordat we je vonden. Maar we hebben je gevonden.”

“Nou,” zei de agent Leen. “Het is een heel **BIJZONDERE** geschiedenis. En ik weet niet wat ik in mijn rapport moet zetten. Goienavond.”

“Goienavond,” zeiden ze allemaal.

Een dronk op twee Laura's

“Ik hef mijn glas op de gezondheid van de Museumdirecteur van Middelum!” riep meneer Tump. En hij hief zijn glas moezelwijn heel hoog.

“Hoera! Hoera!”

“Dank u, dank u,” zei de Museumdirecteur van Middelum.

“En mag ik dan op de gezondheid drinken van het vreemdste gezelschap, wat ik ooit bij elkaar aan een tafel heb gezien?”

Ze lachten allemaal. Het was een vreemd gezelschap. Daar zat allereerst natuurlijk Abeltje naast Laura. En Laura had het wit-en-zwarte konijn op haar schouders. Naast haar zat juffrouw Klaterhoen en daarnaast professor Pinsky met zijn vrouw. Daarnaast zat Abeltjes moeder, stralend van geluk omdat haar zoon weer veilig teruggekeerd was en aan haar zijde zaten de degenslikker en Rosalita de tiggertemster. En aan de andere kant naast meneer Tump zaten Leilos en zijn

goede vrouw Marguerita. En tenslotte de stationschef en zijn vrouw. En allemaal keken ze lachend naar de directeur van het museum, wiens gasten ze waren.

“Jullie hebt allen geholpen om mijn schilderij terug te brengen,” zei de museumdirecteur. “En ik kan niet zeggen, HOE dankbaar ik daarvoor ben. Het is onze vriend Abeltje die tenslotte het stuk heeft gevonden in een oude molen, heel toevallig. En toen ik aan Abeltje vroeg, wat hij voor beloning wou hebben, heeft hij gezegd: Een feest, met alle vrienden! Welnu, hier zijn we dan bij elkaar en we vieren feest. En ik hoop dat jullie allemaal mijn vrienden zullen blijven. En nu drink ik dan op Laura. Eerst op de Laura die in mijn museum hangt, die weer teruggevonden is, de onsterfelijke Laura, en dan op de Laura die hier aan tafel zit en ook weer teruggevonden is, de jonge Laura!”

“Hoera! Hoera! Lang zullen ze leven...” riepen ze allemaal.

De zaal, waarin ze zaten, was verlicht met honderden kaarsen. Er stonden bloemen op tafel. Er was wijn en er waren verrukkelijke dingen om te eten: pasteitjes en zalm en een grote ijstaart toe. Abeltje moest nog eens en nog eens vertellen aan Leilos en aan professor Pinsky, wat er allemaal gebeurd was.

“Wel wel,” zei de degenslikker, toen hij het verhaal gehoord had. “Het was dus een schilderijtje waar die kerels

het over hadden? En was dat schilderijtje vijftigduizend gulden waard?”

“Veel meer,” zei de museumdirecteur. “Het was onbetaalbaar.”

“O,” zei Klaterhoen, terwijl ze de kring rondkeek, “wat vind ik het gezellig dat we hier allemaal bij elkander zijn. En wat ben ik blij dat het nu gedaan is met die avonturen en met al dat reizen en trekken.”

Abeltje en meneer Tump keken elkander weemoedig aan. “Wij niet, hè Abeltje,” zei meneer Tump. “Wij hadden nog wel een jaartje verder willen trekken met de gele woonwagen.”

“Ja,” zei Abeltje dromerig. “Ik zou het m’n verdere leven wel willen volhouden. En ik heb het meeste spijt van de lieve Bessie. Ik hield zo van dat paard, en nu zullen we haar nooit meer zien.”

“Zeker wel,” zei professor Pinsky en hij streek zijn mooie zwarte snor op. “ik zal ieder jaar hier in Middelum komen en ieder jaar, als wij hier op de kennis staan, mogen jullie met de woonwagen en met Bessie op stap. Nou? Wat zeg je daarvan?”

“Heerlijk!” zei Abeltje.

“En kom dan vooral bij ons op bezoek,” zei Leilos. “Wij zijn ook de volgende zomer weer hier in de buurt. We gaan nu naar Joegoslavië...morgen vertrekken we.”

“En u?” vroeg Abeltje aan de degenslikker. “Waar gaat u

heen?”

“Ik ga mee,” zei de degenslikker. “We zijn tot een overeenstemming gekomen. Ik ga in hetzelfde circus in Joegoslavië degens slikken. Kijk zo...” en hij nam het voorsnijmes van de tafel en slikte het in.

“Aaaaaaaah,” zei iedereen bewonderend.

“En zo...en zo,” zei de degenslikker en hij slikte nog een paar messen in en een groentelepел.

“Goeie help,” zei Klaterhoen verbluft. “Waar laat ie het?”

Maar nu was professor Pinsky aan het toveren. Hij haalde een pannenkoek uit z’n ene broekspijp. Hij lichtte het deksel van de appelmoesschaal op en er vloog een koppel duiven uit. En plotseling liep er ergens een wekker af...

“Hemel,” riep de museumdirecteur. “Ik geloof dat ik een wekker in m’n jas heb.”

Hij greep in zijn jas en haalde er een ratelende wekker uit tevoorschijn. “Hoe is het mogelijk,” zuchtte hij, “hebt u die erin getoverd, professor?”

“Ja,” zei professor Pinsky trots. En hij grinnikte.

“Bravo! Bravo!” riepen ze allemaal. “O kijk, nu is Laura aan het kunsten maken.”

Laura was midden in de zaal gaan staan, met Sam en ze vertoonde een voor een al haar toeren. Sam was het nog niet verleerd, daar in het donkere hokje van de kostschool. Hij kende alle kunsten nog. Laura stond op haar handen en Sam

balanceerde op z'n achterpootjes op haar ene voet. Laura ging achterover op handen en voeten staan en maakte zo een brug, waar Sam keurig overheen trippelde op z'n voorpootjes...

“Geweldig...enorm...” prevelde de grote Leilos. Hij zat met schitterende ogen toe te kijken. “Jij zou een goed figuur slaan in het circus,” zei hij tegen Laura. “Heb je zin om met ons mee te gaan naar Joegoslavië?”

“Niks hoor,” snibde Klaterhoen. “Ik heb m'n lieve Laura net terug, ik wil haar niet meteen weer missen.”

“Het volgend jaar dan,” zuchtte Leilos. “Dan kom ik haar halen. Maar laten we nu een beetje muziek maken.”

Hij nam z'n gitaar en begon te spelen. De museumdirecteur zette meteen in en ze zongen het ene lied na het andere. Het was nu diep in de nacht.

“Lang leve Abeltje,” zei meneer Tump. “Onze eigen Abeltje, waarmee we altijd vreemde dingen beleven. Die op knopjes drukt en die aan touwtjes trekt, met de wonderlijkste resultaten.”

“Maar nu asjeblijft voorlopig geen avonturen meer, Abeltje,” zei juffrouw Klaterhoen. “Ik heb er even genoeg van.”

En Abeltje keek Laura aan en glimlachte.

Dames en heren, EERSTE ETAGE: babyartikelen, stoffen, schoenen, hoeden, speelgoed...PARTERRE: garnituren, herenmode-artikelen, paraplu's, tassen,

handschoenen, bijouterieën, naaidozen...

Abeltje drukte op de knop van de lift. Hij liet de mensen erin. Hij liet andere mensen eruit. Hij stond weer in het warenhuis knots en het ging naar boven en naar beneden, de hele dag maar door. En ondertussen dacht hij aan de gele woonwagen, aan de lieve Bessie, aan de zonnige weiden en de groene bossen.

“Zie je die liftjongen,” fluisterden de mensen. “Die heeft het beroemde schilderij uit het museum teruggevonden, toen het was gestolen. En hij heeft een meisje ook teruggebracht, een meisje dat ontvoerd was en naar een kostschool was gebracht, ergens ver weg...ja, ja...dat is die jongen.”

Maar Abeltje hoorde dat niet. Hij dacht: Het volgend jaar ga ik weer met de woonwagen op stap. Met Laura. En dan blijven we ons hele verdere leven rondtrekken.

EOF